

Giới thiệu Chiến Tranh Vị Diện

Nội dung chính của câu chuyện vẫn xoay quanh giới tu chân, những cuộc chiến giữa các yêu thú, vị diện khác nhau.

Và main chính được sinh ra trong gia tộc bao đời đều là tướng quân, vừa chào đời đã là thiên tài cùng kim thủ chỉ mang theo khi xuyên việt, kèm theo hơn hai mươi tuổi linh hồn làm cho hắn trưởng thành sớm!

Cảnh giới: - Luyện bì > Luyện cơ > Luyện gân > Luyện cốt > Luyện tủy > Luyện huyết > Luyện mạch > Luyện huyệt > Luyện Tâm > Luyện tạng > Luyện thần > Thoát phạm cảnh > Nhập vị cảnh > Nhân vị cảnh > Huyền vị cảnh > Địa vị cảnh > Thiên vị cảnh > Vương vị cảnh > Hoàng vị cảnh > Tông vị cảnh > Tôn vị cảnh > Đế vị cảnh > Thánh vị cảnh > Thần vị cảnh.

Vị Diện cấp bậc phân chia: Hạ vị diện, Trung Vị Diện, Cao vị Diện, Đỉnh Vị Diện, Siêu Vị Diện, Đế Vị Diện Thánh Vị Diện, Thần Vị Diện...

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chiến Tranh Vị Diện

Chiến Tranh Vị Diện! (Hạ vị Diện, Trung Vị Diện, Cao vị Diện, Đỉnh Vị Diện, Siêu Vị Diện, Đế Vị Diện, Thánh Vị Diện, Thần Vị Diện...).

Bao gồm tám cấp bậc vị diện, đó là những vị diện mà Nhân tộc từng biết được, và đạt tới.

Còn có càng cao hơn nữa hay không thì vẫn chưa có ai đạt tới, bởi vì mấy trăm triệu năm tới nay lịch sử ghi chép lại Nhân Tộc chỉ xuất hiện qua Thần Cấp cường giả.

Có thể còn có cường giả vượt qua cảnh giới này, nhưng có thể vì lý do nào đó mà không hề có tin tức để lại.

Không phải cứ cấp bậc vị diện cao hơn thì cao cấp chiến lực sẽ mạnh hơn thấp vị diện, nơi này cao cấp vị diện được phân chia bằng tổng hợp thực lực của một cái vị diện đó.

Có những Hạ vị diện có được siêu cấp cường giả còn mạnh hơn Đế cấp vị diện, nhưng bởi vì tổng hợp chiến lực của vị diện đó quá thấp mà không thể thắng cấp cao hơn.

Không có người từng thống kê nơi này lớn chừng nào, những người mạnh nhất từ thời Viễn Cổ cùng Cận Cổ đã từng tập hợp lẫn nhau một chỗ.

Cùng bỏ tài nguyên lẫn sức mạnh thăm dò sự rộng lớn của nơi này hơn ba ngàn năm, nhưng theo bọn họ để lại di thư, thì trong ba ngàn năm đó có thể bọn họ vẫn chưa thám hiểm được một phần mười nơi này.

Trong thời gian thám hiểm dù cho bọn họ đều là đỉnh cấp cường giả, những người mạnh nhất của Nhân tộc lúc đó, là những người nắm giữ địa vị cùng cầm lái hướng đi của cả Nhân tộc bấy giờ.

Nhưng cứ mỗi trăm năm thám hiểm sẽ ngã xuống ít nhất một người, thời kỳ đó cường giả đi đầy đất, nhưng Thần vị cấp cường giả cũng không có quá nhiều.

Dù sao muốn đạt tới Thần vị cấp cần điều kiện nhất định mới được, không phải cứ có thiên phú cùng cố gắng là có thể đột phá.

Đội thám hiểm tập hợp vượt qua năm trăm vị Thần vị cấp cường giả làm một đội, đến 2900 năm sau đó chỉ còn sống sót một vị duy nhất, và cũng là người mạnh nhất thời kỳ đó.

Trên đường thám hiểm đội ngũ bọn họ từng trải qua rất nhiều nguy hiểm, dù cấp bậc đã đi tới giới hạn đã có thể là cao nhất của thế giới này, rất khó có thể đột phá tiếp.

Đáng lẽ trong khi thám hiểm phải rất nhẹ nhàng mới phải, nhưng điều đó hoàn toàn ngược lại, ở Chiến Tranh vị diện cấp bậc càng cao sau khi đi ra khỏi vị diện của bản thân thám hiểm thì càng nguy hiểm.

Quy tắc giới hạn bọn họ những Thần cấp cường giả này rất mạnh và nhiều, nếu không cẩn thận sẽ rất nhanh bỏ mạng.

Nhưng vì tìm kiếm đường ra cho Nhân tộc bọn họ không thể không quyết tâm đi ra thám hiểm tìm kiếm tài nguyên.

Thời kỳ đó Nhân tộc mặc dù có vượt trên một ngàn vị Thần Vị cấp cường giả, nhưng đối với bách tộc so sánh thì đừng nói một phần mười.

Chỉ một phần ngàn nhân số đã rất tốt, có thể nói so với bách tộc thì Nhân tộc vinh dự được làm đệ nhất đếm ngược.

Cho dù tộc có vị trí gần kề chót chỉ hơn mỗi Nhân tộc thôi, thì Thần vị cấp cường giả trong tộc của bọn họ nhiều ít nhất gấp năm lần Nhân tộc.

Mà với một đội ngũ năm trăm người nhìn như rất nhiều nhưng bọn họ hành động đều cực kỳ điều thấp, tại sao phải thám hiểm trong khi tất cả bọn họ đều đã đi tới đỉnh phong.

Chỉ cần bề quan hưởng thụ sinh hoạt là được đâu cần liều lĩnh tính mạng như thế.

Theo di thư để lại thì thời Viễn Cổ Nhân tộc gặp phải nguy cơ cực lớn, để bảo toàn Nhân tộc có thể sinh tồn tiếp.

Những người mạnh nhất bắt buộc phải tự thân xuất mã đi tìm kiếm tài nguyên, và ba ngàn năm bọn họ tìm kiếm được cho Nhân tộc vô số tài nguyên.

Không phải bản thân bọn họ cao quý bao nhiêu, hoặc Nhân tộc đoàn kết chùng nào, mà nguy cơ này cũng lan đến dòng dõi bọn họ.

Bởi vậy bọn họ dù không muốn nhưng bắt buộc phải đứng ra gánh vác trách nhiệm đó, nếu không thì huyết mạch của bọn sẽ bị giết sạch.

Bọn họ phải từ bỏ hiểm khích cũ, bắt tay hợp lực tìm kiếm đường ra cho cả tộc đàn, cho dù thời kỳ nào, bất cứ nơi nào thì chỉ cần có sinh vật có trí tuệ thì sẽ có tranh đấu.

Mà Nhân tộc là một tộc đàn có nội bộ mâu thuẫn có tỷ lệ cao nhất trong bách tộc, bởi vậy từ lúc Chiến Tranh Vị Diện xuất hiện.

Thì Nhân Tộc vì nội chiến mà tiêu hao quá mức cao cấp chiến lực cho nên địa vị luôn nằm cuối, nhưng từ thời Viễn Cổ kết thúc thì Nhân Tộc bắt đầu trải qua chương mới.

Dù cho trong bọn họ mỗi ngày đều đang nội chiến trong vượt qua, nhưng hầu hết đều lấy đại cục làm trọng, lẫn nhau chinh phạt thôn tính nhưng vẫn duy trì đồng lòng đối ngoại.

Dù sao nơi này không có giờ phút nào là thái bình cả, Chiến Tranh Vị Diện giống như tên của nó, mỗi giây mỗi phút đều có hằng hà sa số vị diện đang chiến tranh.

Mỗi giây mỗi phút đều có vô số sinh mệnh cá thể ngã xuống, vô số vị diện bị hủy diệt hợp nhất hoặc thôn tính, chiếm đoạt, đây chính là ý nghĩa của Chiến Tranh Vị Diện

Bởi vậy trôi qua mấy cái thời đại, Nhân tộc địa vị mỗi ngàn vạn năm lại tăng lên một ít, đến ngày nay Nhân Tộc được vinh danh làm một trong Thập Đại tộc đàn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lịch Sử Bí Văn Thời Viễn Cổ

Nhờ những tài nguyên đó bồi dưỡng cường giả trung kiên mới may mắn vượt qua thời kỳ nguy cơ, và khi Nhân tộc vượt qua nguy cơ thì đội thám hiểm đã chết sạch.

Cho dù người mạnh nhất cũng ở một trăm năm cuối cùng bị các cường giả của bách tộc vây công mà chết.

Nói mát là vây công nhưng chính xác là mỗi tộc phái một vài Thần vị cường giả yếu nhất truy sát mà thôi, và điển hình câu chân ngôn kiến nhiều thì cắn chết voi.

Dù vị cường giả kia của Nhân tộc cũng là cường giả trong Thần vị cấp cũng không tránh khỏi bị vây công ngã xuống.

Trong ba ngàn năm truy tìm tài nguyên Nhân tộc đặc tội với rất nhiều tộc khác, nên tỉ số tử vong mỗi trăm năm mới cao như vậy.

Đây vẫn chỉ là đặc tội với một ít tiểu bộ tộc cùng tiểu nhân vật thôi, nếu đặc tội với cường giả tới đỉnh cao thì không cần ba ngàn năm chỉ một năm thôi là bọn họ chắc chắn bị diệt sạch.

Dù sao thời kỳ đó Thần vị cường giả dù nhiều nhưng mỗi địa vực cũng chỉ có thể phái một hai vị trấn bải mà thôi.

Và những cường giả bị phái đi trấn thủ cũng không mạnh đến đâu, có thể xem như yếu nhất trong Thần Vị cấp, lúc đội ngũ của bọn họ tìm kiếm tài nguyên.

Thì không tránh được ma sát với những cường giả trấn thủ đó, từ đó xảy ra đại chiến, đa số thì Nhân tộc chiến thắng nhưng sau đó thì bọn họ bị tìm tới trả thù.

Với lại bọn họ cũng biết mình nếu chọc phải những vị cường giả kia thì sẽ chết rất nhanh, cho nên khi bọn họ thám hiểm chỉ chọn những Vị diện nhỏ yếu.

Mặc dù nói là nhỏ yếu nhưng cũng là Thần cấp vị diện, chỉ là trong Thần cấp vị diện thì hoàn toàn xếp về cuối cùng mà thôi.

Cũng theo di thư nói, trong thời gian bọn họ tìm kiếm tài nguyên còn phát hiện một ít bí văn, thời kỳ Thái Cổ từng có một ít cường giả thành công đột phá giới hạn của Chiến Tranh Vị diện.

Bọn họ thành công thoát khỏi ràng buộc Thần Vị cấp và không bị Chiến Tranh Vị diện hạn chế, nhưng đến Viễn Cổ thời kỳ thì không còn phát hiện thông tin có ai đột phá thành công.

Hoặc có thể bởi vì Nhân tộc quá yếu nên không tiếp xúc được những thông tin bí ẩn đó, dù sao người yếu thì chả có ma nào phản ứng tới người.

Vậy thì làm sao có thể nói những bí ẩn cấp bậc quan trọng cho người biết được.

Người đời sau tìm thấy di thư của vị những cường giả Nhân Tộc kia còn đưa ra một giả thiết rằng, thực chất vị cường giả mạnh nhất đó không phải bị đuổi giết dẫn tới ngã xuống.

Mà là thành công đột phá ra ngoài Chiến Tranh vị diện nên mới biến mất, hoặc người đó vẫn còn nằm trong sự hạn chế của Chiến Tranh vị diện nhưng bọn họ nằm ở một cấp độ cao hơn.

Dù sao thì đây cũng chỉ là giả thiết thôi.

Bởi vì tới nay vẫn chưa có ai có thể chứng minh rằng vị cường giả đó đã tử vong, trong di thư chỉ có ghi chú lại rằng năm trăm năm cuối cùng.

Người này bị các tộc hợp lực đuổi giết mà thôi, và vì lý do gì mà bọn họ hợp lực đuổi giết vị đó thì lại không có thông tin gì.

Trong đó vẫn không có nói là vị đó đã chết hay chưa, nên có một giả thuyết như thế, giống như rất bí ẩn mà đến ngày nay bách tộc hể nhắc đến sự kiện đó thì đồng loạt im lặng.

Phải biết trải qua thời kỳ đó đến bây giờ Nhân Tộc mạnh lên mỗi ngày.

Địa vị của Nhân tộc trong Bách tộc cũng có quyền nói chuyện rất lớn, bọn họ cũng có rất nhiều đồng minh thuộc hàng cao cấp trong Bách tộc.

Và cũng có một số tộc thời kỳ đó tổ tiên bọn họ có tham gia việc vây công vị cường giả kia, nhưng khi Nhân tộc hồi tới thì bọn họ hoàn toàn im lặng, nên điều này cũng là một nghi ngờ cực lớn.

Cho dù là một trăm năm cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình vị đó, không còn cường giả Nhân tộc nào chứng kiến, nhưng những tộc khác có a.

Nếu thành công giết được vị kia thì bọn họ chắc chắn hoặc ít hoặc nhiều cũng có ghi lại, nhưng trải qua vô số năm tháng đến nay.

Nhân tộc chiến tranh với bách tộc, khi chiến thắng cũng thu thập được một ít lịch sử bí văn mà những tộc đó ghi lại từ thời xa xưa.

Trong đó cũng có một ít cổ tộc có ghi lại việc các vị cường giả Nhân tộc làm trong ba ngàn năm, nhưng lại không có nhắc tới vị kia bị giết chết.

Thông tin gần giống với di thư của những vị cường giả kia để lại, đó là vị kia bị đuổi giết năm trăm năm, nhưng không còn tiếp theo tới đó thì đoạn mất.

Chỉ một cái Hạ vị diện đã rộng lớn vô biên, chứ đừng nói những Vị diện cao cấp hơn cho nên các loại bí văn rất nhiều đã chôn vùi theo năm tháng.

Và không phải chỉ có một cái Hạ vị diện, mà là vô số Hạ vị diện, cho nên dù là Thần vị cấp cường giả cũng không dám nói cả đời mình đã đi qua tất cả vị diện.

Phải biết cho dù đến ngày hôm nay trải qua mấy trăm triệu năm diễn biến, mỗi ngày vẫn suất hiện vô số Hạ vị diện mới, và cũng có vô số Hạ vị diện tấn cấp Trung vị diện.

Và Trung Vị cũng tấn cấp Cao vị diện, trở lên cũng thế.

Nhưng cũng bù lại mỗi ngày có vô số Hạ Vị, Trung Vị, Cao vị... Bị hủy diệt, và cái tên Chiến Tranh Vị diện cũng vì thế mà xuất hiện, muốn có nơi tốt hơn để tu luyện cùng sinh hoạt.

Vậy thì phải tổ chức chiến tranh, thắng Vị diện thăng cấp tài nguyên gia tăng, hoàn cảnh tu luyện gia tăng, thua vị diện hủy diệt, sinh mệnh bên trong tử vong.

Và làm cách nào để mỗi ngày xuất hiện Vị diện mới thì vô số năm đến bây giờ vẫn chưa có ai giải thích được, mỗi người thành công đột phá Thần vị cấp cường giả.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Phương thức chiến tranh cùng cảnh giới tu luyện (1)

Tuổi thọ của bọn họ ít nhất cũng vượt qua mười vạn năm, những cường giả tối cao trong Thần vị cấp có thể sống vượt qua trăm vạn năm.

Nhưng thực chất chưa có ai sống qua được mười vạn năm, vì đây là Chiến Tranh Vị diện a, chiến tranh liên miên không dứt.

Và làm cường giả tối đỉnh của vị diện đó đều phải tham chiến đầy lùi địch hoặc tham gia xâm lấn vị diện khác.

Từ đó tạo ra ám thương chồng chất, kéo theo tổn hao tuổi thọ rất nhiều, hoặc bên thất bại chết đi, cho nên từ khi Chiến Tranh Vị diện xuất hiện tới nay.

Người sống lâu nhất không vượt qua năm vạn năm, có thể thấy chiến tranh là việc diễn ra thường ngày ở đây.

Và mỗi Vị diện chỉ có thể xuất hiện một quốc gia mà thôi, cho nên một vị diện chỉ có thể có một vị hoàng đế, nhưng người ở nơi này có thể đoạt quyền hoặc thay đổi triều đại nếu làm được.

Còn người vị diện khác thì cho dù có diệt quốc gia này thành công cũng chỉ có thể hủy diệt vị diện đạt được thưởng mà thôi.

Mỗi Hạ Vị diện sẽ được nối liền với bốn Vị diện cùng cấp, khi tiêu diệt thôn tính thành công bốn vị diện xung quanh thì sẽ căn cứ tổng thể.

Dân sinh, kinh tế, quân sự, văn hóa độ phát triển nhiều ít mà từ đó có thể thành công tấn cấp hay không.

Nếu không thì sẽ được xấp xếp vị diện nó lại nối với bốn cái vị diện cùng cấp khác chiến tranh sẽ tiếp tục kéo dài.

Và một điều quy tắc của Chiến Tranh vị diện là, Vị diện nào ngừng lại chiến tranh thì tài nguyên nơi đó sẽ bị giảm đi mỗi ngày.

Cho tới khi toàn bộ tài nguyên biến mất sạch, cho nên dù cho có muốn hay không bọn họ đều phải tổ chức chiến tranh, để duy trì không cho tài nguyên giảm sút.

Nếu thành công tấn thăng trung cấp vị diện thì dường nối với các vị diện khác sẽ gia tăng gấp đôi, và cứ thế mỗi thành công thăng một cấp vị diện thì địch nhân sẽ gấp hai gia tăng.

Cho nên nếu một khi thành công tấn thăng vị diện của bản thân đến Thần cấp, thì sẽ phải đối mặt với 512 cái vị diện cùng một cấp bậc, từ đó gia tăng sự chiến tranh kịch liệt leo thang theo cấp số nhân.

Cho nên càng cấp cao vị diện chiến tranh càng ác liệt, mỗi ngày có vô số sinh mệnh chết đi.

Từ thời Viễn Cổ đến nay Nhân tộc đều nằm ở thế yếu, may mắn nhờ có những vị cường giả thời đó mà theo thời gian Nhân tộc nhân số mỗi lúc một nhiều.

Vị diện cũng theo đó gia tăng và bồi dưỡng được rất nhiều quốc gia cường đại, thường hay nói là nhiều người lực đại và câu nói này cũng chứng minh điều này.

Nhân tộc là một tộc đàn có sức dung hợp cao nhất, bọn họ có thể từ các tộc khác tham khảo học tập, sau đó gia nhập vào hệ thống của bản thân.

Và một ưu thế trọng yếu nữa là sức sinh sản của Nhân Tộc trong Bách tộc cũng xếp hạng mười vị trí đầu.

Nhân tộc nhân số gia tăng từ đó cũng bồi dưỡng ra càng nhiều cường giả, dù vậy ở Chiến Tranh vị diện thì vị diện cấp cao hơn rất khó ra tay với cấp thấp vị diện.

Chỉ có thể đánh với cùng cấp hoặc khiêu chiến vượt cấp, nếu đánh chủ ý tới Vị diện yếu hơn sẽ bị Chiến Tranh vị diện trọng phạt, nhẹ thì rút cấp, nặng thì bị triệt để xóa bỏ.

Đã từng có rất nhiều ví dụ như thế ở thời Viễn Cổ, Thượng cổ, đến ngày nay chuyện này đã rất ít có người dám làm, nó đã trở thành cấm kỵ.

Bọn họ đều rất tuân thủ quy tắc cuộc chơi, nhưng không phải vì thế mà cao cấp vị diện không làm được gì.

Bọn họ có thể liên lạc vị diện thấp hơn mà mình nhìn trúng, sau đó đưa vị diện đó tới dưới trướng của mình, dù cường giả không thể hàng làm.

Nhưng trợ giúp vật tư tài nguyên thì hoàn toàn có thể làm được.

Sau đó giúp sẽ đỡ một ít tài nguyên cao cấp để bồi dưỡng cường giả, mà loại tài nguyên này chỉ cao cấp đối với hạ cấp vị diện mà thôi.

Không có ai vì tư cung cấp đồ hiếm quý miễn phí cho người khác cả, nhưng cho dù chỉ đồ không quá quý hiếm ở cao cấp vị diện thì đối với hạ cấp vị diện cũng thuộc hàng cao cấp nhất.

Trong một vị diện không chỉ nguy cơ tới từ các vị diện đường nối xung quanh, mà còn có nguy cơ đến từ chính bản thân vị diện đó nữa.

Trong mỗi vị diện đều sẽ xuất hiện rất nhiều yêu thú tộc đàn sinh sống, cứ cách một thời gian bọn chúng sẽ tổ chức quy mô thú triều tấn công thành trấn.

Hoặc các nơi ở có sinh mệnh sinh sống, mà thường thì nguy cơ thú triều còn nghiêm trọng hơn việc chiến tranh với vị diện khác.

Có rất nhiều vị diện chỉ có thể đủ sức phòng thủ thú triều cùng vị diện đường nối mà không còn sức phản công.

Tình trạng này kéo dài thời gian rất lâu, tạo nên có rất nhiều vị diện xuất hiện vô số năm nhưng vẫn không thành công tấn cấp hoặc bị hủy diệt.

Một quy tắc tiêu biểu của Chiến Tranh vị diện là, cùng một tộc đàn có thể thành lập liên minh cùng cấp, cho nên nếu khi đường nối bỗng nhiên có hai vị diện cùng là một tộc.

Thì bọn họ có thể thành lập liên minh, dù mang tên liên minh nhưng quy tắc lại khác biệt ý nghĩa.

Liên minh chỉ có ba quy tắc, một đó là không thể tấn công lẫn nhau, hai đó là không thể cùng hợp lực cùng tấn công một vị diện khác.

Cho dù là trực tiếp hay gián tiếp, trực tiếp có nghĩa là hợp binh cùng tấn công, gián tiếp như là hỗ trợ tài chính hoặc tài nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Phương thức chiến tranh cùng cảnh giới tu luyện (2)

Ba thì là chỉ cần thành công tiêu diệt hết vị diện khác tộc xung quanh thì không cần đủ số bốn cái vị diện vẫn có thể thành công thăng cấp.

Nhưng trường hợp này rất ít xảy ra, vì Chiến Tranh vị diện rất công bình công chính, cho nên thường được sắp xếp đối thủ đều là tộc khác nhau.

Và bách tộc nhiều hoặc ít bọn họ trưởng thành ngoại hình đều có chút giống nhân loại, có thể một số bộ phận cơ thể khác biệt, hoặc hoàn toàn không khác gì nhân loại.

Nhưng máu hoặc một thứ cơ quan nội tạng gì đó bên trong cơ thể vẫn có khác nhau rất lớn.

Bách tộc còn khác Nhân tộc ở chỗ, mỗi tộc nhân bọn họ sinh ra đều có một thiên phú khác nhau, nhưng Nhân tộc lại không có bất cứ thiên phú nào.

Chỉ có chút ưu thế là có thể kiềm dung sở học của bách tộc làm cho mình thôi, nhưng công trình này rất to lớn và lâu dài.

Cũng bởi vì lý do này mà thời đại Thái Cổ cùng Viễn Cổ Nhân tộc luôn luôn nằm chót báng, dù cho thời kỳ đó Nhân Tộc sinh ra vô số siêu cấp thiên tài.

Nhưng vẫn không đủ để bù đắp cơ sở thiếu thốn chỉ có thể đi qua thời gian học tập tri thức của bách tộc mới có thể dần dần phong phú lên.

Nhất là mỗi một thời đại đều xuất hiện rất nhiều cường giả kinh tài tuyệt đỉnh, bọn họ khai sáng ra những tri thức cực kỳ quý giá cho Nhân tộc.

Và sau hàng triệu năm diễn biến, Nhân tộc sáng tạo các công pháp, võ học đối ứng từng cảnh giới của Chiến Tranh vị diện.

Từ đó hoàn thiện hệ thống tu luyện dành riêng cho Nhân tộc, Nhân tộc khác hẳn với bách tộc đó là công pháp, võ học phải dựa vào bản thân sáng tạo ra.

Còn bách tộc thì từ khi sinh ra trong huyết thống của bọn họ đã kèm theo công pháp và võ học, hoặc có thể nói là di truyền.

Chỉ có điều, bách tộc khi sinh ra thiên phú mạnh yếu mà được di truyền công pháp cùng võ học mạnh yếu khác nhau, Nhân tộc cũng có một số hạn chế gần giống bách tộc.

Công pháp cùng võ học cũng yêu cầu thiên phú nhất định mới có thể tu luyện, nhưng đó chỉ là một số võ học cá biệt mà thôi, sau rất nhiều năm chỉnh sửa và cải tiến.

Nhân tộc sáng tạo nhiều bộ công pháp, cùng võ học mà bất cứ ai cũng có thể tu luyện được.

Nhưng thiên tài cùng người bình thường tốc độ tu luyện cũng có khác nhau, nếu thiên tài chỉ cần một tháng để tăng một cảnh giới, vậy người thường cùng

phế tài cần một năm.

Mười năm hoặc vài chục năm mới tăng một cảnh giới, bởi vì lý do đó nên Nhân tộc không phải ai cũng có thể tu luyện trở thành cường giả.

Mà còn phải yêu cầu thiên phú nhất định, nếu thiên phú quá kém thì gắng gượng tu luyện chỉ tốn thời gian cùng tiền tài mà thôi.

Và cảnh giới sau khi hoàn thiện cùng so sánh cùng bách tộc thì Nhân tộc có rất nhiều cảnh giới phân chia!

-- Luyện bì - Luyện cơ - Luyện gân - Luyện cốt - Luyện tủy - Luyện huyết - Luyện mạch - Luyện huyết - Luyện Tâm - Luyện tạng - Luyện thần - Thoát phạm cảnh - Nhập vị cảnh - Nhân vị cảnh - Huyền vị cảnh - Địa vị cảnh - Thiên vị cảnh - Vương vị cảnh - Hoàng vị cảnh - Tông vị cảnh - Tôn vị cảnh - Đế vị cảnh - Thánh vị cảnh - Thần vị cảnh.

Đơn vị dành cho Luyện bì cảnh cho đến Nhập vị cảnh là Hồ lực - Tượng lực, từ Nhập vị cảnh trở lên là Giao lực - Long lực, bởi vì thế giới này 99% động vật đều là yêu thú.

Chỉ có 1% còn lại là bình thường dã thú, vì thế đơn vị đo lường sức mạnh từng cái cảnh giới đều căn cứ vào yêu thú mà định ra.

Bởi vậy cho dù là yếu nhất Hồ lực cũng mạnh hơn hồ bình thường rất nhiều, Hồ bình thường một trào lực phách xuống trên dưới khoảng trăm ký lô.

Nhưng thế giới này lấy yêu thú làm đơn vị đo lường cho nên một Hồ chỉ lực phải trên một ngàn ký lô mới có thể được tính là một Hồ lực.

Từ Luyện bì cho đến Thánh vị đều được chia làm Sơ kỳ, Trung kỳ, Hậu kỳ và Viên mãn, nhưng từ Thần vị thì chưa làm Hạ vị Thần, Trung vị thần, Cao vị thần, Đỉnh vị thần, Siêu vị thần, Chân thần và cuối cùng Chí cao thần.

Nhưng theo người xưa phỏng đoán nếu thành công đột phá Chí cao thần đến một tầm cao mới thì sẽ được xưng làm Thái Cổ cảnh.

Còn có cao hơn nữa hay không thì chưa có ai đột phá Chí cao thần thành công mà còn có thể ở lại Chiến Tranh vị diện cả.

Cho nên bên trên còn cảnh giới gì tới ngày nay chỉ phỏng đoán được một cái Thái Cổ cảnh mà thôi.

Một Hạ vị diện cổ xưa nếu tính thời gian nơi này xuất hiện thì đã vượt qua vạn năm lịch sử, vương triều thay đổi đã vượt qua hai mươi cái.

Nơi đây có một vương triều đã được thành lập hơn một ngàn năm lâu, và trải qua tể nguyệt bào mòn cũng đến thời điểm nó mục nát có dấu hiệu sắp sụp đổ.

Loạn tượng đã hiển hiện từ hơn mười năm trước, đế quốc đã có chút lung lay sắp đổ.

Những người cầm quyền đã tâm càng lúc càng lớn, vương tộc thì không đủ sức để kiềm hãm những dã tâm gia này bọn họ chỉ đủ kiểm soát được xung quanh kinh thành mà thôi.

Đã không còn đủ sức hiệu lệnh thiên hạ nữa, bắt đầu từ mười năm trước đã xuất hiện rất nhiều thế lực bắt đầu không còn quan tâm tới mệnh lệnh của triều đình nữa.

Người có tâm thái tự lập làm vua rất nhiều nhưng vì lão hoàng đế vẫn còn sống chưa nhường ngôi lại cho thái tử.

Mà danh vọng lão hoàng đế trong quân đội vẫn còn rất cao nên bọn họ chỉ dám ngầm hành động mà không dám công khai, đại đa số bọn họ đều tích trữ vật tư cùng chiêu binh mãi mã.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phương lão gia chủ

Huấn luyện quân sự vượt quá quy định rất nhiều lần, có người còn trắng trợn dán bố cáo lệnh chiêu binh mọi nơi trong thành.

Nhưng bọn họ đều ăn ý bình tĩnh quan sát thời thế không có ai hành động trước, những người này làm gì có ai muốn làm chim đầu đàn đâu.

Bọn họ toàn là cáo già hết cả, mọi người đều biết người nhảy ra đầu tiên không bao giờ có kết quả tốt, nhưng tại sao trong lịch sử lại có nhiều người làm xung phong lên trận trước.

Hoàn toàn bởi vì hoàn cảnh bức bách a, một số hiếm hoi thì não tàn, không nhận biết vị trí cùng năng lượng mà bản thân có thể nắm giữ, nhưng đây hầu

hết chỉ là số ít.

Hiện tại lão hoàng đế ước gì có người nhảy ra phản loạn để lão có cớ dụng binh diệt trừ bọn họ đây, lão hi vọng mình có thể tranh thủ trước khi nhường ngôi.

Có thể dọn bớt vật cản càng nhiều giúp hoàng đế tương lai hơn một chút, bởi vậy hiện tại mắt lão hoàng đế vẫn đang lom đom ngó chừng cả đế quốc.

Bất cứ một tên nào cả gan dám nhảy ra lão sẽ bắt chết tất cả diệt tộc, bớt một cái hay một cái, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có người nào gấp tới độ liều mạng đứng ra phản loạn cả.

Dù sao ngày nào lão hoàng đế còn tại vị thì triều đình thế lớn vẫn còn, bọn họ không sợ hoàng đế tương lai nhưng hiện tại thì khác hẳn.

Và trong vương triều này có một vị lão nguyên soái có danh vọng cực cao trong quân đội.

Con trai của người này cũng kế thừa nắm quyền cao chức trọng trong quân đội.

Và hôm nay trong phủ nguyên soái là một ngày đặc biệt, cháu đích tôn của vị nguyên soái này sắp sửa chào đời.

Bên ngoài căn phòng nằm trung ương phủ nguyên soái lúc này đang có một vị lão nhân râu tóc bạc trắng, thân hình cao lớn uy mãnh, bước đi long hành hổ bộ tinh khí thần mười phần.

Trong mắt hắn dù già nhưng khí thế thiết huyết khi còn lãnh binh chưa từng giảm đi, chỉ dấu vào bên trong chờ ngày bộc phát mà thôi, giống như hùng sư lúc vô mồi, ẩn nấp sau đó là tấn công cuồng phong bạo vũ, nhưng hiện tại lão đang hết sức lo lắng trước cửa một căn phòng đi tới đi lui.

“Lão gia, Lão gia, ngài đừng có gấp, chúng ta đã mời mười vị bà đỡ để giới nhất ở kinh thành đến đỡ đẻ cho tiểu thiếu gia rồi, ngài phải cẩn thận sức khỏe của mình để ẵm cháu chứ, cái này hoàn toàn không thể gấp được!”: một vị cũng râu tóc bạc trắng chạy theo phía sau vị nguyên soái kia khuyên bảo.

“làm sao không lo lắng, đây là cháu đích tôn của ta a, tên bất hiếu kia hiện tại mới tạo cho ta một thằng nhóc, phải biết hắn lấy vợ năm năm rồi, nếu mấy tháng trước không còn xuất hiện tin mang thai ta còn nghi ngờ tên bất hiếu này bất lực nữa”: vị lão nhân kia lên tiếng bất mãn nói, khi nhắc tới con mình còn mang theo vẻ mặt khinh bỉ.

“ai da, Lão gia thiếu gia cũng vì dành quá nhiều thời gian vào quân đội mà, chiến tranh vẫn còn đang leo thang, thiếu gia một hai tháng còn có thời gian về nhà đã rất tốt rồi, ngài cũng không phải không biết tình hình bây giờ của quốc gia chúng ta a”: vị lão bộc kia tận tình biện giải giúp thiếu gia của lão.

“hừ hừ, ta không phải không quan tâm quốc gia, nhưng cái tên bất hiếu này hiện tại tới con trai hắn sắp chào đời vẫn còn ở trong quân đội, ít ra hắn cũng phải đúng thời điểm này về mà nhìn mặt con của mình chứ, thật là tên bất hiếu khôn kiếp, lần này hắn mà về tới ta đảm bảo đánh không chết hắn, ừ chỉ đánh què thôi, hừ hừ”: nhắc tới đây là lão nguyên soái lại tức giận.

Khí ngực phập phồng, con trai lão cái gì cũng tốt có mỗi cái thời gian dành cho gia đình là quá ít, thời kỳ lão còn làm nguyên soái cũng không bận rộn giống tên bất hiếu này.

“ai ai, tên già bất tử nào đòi đánh què con trai của ta, bước ra đây ta không lột da rút gân lão hàm canh là không xong”: lão nguyên soái còn chưa kịp bình phục cơn giận thì một âm thanh từ tốn vang lên sau lưng làm lão lạnh gáy, da gà nổi từng đợt, hạ thân phát lạnh, chim gà teo lại xém chút thụt luôn vào trong.

Một vị lão phu nhân bỗng nhiên xuất hiện sau lưng lão nguyên soái lên tiếng bất mãn, dù đã vượt qua bảy mươi sắp tám mươi tuổi nơi nhưng lão phu nhân còn cực kỳ trẻ tuổi.

Nhìn bà chỉ như hơn bốn mươi một chút, tinh thần tươi sáng da dẻ hồng hào tóc vẫn còn đen láy bóng mượt, khí tràng xung quanh tạo lên từng cơn gợn sóng.

Chỉ cần liếc sơ cũng biết đây là một vị siêu cấp cao thủ, từ khi bà xuất hiện tiếng chim chóc thường xuyên vang lên xung quanh hoàn toàn im lặng đi.

“à à phu nhân người tới, tên khôn kiếp nào đòi đánh con trai ta, lão Hứa người có nghe tên chết tiệt nào đòi đánh con ta, lập tức chỉ hắn ra ta đảm bảo đánh không chết hắn không xong”: lão nguyên soái lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ sang hỏi lão bộc, trán thì toát mồ hôi.

Mà ánh mắt thì nháy nháy ra hiệu, người mà không giải vây thì trở về ta làm thịt người, ta mà bị nàng đánh thì ta sẽ treo người lên trước phủ đánh một trận.

Lão bộc họ hứa vừa nghe thấy tiếng lão phu nhân vang lên là lập tức biết được mình phải xui xẻo, nhắc chân muốn trốn nhưng tiểu thiếu gia sắp xuất sinh nên chỉ có khổ mà không dám chạy.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhị lão nhà họ Phương

Lão thật xui xẻo, thường ngày lão rất cảnh giác, chỉ cần lão gia đang nói xấu ai đó và bị lão phu nhân bắt gặp, vậy đến phiên lão phải gặp xui xẻo nếu như lão gia bị đánh.

Nên từ mấy chục năm rồi lão luyện được một tuyệt chiêu, dùng để chuyển phát hiện ra lão phu nhân sắp tới, nhưng hôm nay một phần đang khuyên giải lão gia.

Một phần đang lo lắng cho tiểu thiếu gia mà hoàn toàn mất cảnh giác, đến bây giờ hối hận thì đã muộn, chỉ đành phải đứng ra giải vây giúp lão gia, nếu không hôm nay lão bị một trận ngược đãi là không tránh khỏi.

Hi vọng lão phu nhân vì tiểu thiếu gia sắp chào đời mà không truy cứu quá sâu đi.

Lão theo Lão gia cả đời người, lão quá hiểu người này luôn, nếu thật bị lão phu nhân đánh thì sau đó hẳn sẽ bị lão gia treo lên đánh một trận.

Hiện giờ nhìn thấy lão gia nháy mắt ra hiệu lập tức đen mặt, liên quan gì đến ta đâu, họa của ngài gây ra làm sao bắt ta đi chùi dít, trong lòng cũng khinh bỉ lão nguyên soái.

Ngài trong quân nói một không hai thiết huyết không lùi, nhưng ở nhà thì ta làm sao cảm giác ngài địa vị còn thấp hơn cả lão bộc ta thế không biết.

“phu nhân ngài nghe lầm, làm gì có ai dám đánh què thiếu gia đâu, hiện tại tiểu thiếu gia sắp sinh tới nơi, có lẽ ngài lo lắng quá nên nghe lầm”: lão bộc đành phải trợn mắt nói xạo dối đi trọng tâm của lão phu nhân đến trên người tiểu thiếu gia.

Nói xong đến lão còn chả tin nhưng phải cắn răng bịa ra, nếu không khi lão phu nhân không có ở đây lão sẽ bị lão gia trả thù tàn nhẫn.

Quả nhiên vừa nhắc đến cháu trai là lão phu nhân sắc mặt lập tức dịu xuống, hiện tại trời cao hoàng đế xa cháu nàng mới trọng yếu nhất, nàng lập tức thay đổi giọng.

“hừ hừ, lão già chết tiệt, lại dám đánh nhi tử của ta sau lưng ta coi chừng ta lột da rút gân lão, nhưng mà lão nói cũng không sai tên khốn kiếp kia con hán sắp sinh cũng không chịu có mặt, đợi hán về ta đảm bảo đánh không chết hán”: lão phu nhân khinh bỉ liếc nhìn lão nguyên soái.

Nói xạo còn không đủ mặt, còn với lý do của lão Hứa lão phu nhân tự động quên mất, hiện tại cháu của nàng mới là quan trọng nhất, nàng cũng lên tiếng trách cứ con trai nàng, biểu hiện của hán làm nàng có chút bất mãn rồi.

Lão nguyên soái cùng lão bộc nghe thì mặt đen lên, nàng thì có thể đánh què con mình, ta là cha hán lại không thể đánh.

Đây là tình huống gì đạo lý ở đâu ra a, chẳng lẽ ta bị đội nón xanh, mà cũng không đúng tên kia vừa sinh ra ta nhìn thấy tiểu bảo bối của hán thì biết chắc hẳn là con trai của ta rồi.

Ừ chắc chắn không sai rất uy mãnh to lớn giống lão phu, nhớ lại mà lão cảm thán, nhà họ Phương có người thừa kế a.

Hai người không hề hay biết suy nghĩ của lão nguyên soái, nếu biết thì khịt mũi coi thường, cái gì uy mãnh to lớn.

Chỉ lớn bằng con trai hán một nửa đã rất tốt còn nói giống lão uy mãnh to lớn, cũng may hai người đang nóng ruột quan tâm tiểu thiếu gia cùng cháu trai của bọn họ chào đời.

Mà không phát hiện thần sắc của lão nguyên soái dương dương đắc ý liếc nhìn hạ bộ của mình, khoe miệng câu lên một độ cong tự thỏa mãn, cực độ đam mê cùng bị ối không có chút uy nghiêm của một gia chủ chút nào.

“quả nhiên cha mẹ sinh ta ra thiên phú dị bẩm, hùng tráng không có thiên lý, khặc khặc khặc”: thừa dịp lão quản gia cùng lão phu nhân không để ý.

Lão nguyên soái trong đầu nghĩ tới cha mẹ đã mất của mình, trong lòng cảm khái nghìn vạn quả thực cha mẹ sinh ra lão là sự hoàn mỹ nhất đời hai người.

Quả nhiên là di truyền của gia tộc bọn họ thật sự quá hoàn mỹ mà, đây chính là hoàn mỹ nhất của tạo hóa a.

Không hề biết lão nguyên soái tự kỷ, hai người đều hết sức tập trung lo lắng bên trong, hiện tại đã bắt đầu truyền ra tiếng kêu đau đớn của người phụ nữ, đã tới thời điểm máu chót.

Một sinh mạng mới sắp chào đời, và từ đây một truyền kỳ vang dội khắp hằng hà sa số Vĩ diện cũng sắp bắt đầu.

Lão nguyên soái nguyên danh họ Phương tên Thiên, từ nhỏ sinh hoạt tại một gia tộc nhỏ, cha mẹ chết sớm vì nhiệm vụ, trong gia tộc cũng không ai quá quan tâm tới lão.

Cho nên từ nhỏ đến lớn lão không được dạy bảo gì chỉ có thể sống nhờ phụ cấp một ít từ gia tộc cấp cho vì sự hi sinh của cha mẹ đã khuất.

Nên tới hơn hai mươi lão mới được học viết chữ, dù vậy chưa học tới nơi tới chốn lại gặp phải thời điểm thú triều đột kích.

Cho nên bị bắt buộc gia nhập quân đội cũng may lúc còn nhỏ lão từng bắt được một cuốn công pháp tu luyện cha mẹ để lại.

Và theo lão tìm hiểu thì cuốn công pháp này được truyền từ lão tổ tông mấy trăm đời trước truyền lại, mà lão tổ tông này huyết mạch thuộc chi nhánh của cha mẹ lão.

Dù bọn họ Phương gia là một gia tộc nhỏ nhưng lịch sử của nó đã xuất hiện từ mấy trăm vạn năm trước.

Và theo thời gian diễn biến cùng phát triển thì gia tộc bọn họ chia ra cực nhiều chi nhánh huyết mạch khác nhau.

Mà quyền công pháp này chỉ có thể là huyết mạch chi nhánh của bọn họ mới có thể tu luyện được, mà khi cha mẹ lão chết đi thì chỉ còn một mình lão là người cuối cùng sở hữu huyết mạch này.

Với lại cũng nhờ thiên phú của lão rất tốt nên mới có thành tựu như hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Phương lão Nguyên Soái

Phụ thân của lão vì thiên phú quá kém nên mặc dù tu luyện nhưng tiến cảnh vẫn không tốt, bởi vậy mới chết bởi lúc làm nhiệm vụ.

Cảnh giới thấp cũng là một cái tội, đây là điều lão khắc sâu vào trong lòng khi nghe cha mẹ mình hi sinh vì nhiệm vụ.

Nên từ đó trở đi lão mới liều mạng tu luyện mới đạt tới thành tựu ngày hôm nay, nhưng vì lão lúc đó vẫn chưa biết chữ.

Cha mẹ mất sớm làm gì có người nào bỏ công sức giúp lão biết chữ đâu, nên khi được công pháp lão phải tiết kiệm rất lâu mới tìm tới thầy dạy lão học tập chữ viết mấy năm.

Dù hơn hai mươi tuổi mới đọc được chữ viết trong cuốn công pháp này, và thời điểm này cũng bỏ qua thời gian tu luyện tốt nhất, tuổi này mới bắt đầu tu luyện thì có chút hơi trễ.

Kinh mạch, gân mạch, xương cốt đều đã định hình, nhưng chỉ cần chịu cố gắng cùng thiên phú nhất định vẫn có thể một phen thành tựu nhất định.

Nhưng bởi vì gia nhập quân đội làm lão mỗi ngày bị vào chỗ chết huấn luyện, và thân cũng bị thiên phú cực tốt.

Nên dù tu luyện trễ rất nhiều, nhưng nhờ công pháp cha mẹ để lại cho lão mà lão tiến bộ thần tốc, cảnh giới đột phá như uống nước ăn cơm.

Sau khi đó thì ra chiến trường chống cự yêu thú, chống cự tộc khác từ đường nối vị diện tấn công, mỗi ngày đều vào sinh ra từ vài lần.

Cứ thế lão sống bên bờ sinh tử như thế hơn hai mươi năm, mỗi ngày trừ liều mạng tu luyện ra thì làm nhiệm vụ tích lũy công huân, nhờ đó gia tăng địa vị của mình trong quân đội.

Từ một cái dự bị tiểu binh, thăng cấp chính thức tiểu binh, đến tiểu đội trưởng, đại đội trưởng,..... sau đó mấy chục năm một đường hát vang tiến mạnh lên làm một vị nắm trong tay trăm triệu quân đội Nguyên soái.

Mặc dù là trong vương quốc Nguyên Soái chức vị giống lão tổng cộng chỉ có năm người, quốc gia nhân số, địa lý đều lớn hơn địa cầu gấp mấy trăm lần, mà chỉ có năm vị Nguyên Soái.

Có thể thấy được chức vị này quyền lực cỡ nào to lớn, hầu như ngoại trừ hoàng đế ra thì năm người bọn họ có quyền lực nhất đế quốc.

Bọn họ phải lập bao nhiêu công lao hãn mã, liều cả tính mạng cuộc đời của bản thân, mới có vinh dự ngồi lên vị trí này.

Nhất là thế giới này quanh năm suốt tháng đều vẫn đang có chiến tranh, bởi vậy quân đội địa vị cực cao, muốn thăng cấp chức vị cao hơn càng khó khăn thập bội.

Thời bình quân đội không đáng giá bằng thời chiến, đây là định lý ở bất kỳ thế giới nào đều ứng dụng cả, quy luật nó chính là như vậy.

Nhưng để mà nói quân đội của người nào dũng mãnh thiện chiến nhất, thì trong đầu mọi người đồng loạt hiện lên tên Phương lão nguyên soái.

Có thể nói chủ tướng có tính cách như thế nào thì quân đội tướng lĩnh dưới trướng sẽ có tính cách như thế, chuẩn với câu danh ngôn gần mực thì đen gần đèn thì sáng.

Mị lực của một chủ tướng sẽ ảnh hưởng tới binh lính của mình rất lớn, và với sự điên cuồng trong tu luyện, đấu pháp cùng với sự liều mạng dũng mãnh trong mỗi trận đại chiến.

Nên mị lực của lão nguyên soái mới ảnh hưởng sâu đậm lên quân đội dưới trướng lão, và nó cũng tạo nên đặc trưng của ngũ đại Quân đoàn của đế quốc.

Từ đó tạo nên một đội quân dũng mãnh không sợ chết, nhất là Hộ Vệ quân của lão nguyên soái, bọn họ hầu hết tu vi đều cao hơn bốn Hộ Vệ quân của bốn vị nguyên soái khác một đại cảnh giới.

Còn binh lính bình thường thì cũng đều địa vị cao hơn chiến lực mạnh hơn, bốn quân đoàn của những vị nguyên soái còn lại một cái tiểu cấp bậc.

Dù chỉ một tiểu cấp bậc thôi, nhưng số lượng binh lính của mỗi quân đoàn là cực lớn, lấy hàng triệu binh mã mà tính, binh của Phương lão chỉ cần một địch hai thôi.

Thì Quân đoàn của Phương lão nguyên soái có thể một địch hai vị nguyên soái mà vẫn thành thạo.

Nên mấy chục năm rồi lão vẫn được vinh dự là đệ nhất nguyên soái, thời gian trôi qua mấy chục năm nhưng vẫn không bị lay động chút nào.

Mà cũng nhờ có lão mà Phương gia từ một gia tộc nhỏ bé không thể bé hơn hát vang tiến mạnh lên làm đại gia tộc.

Mà Phương gia được như vậy cũng nhờ lão nguyên soái còn niệm tình lúc còn nhỏ gia tộc cấp cho lão phí sinh hoạt mỗi tháng không đến nỗi làm lão còn nhỏ đã chết đói.

Nhưng vì những người đó lúc trước đối xử với lão lạnh nhạt quá thiếu tình nghĩa, nên dù quyền cao chức trọng.

Những năm này lão cũng hết sức kiềm chế sự phát triển của Phương gia, điều này cũng làm nên rất nhiều trưởng lão trong gia tộc có bất mãn ngầm.

Nhưng vì trở ngại địa vị cùng tu vi của lão nguyên soái mà không dám nói gì, trong suy nghĩ của bọn họ lão nguyên soái công thành danh toại, thì tất nhiên phải trở về phụng dưỡng gia tộc.

Chứ không phải chèn ép, không cho gia tộc phát triển lớn mạnh giống như bây giờ.

Bọn họ không hề nghĩ lúc trước bọn họ đối xử với lão nguyên soái ra sao, cho phụ cấp mỗi tháng cũng chỉ đủ ăn một ngày một cái bánh bao mà thôi, chỉ có thể làm đến không bị chết đói.

Còn không đủ lão nguyên soái ăn một ngày ba bữa, cũng vì cơ thể nhiều năm thiếu dinh dưỡng mà lúc ban đầu lão tu luyện công pháp tiến cảnh khá chậm.

Làm cho nhiều lần lão ra trận giết địch vì tu vi còn thấp mà xém chết, điều này cũng từng để lại trong lòng lão nguyên soái oán khí rất lớn một thời gian.

Lão nguyên soái đã niệm tình trợ giúp gia tộc, lớn lên thành đại tộc trong đế quốc, cái này đã là rất khoan dung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chào đời

Hiện tại còn muốn lớn mạnh lên thành đứng đầu đế quốc là điều không có khả năng, mà cho dù lão muốn cũng làm không được.

Gia tộc của lão có thể gia tăng làm đại gia tộc, dù sao với thân phận hiện tại của lão, mà gia tộc chỉ là một gia tộc nhỏ thì không thể nào nói nổi.

Nhưng muốn vấn đề thì người khác sẽ không đồng ý, nhất là hoàng tộc, bọn họ hi vọng là cân bằng giữa các thế lực, từ đó kiềm chế lẫn nhau, chứ không muốn cái cảnh một nhà độc đại.

Bởi vì nếu muốn gia tộc càng lớn mạnh hơn nữa, thì lão nguyên soái phải đánh đổi một số quyền lực cho hoàng đế, nếu không thì làm sao lại đơn giản như vậy muốn lớn mạnh gia tộc là lớn mạnh đâu.

Trong này phải bao hàm rất nhiều thứ, tài nguyên là một, nhân lực là hai, diện tích là ba, tài nguyên thì bất cứ gia tộc nào cũng cần, nếu muốn có càng nhiều thì sẽ kích động tới lợi ích của các gia tộc khác.

Mà muốn làm như thế lão nguyên soái phải giao ra một ít binh quyền trong tay lão, nhân lực thì mặc dù không quá khó nhưng số lượng lớn thì lại là chuyện khác.

Mà không có lượng lớn nhân lực thì phát triển một gia tộc khổng lồ rất khó khăn.

Dù lão nguyên soái nắm trong tay trăm triệu binh lực nhưng đó đều là binh sĩ a, làm sao có thể tách ra phục vụ cho một gia tộc được.

Bọn họ đều được thành lập để bảo vệ một đế quốc chứ không phải để bảo vệ một gia tộc, cho dù với danh vọng cực lớn của lão nguyên soái trong quân đội cũng không thể làm được.

Nếu làm như thế thì hoàng đế lập tức sẽ đánh nhân lão là phản tặc cũng nên.

Diện tích cũng yêu cầu điều kiện không kém muốn có một địa điểm tốt để thành lập gia tộc không phải chuyện đơn giản.

Dù sao gia tộc của lão cũng từ một gia tộc nhỏ bé quật khởi, căn cơ chỉ có mấy chục năm, trong khi các gia tộc cỡ trung và cỡ lớn lâu đời trong đế quốc.

Thì ngắn nhất cũng thành lập trên hai ba trăm năm, những đại điểm tốt đều bị bọn họ chiếm cứ hoặc nắm trong tay.

Muốn đổi một nơi tốt thì càng phải giao ra rất nhiều binh quyền mới có thể đổi được, mà lão nguyên soái giúp gia tộc tăng lên làm cỡ lớn gia tộc đã là hết lòng quan tâm chăm sóc rồi.

Làm sao có thể tiếp tục nữa, lão còn phải vì con cháu của mình làm chuẩn bị nữa chứ, hơn nữa tình cảm lão đối với gia tộc cũng rất lạnh nhạt không đáng lão bỏ ra giá lớn làm như thế.

Một không gian tối tăm, Phương Thần cảm giác mình muốn nghẹt thở, đầu óc của hắn rất hỗn loạn, trí nhớ đứt quãng, hắn chỉ nhớ mang máng mình đi thị trường đồ cổ mua một chiếc nhẫn đồng.

Trở về ban đêm thì phát hiện nó phát quang, sau đó thì hắn hoàn toàn không biết gì nữa, hiện tại hắn rất khó chịu khó thở hắn muốn thoát khỏi nơi này, nên hắn giãy dụa cố sức tìm đường thoát ra.

Bên tai hắn cũng nghe những tiếng cổ vũ, ngôn ngữ kỳ lạ hắn lần đầu tiên nghe loại ngôn ngữ này, nhưng điều kỳ quái là hắn lại nghe hiểu ý tứ trong đó.

Có âm thanh của mấy người phụ nữ đang cổ vũ một ai đó, dù vậy hắn cảm giác cơ thể mình không còn bao nhiêu sức lực, chỉ có thể làm chút cố gắng cuối cùng sau đó một quá ngủ mê luôn.

Nhưng trước khi ngủ hắn thoáng nghe được những âm thanh kia phát ra vui mừng, không biết tại sao tâm tình hắn cũng tốt hơn ngủ càng thêm ngọt.

Trong mơ hắn cảm giác được mình nằm trong một đôi bàn tay ấm áp, từ đôi tay đó truyền tới tình thương vô hạn, nhưng vì quá mệt nên hắn ngủ thời gian rất dài.

Phương Thần là người địa cầu, sở thích của hắn là đi dạo chợ đồ cổ, mỗi tuần hắn đều dành tất cả thời gian nghỉ ngơi đến nơi này đi dạo.

Mỗi khi đến đây hắn cảm giác tâm tình sau một tuần làm việc mệt mỏi được gột rửa vậy, và lần này hắn khi đi ngang qua một gian hàng đột nhiên phát hiện có gì đó đang kêu gọi mình.

Sau khi tới gần quan sát thì hắn phát hiện một chiếc nhẫn đồng bị vùi dưới một số đồ cổ khác, nhưng hắn cảm giác không sai là nó kêu gọi hắn.

Sau khi bỏ ra một ít tiền mua đi chiếc nhẫn này, cầm lên tay thì không còn cảm giác đó nữa, làm hắn cứ nghĩ mình bị ảo giác, sau đó thì không còn quan tâm.

Và tới hôm đó thì sự việc xảy ra, nhẫn phát sáng làm hắn hôn mê, khi tỉnh dậy phát hiện mình ở một nơi tối thui và rất khó thở.

Trong phòng, một vị đại mỹ nhân đang nằm trên giường, mặt mũi trắng bệch đang cố sức gắng gượng trong đau đớn!

“thiếu phu nhân, ngài cố lên hít thở đều vào, tiểu thiếu gia đã bắt đầu giãy dụa muốn đi ra rồi, cố lên, thêm chút nữa....thêm chút nữa.....cố lên nào....thở đều...thở đều...bình tĩnh...hít mạnh thở sâu”: mấy vị bà đỡ đồng thanh cổ vũ người mỹ nữ kia.

Sau năm phút cố gắng, và cũng là lúc này Phương Thần sức cùng lực kiệt ngủ mê, nhưng kèm theo đó hắn cảm giác được mình hít thở thoải mái hơn!

“thành công, thiếu phu nhân tiểu thiếu gia đã thành công chào đời, chúc mừng ngài, có điều tiểu thiếu gia lúc này giãy dụa quá kích liệt hiện tại đã ngủ mất nên ngài không cần lo lắng”: một vị lớn tuổi nhất trong các vị bà đỡ vui mừng lên tiếng.

Một cánh tay đang bế một đứa bé trai sơ sinh đang ngủ, liền quay qua nói với vị đại mỹ nữ kia, về mặt vui mừng bàn giao.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chào đời (2)

“ mau đưa con ta lại đây ta nhìn một chút”: một thanh âm suy yếu vang lên, nhưng lại kèm theo kiên định cùng tình thương vô hạn.

Khi Phương Thần đến tay nâng thì vẻ mặt nàng toát ra niềm hạnh phúc mà bật khóc, sau đó thì hai tay ôm hân lại và vì cũng đã quá mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ.

Mấy bà đỡ nhìn nhau một chút sau đó cùng nhẹ nhàng lui ra ngoài, dù sao hiện tại mẹ tròn con vuông, cũng đến lúc thông báo cho mấy vị đang chờ ngoài kia rồi.

Bên ngoài, mấy phút trước nghe được tiếng kêu đau đớn của con dâu, làm cho ba vị lão nhân lo lắng vạn phần.

Sau khi tiếng kêu dừng lại bọn họ không mừng rỡ mà càng lo lắng thêm, bởi vì thường khi sinh thành công, trẻ sơ sinh sẽ chào đời bằng tiếng khóc, nhưng hiện tại tiếng la đã tắt, nhưng không có tiếng trẻ con nào khóc cả.

Làm cho mấy người bọn họ càng thêm lo lắng, bọn họ không muốn hai mẹ con xảy ra chuyện gì.

Nhưng đợi một lát thì cửa phòng mở ra, những bà đỡ nhẹ nhàng rón rén ra khỏi phòng, như sợ đánh thức người nào đó!

“ thế nào, mẹ con bọn họ sao rồi”: lên tiếng dục hỏi đầu tiên vẫn là lão phu nhân, nàng hiện tại lo lắng a, hương hòa nhà họ Phương trong chờ hết vào lần này đây.

“ lão phu nhân ngài có thể yên tâm, mẹ tròn con vuông, hai mẹ con bọn họ hiện tại đã ngủ rồi, không nên đánh thức bọn họ, ngài mau cho người chuẩn bị một ít thứ bổ dưỡng cho thiếu phu nhân tẩm bổ mới được”: vị già nhất kia tranh thủ lên tiếng trả lời.

“ hô, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, đúng đúng, người đầu mau mau chuẩn bị dinh dưỡng tẩm bổ cho thiếu phu nhân, vào phòng lão gia lấy cái căn nhân sâm vạn năm kia đem đi hầm với xương thất giai Liệt Diễm Tam Vĩ Sư cho ta, đúng rồi cũng đem trong phòng thiếu gia Vạn năm Tuyết Liên Hoa cũng cho ta thêm vào”: lão phu nhân nghe được bà đỡ trả lời thì mừng như điên.

Sau đó lập tức phân phó hạ nhân đi lấy đồ làm canh tẩm bổ cho con dâu của mình, trên mặt thì nét cười chưa dừng qua.

Một bên vừa nghe tin tức cháu của mình an toàn chào đời, lão nguyên soái còn chưa kịp vui mừng bao lâu, thì nghe lão phu nhân nói lấy bảo bối của hân cất giữ mấy chục năm đi nấu cháo thì mặt đen lại.

Tâm rĩ máu, nhưng lại không dám lên tiếng phản bác, một bên lão quân gia nghe thấy thì mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, trong lòng lại cầu nguyện thay cho lão nguyên soái.

“ ngàn năm cũng đủ rồi a, một trăm năm cũng thừa sức tẩm bổ mà, tại sao phải lấy vạn năm nhân sâm của ta đi hầm, còn xương thất giai cũng vạn kim khó cầu, chỉ tẩm bổ do hơi khó sinh chút thôi đâu cần thất giai, vạn năm Tuyết Liên Hoa càng là thần dược a, còn quý hơn Nhân sâm một chút, ông trời ơi, ngài giáng sét xuống đánh chết ta đi”: lão nguyên soái trong lòng nhỏ nước bọt.

Ngửa mặt hướng ông trời than thở, tâm can rĩ máu từng đợt nhưng ngoài mặt thì bất động thanh sắc, không dám lên tiếng phản đối chút nào, trên mặt còn mang theo vẻ thành thật gật đầu bảo phải.

Nếu lão dám phản đối đêm nay lão dám chắc mình ngủ ngoài hiên, lúc đó thì thể diện mất ráo.

Mặc dù bao nhiêu năm bị lão bà trừng phạt, thể diện của lão nguyên soái trong mắt hạ nhân cũng đã biến mất sạch sẽ, nhưng lão lại không có giác ngộ này a.

Trong lòng lão vẫn cảm giác ngoại trừ phu nhân ra, thì uy nghiêm của lão trong nhà vẫn chưa giảm tí nào, ừ sau bao nhiêu năm ném mùi cay đắng.

Từ mấy chục năm trước lão đã bắt đầu tự thôi miên bản thân.

Bị trừng phạt hôm nay qua hôm sau lão lại quên mất, và lại trong phủ hạ nhân tất cả đều im hơi lặng tiếng không dám nhắc một chữ.

Dù sao bọn họ theo hầu lão nguyên soái nhiều thì mấy chục năm ít cũng mấy năm dài.

Trong đó những người chỉ gia nhập mấy năm, thì còn lại toàn bộ đều là con cháu đời sau của những người hạ nhân đã qua đời của phủ nguyên soái.

Bọn họ tự nguyện vẫn phục vụ cho nơi này, nên dù trong lòng khinh bỉ lão nguyên soái quá sợ vợ, nhưng cơ bản nhất lòng tôn kính với lão, vẫn chưa từng dao động chút nào.

Trong lòng nhỏ nước bọt một chút, lão nguyên soái cũng mừng rỡ lên, cháu lão cuối cùng cũng bình yên vô sự chào đời rồi.

“tên khốn kiếp kia con hán suất sinh mà không có mặt, không lẽ bắt lão già ta đặt tên, lão Hạ ta đặt tên cho cháu mình không có gì sai chứ hả?": một bên oán hận con trai vô tâm.

Một bên dương dương đắc ý hướng lão quân gia hỏi thăm, nhưng mắt thì như ung vò mỗi nhìn chăm chăm, chỉ cần lão quân gia dám nói một chữ không, có thể sẽ lập tức bị chém thành cặn bã.

Lão quân gia họ Hạ nghe được lão nguyên soái hỏi thăm, trong lòng lộ bộ phận ẩn giấu phát hiện ánh mắt lão nguyên soái nhìn mình chăm chăm thì khó bức.

Mồ hôi chảy ướt sũng sau lưng, lão chỉ đành phải cố nặng ra nụ cười đối lòng trả lời.

“phải a lão gia, thiếu gia là ngài đặt tên, tiểu thiếu gia theo lý cũng phải là ngài đặt tên mới đúng, mà dựa theo bói phận cũng phải là trưởng bối đặt tên là chính phải...”: ngoài miệng đối trả hùa theo lão nguyên soái, vỗ mông ngựa không dấu vết làm cho lão nguyên soái nghe được sướng lân lân.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thân Vệ Doanh

“ừ người nói đúng lắm, trong nhà ta bói phận cao nhất theo lý nên ta tới đặt tên cho cháu mình, ừ ừ vậy quyết định cháu ta tên Phương...”: lão nguyên soái chưa kịp nói xong thì một bàn chân mang theo kinh lực khổng lồ quất thẳng vào mông lão.

Àm. Ngao...ngao

Một tiếng nổ kèm theo một tiếng kêu thảm thiết phát âm quái dị vang lên, hạ nhân trong phủ nghe thanh âm này sững sốt một chút sau đó về mặt cổ quái, giống như nhin cười mặt mũi đỏ bừng tiếp tục công việc đang làm.

Dù vậy không ai dám phát ra bất cứ âm thanh nào, làm nên cảnh tượng rất kỳ quái, mọi người đều giống nhau mặt mũi thì đỏ bừng, thân hình thì kiềm nén rung rẩy nín rất cực khổ.

Một thân ảnh từ trong tiểu viện trung tâm phủ nguyên soái bay ra, đập thẳng nào trên bức tường vây quanh nguyên soái phủ.

Cũng may bức tường này sau nhiều lần gặp sự cố cùng loại, nên được hạ nhân nơi này tỉ mỉ đặc biệt gia cố thêm rất nhiều vật liệu cứng rắn, để nó có thể chịu đựng được những đợt va đập với kinh lực to lớn.

Nên khi thân ảnh va phải trên bức tường này, vang lên tiếng nổ to lớn, nhưng chỉ tạo lên một vết lõm hình người mà thôi.

Không hề bị sức mạnh va đập mà sụp đổ, và nếu từ xa nhìn lại thì có thể thấy được trên bức tường này xếp thành một hàng dài với các loại nhân hình vết lõm, với rất nhiều tư thế kỳ quái, tạo nên một phong cảnh rất đặc biệt.

Từ dưới đất đứng dậy, lão nguyên soái sắc mặt không hề giận dữ mà lại tràn ngập lo lắng, suy tư chốc lát lão nguyên soái lẩm bẩm âm thanh nhỏ tới mức có lẽ chính lão cũng không nghe thấy!

“sức mạnh yếu hơn ba tháng trước một thành, không lẽ vết thương cũ xuất hiện dấu hiệu càng nghiêm trọng hơn rồi sao, nếu không thì sức mạnh không thể trượt nhanh như thế, ai... thời gian cũng không còn nhiều nữa a...”: lão nguyên soái ngửa mặt nhìn trời thở dài, tâm tình hết sức không tốt.

Dù nghe được tin tức cháu trai mình an toàn chào đời, nhưng phát hiện tình trạng chuyển biến xấu của người bạn già làm lão không vui mừng nổi.

Mấy chục năm trước trong một lần ác chiến với quân đội tràn ra từ đường nổi vị diện, lão cùng quân đoàn của mình bị bao vây, nhiều lần phá vây nhưng không thành công.

Lão cũng bị rất nhiều lần ám sát, một lần cuối cùng bị ám sát thích khách rất mạnh, nếu không nhờ có người bạn già giúp lão chặn bốn đao trí mạng, thì có lẽ hiện tại không có nhà họ Phương rồi.

Và cũng vì lần đó mà người bạn già của lão bị ám thương cực kỳ nghiêm trọng, nhờ có tu vi cao mà nằng ức chế nó chuyển biến xấu, nhưng sau khi tuổi càng lớn ám thương càng lúc càng nghiêm trọng.

Nhưng vì lão phụ nhân dùng tu vi thông thiên, miễn cưỡng áp chế ám thương vào chỗ sâu mới có thể trụ đến hiện tại.

Nếu như đối làm người khác thì đã có thể vì ám thương bộc phát mà chết từ mấy chục năm trước rồi, nhất là những vết thương này hầu hết đều liên quan tới kinh mạch.

Mà đối với người tu luyện như bọn họ kinh mạch hết sức quan trọng, nếu kinh mạch bị thương thì khi vận chuyển công pháp sẽ gặp phải trở ngại cực lớn, ảnh hưởng chiến lực là thứ yếu, giảm tuổi thọ mới là chuyện lớn.

Nhớ lại mấy chục năm trước biến cố làm lão nguyên soái tự trách tâm tình tràn ngập cõi lòng, sau đó thở dài bước chân nặng nề trở lại tiểu viện.

Hiện tại trong phòng chỉ còn lại lão phu nhân cùng Hạ lão quản gia trong phòng, bọn họ đang quan sát tiểu thiếu gia của bọn họ.

Hai người vẻ mặt đều hết sức vui mừng, nhà họ Phurong có người nối dõi a!

Khi lão nguyên soái bước chân vào phòng thì lão lập tức thu thập biểu tình lo lắng trên mặt đi, biểu hiện cùng bình thường không khác chút nào.

Sau khi nhìn đến cháu trai của mình đang ngủ say một cách thom ngot, thì tâm tình của lão cũng dễ chịu một chút.

“lão Hạ, lập tức tuyển chọn cho Phurong nhi một chi Thân Vệ doanh, ưu tiên tuyển chọn hài tử của các lão chiến hữu đã khuất trong Thân vệ doanh của ta mà chọn.....ừm..... tuyển chọn một trăm danh hài tử.....sau đó đưa bọn hắn vào trong Long doanh để tên kia phụ trách huấn luyện cơ sở cho bọn họ, nhất là dùng linh dịch đánh thật chắc căn cơ..... ta không cần hiện tại cho bọn họ tu luyện công pháp, ta chỉ cần cơ thể một trăm danh này năng lực kháng đòn phải là mạnh nhất.....”: suy tư một lát lão nguyên soái quay sang lão quản gia nói.

“vâng, lão gia”: lão Hạ tinh quang trong mắt lóe lên rồi biến mất, sau đó khom người tuân lệnh lui ra ngoài, lão hiện tại lập tức đi đến nơi đó tuyển chọn người.

Lão Hạ chỉ cần nghe lão nguyên soái phân phó lập tức biết được, tiểu thiếu gia rất bị lão nguyên soái coi trọng, phải biết đại thiếu gia lúc sinh ra cũng chưa từng được lão nguyên soái ưu ái tới tình trạng này.

Thân vệ doanh là từ lão nguyên soái mấy chục năm trước thành lập, từ trong quân tuyển chọn ra một vạn nhân mã tu vi mạnh mẽ nhất, tạo thành một chi cận vệ quân, bọn họ phụ trách theo sau lão nguyên soái vào sinh ra tử.

Thân vệ doanh không phải chỉ dùng để bảo vệ chủ tướng, mang tiếng là Thân vệ nhưng thực chất bọn họ là một chi đội ngũ theo chân chủ tướng xông lên đầu giết địch.

Cũng là một chi có chiến lực mạnh nhất trong một quân đoàn và cũng nguy hiểm cao nhất, xác suất tử vong cũng là cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Phương Lão do dự

Nên khi nghe thấy lão nguyên soái nói ra tên Thân vệ doanh cái danh tự này, thì lão quản gia trong mắt mới tinh quang tràn ngập.

Sau khi nhìn lão quản gia ra khỏi phòng thì lão nguyên soái mới quay đầu lại, nhìn về phía hai mẹ con đang ôm nhau chìm vào giấc ngủ trên giường sau đó trầm ngâm.

Lại khước mắt liếc về phía người bạn già của mình một chút sau đó đi về phía trước giường, lấy tay sờ sờ lên đầu của Phurong Thần lúc này chỉ có vài cọng lông tơ, sau đó lên tiếng lẩm bẩm nói nhỏ.

“từ hôm nay trở đi ngươi đã là thiếu chủ của Phurong gia, gia gia hi vọng ngươi ngày sau một đường hát vang tiến mạnh, tu vi ngày sau có thể so với Thần Linh, nên tên của ngươi bắt đầu từ bây giờ sẽ là Phurong Thần”: nhìn vào cháu của mình đầy mắt lão nguyên soái hiện lên vẻ cứng nhắc.

Dù sao đây là cháu đích tôn của lão a, năm đó lão hơn năm mươi mới cưới vợ, gần sáu mươi mới có con, hiện tại đã trên trăm tuổi rồi mới có một đứa cháu duy nhất, làm sao có thể không sung ái được.

Người ở thế giới này từ khi đạt tới cảnh giới Luyện cơ, thì tuổi thọ bọn họ bắt đầu gia tăng, mỗi khi đột phá một cảnh giới nhỏ thì tăng ít nhiều cũng mười năm tuổi thọ trở lên.

Sau khi đột phá thoát phạm cảnh, thì mỗi đột phá một cảnh giới nhỏ tăng tuổi thọ nhiều hay ít, phụ thuộc vào thiên phú và tiềm lực của mỗi người.

Với tu vi của lão nguyên soái thì đáng lẽ hiện tại lão cho dù hơn trăm tuổi, thì đáng đáp cũng chỉ trung niên thôi, nhưng thực tế khác hẳn, quanh năm suốt tháng chiến tranh xa trường ám thương đầy rẫy.

Trên 70 năm lăn lộn trong vô số cuộc chiến lớn nhỏ, suýt chết cũng mấy chục lần, và mỗi lần trên người ám thương càng ngày càng nhiều.

Từ đó tuổi thọ của lão mặc dù tu vi cao tuyệt, nhưng không chắc có thể sống vượt qua 200 tuổi, người bạn già của lão cũng thế.

Mặc dù ám thương ít hơn lão nhiều, nhưng vì tu vi cũng so lão thấp, cho nên tuổi thọ ít hơn lão rất nhiều.

Nếu lão đoán không sai, thì có lẽ phu nhân lão còn cầm cự không quá 20 năm nữa, cũng may bọn họ vẫn còn thời gian nhìn cháu của mình trưởng thành, cùng thành gia lập thất.

Dù sao đều đã sống mấy chục năm lão quái vật rồi, sống đến hiện tại cũng đã đủ, bọn hắn chỉ lo lắng cho tương lai của con cháu mà thôi, đi trước đi sau đều không có quá nhiều ý nghĩa.

Lão phu nhân nghe lão nguyên soái nói chuyện với Hạ quân gia, cùng với đến đặt tên cho Phương Thần, thì im lặng quan sát mà không giống như lúc này.

Hiện tại hoàn toàn thăm chấp nhận quyết định của lão, cái tên này cũng rất hợp ý lão phu nhân, cháu mình sau này tất nhiên phải đứng trên người khác mới được.

Tên cũng phải bá khí bá đạo mới hợp với thân phận của hắn.

Còn về tình trạng cơ thể lão phu nhân hoàn toàn không quan tâm, bà đã sống đủ rồi, hưởng thụ vật chất cùng địa vị cao mấy chục năm, cũng đã hoàn toàn thỏa mãn.

Lão phu nhân cũng như phu quân mình hiện tại, không còn gì tiếc nuối, chỉ có chút lo lắng cho tương lai của con cháu mà thôi, dù sao với hiện tại tình hình của đế quốc càng lúc càng không ổn định.

Nếu hai người chết đi, chỉ một mình con của nàng thì chỉ sợ không chống nổi cái nhà này, dù con nàng là thiên tài mấy chục năm tu luyện, tài nguyên có Phương gia cheo chống tiến cảnh quả thực là cực nhanh.

Nhưng đối với bọn họ những lão già này thì còn kém xa lắm, thời kỳ đó bọn họ dù tài nguyên tu luyện thiếu thốn rất nhiều.

Nhưng chiến tranh liên miên không dứt, mỗi ngày nguy cơ mạng sống đều đang uy hiếp đến bọn họ, cho nên dù không đủ tài nguyên thiên phú cũng kém hơn thế hệ sau này một ít, nhưng tiến cảnh bọn họ vẫn cực mau.

Hiện tại dù chiến tranh vẫn còn thường xuyên xảy ra, nhưng đối với mấy chục năm trước thì chỉ là tiểu vu kiến đại vu mà thôi, hoàn toàn không thể so sánh với nhau được.

Nên con cái bọn họ có tài nguyên tốt nhất thiên phú cũng tốt nhất, nhưng bàn về tiến cảnh vẫn chậm hơn bọn họ thời kỳ đó rất nhiều.

Nhất là hiện tại lão hoàng đế sức khỏe mỗi ngày một yếu đi, thời gian lên triều mỗi ngày một ngắn lại có lúc vì bệnh tật mà không lâm triều mấy ngày, nhưng hiện tại vẫn chưa quyết định được ai tới kế thừa ngôi vị này.

Càng làm cho cả đế quốc lòng người bất an, là các vương gia hầu tước, những người nắm giữ quyền lực to lớn nhất đế quốc, bọn họ giống trống khua chiêng chiêu binh mãi mã, ra sức huấn luyện quân đội.

Tích trữ lương thảo vật tư giống như chuẩn bị chiến tranh, có một số còn điên cuồng công khai chiêu mộ nhân thủ chế tạo vũ khí.

Kể cả mấy vị nguyên soái quân đội cũng có vài người bắt đầu rục rịch không an phận, gió nổi mây vần thiên hạ lo lắng bất an.

Lão nguyên soái sau khi nhìn Phương Thần một lát thì xoay người chấp tay sau lưng, ngán đầu nhìn ra cửa sổ, ngó lên tầng mây xuất thần, lão đang do dự.

Hiện tại có nên hay không truyền cho cháu của mình bộ công pháp kia, lão sợ với tinh thần yếu ớt vừa mới sinh ra này, hoàn toàn không chịu đựng nổi áp lực từ bộ công pháp đó lúc quán thân tin tức.

Nhưng nếu có thể chịu đựng nổi cửa ải này, thì sau này con đường tu luyện của hắn sẽ càng thêm bằng phẳng, tiến cảnh sẽ cực nhanh, căn cơ càng vững chắc không thể đo đếm, chỗ tốt cực nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Truyền công

Lão còn nhớ mấy chục năm trước, khi lần đầu tiên lão thành công đọc được chữ trong bộ công pháp này, đọc từ đầu đến đuôi không sai một chữ.

Thì lão bị cuốn công pháp đột nhiên phát sáng, sau đó quán thân truyền thừa văn tự, mà chỉ quán thân văn tự không thì vẫn không làm lão do dự.

Bản thân có nên truyền thiên công pháp này cho Phương Thần hay không.

Mà ngay lúc đó khi được quán thâm văn tự, bộ công pháp này còn điều động thiên địa chi lực cùng năng lượng trong thiên địa.

Cải tạo cường hóa toàn thân lão từ trong ra ngoài, thể chất lẫn thiên phú đều có gia tăng nhất định.

Đến cả tinh thần cũng được rèn luyện cô đọng cùng thuần túy, và mạnh hơn trước rất nhiều, nhưng kèm theo đó thì tinh thần cũng bị thiên địa chi lực khảo nghiệm.

Nếu như không thể chịu đựng nổi thì sẽ gặp phải thiên địa chi lực phản phệ, làm cho tinh thần tan vỡ trở thành kẻ ngu, và lão còn đạt được một năng lực, đó là khi nào lão thành công đạt tới tầng thứ ba.

Thì lão sẽ có một lần cơ hội quán thâm công pháp này cho người thân của lão.

Mà phải là huyết mạch trực hệ mới được, rất tiếc là lúc con trai lão được sinh ra lúc đó lão mới đạt tới tầng thứ hai mà thôi, cũng mới năm ngoài lão mới thành công đột phá tầng ba.

Ban đầu lão tính truyền thụ cho con trai, nhưng chỉ mấy ngày thì có tin con dâu mang thai.

Dù cái thai mới thành hình chưa đến một tháng, nhưng lúc đó lão từng một lần vào cung nhờ đại quốc sư bấm tay tính toán, nên lão có thể biết được đây là một đứa cháu trai.

Nếu như lão có thể đột phá tầng công pháp cao hơn, thì truyền thụ cho huyết mạch trực hệ số lượng sẽ gia tăng rất nhiều, nhưng lão sau mấy chục năm cố gắng mới khó khăn lắm đột phá tầng ba thôi.

Nên lúc đó lão cảm thấy có lẽ là thiên ý, vận mệnh muốn cho lão truyền lại bộ công pháp này cho cháu mình.

Và hiện tại nếu lão truyền thụ ngay bây giờ, Phương Thần mà thành công tiếp thu được công pháp quán thâm.

Thì sẽ được thiên địa chi lực cường hóa một lần, từ đó tư chất tăng nhiều, sau này lúc tu luyện sẽ làm ít công to.

Với lại trong đầu lúc nào cũng có thể lập tức đọc được thiên công pháp này, trải qua qua mười năm hai mươi năm quan sát, thì lý giải sẽ càng sâu hơn người mới học một hai tháng nhiều.

Bởi vậy lão hiện tại rất do dự, tuy có chút nguy hiểm nhưng chỗ tốt thật quá nhiều a.

Lão nguyên soái đứng ngây ngốc nửa giờ, ánh mắt từ từ xuất hiện vẻ quyết tâm, lão hi vọng cháu mình sau này sẽ là người chống lên nhà họ Phương.

Sau này lão mà ngã xuống thì còn có hi vọng Phương gia trường tồn tiếp, dù lão không quá cảm mạo những trưởng lão kia, nhưng đối với gia tộc lão vẫn còn chút tình cảm nhất định.

Lão không hi vọng mấy chục năm sau khi lão ngã xuống, Phương gia không còn có người đủ sức chèo chống mà đi về hướng sụp đổ diệt vong.

Hiện tại với sự che chở của lão cùng cha của Phương Thần, thì Phương Thần sẽ không giống như lão, càng lớn tuổi ám thương càng nhiều, như vậy thì có thể càng sống lâu hơn mấy trăm năm.

Có hi vọng vận đỉnh càng cao hơn thế hệ này của lão nhiều, còn về con trai thì lão không hi vọng gì nhiều, tên này dù thiên phú cũng rất tốt.

Nhưng vẫn chưa tính là thiên tài gì, chỉ nhờ có tài nguyên tu luyện khổng lồ là lão có nên mới đủ sức ngồi lên vị trí Đại Tướng Quân mà thôi.

Hoàn toàn không đủ khả năng cùng tu vì để sau này kế thừa chức vị Nguyên Soái của lão, nên hi vọng còn lại lão chỉ đành đặt hết lên người Phương Thần.

Thành công thì nhà họ Phương cũng sẽ được kéo dài thịnh vượng ít nhất vài trăm năm, nếu thất bại cùng lắm thì Phương Thần bị thương nguyên thần một ít.

Chờ hần lớn lên lão lại truyền thụ một lần nữa, mặc dù vẫn sẽ được thiên địa chi lực cải tạo một lần nữa, nhưng không có nhiều chỗ tốt bằng lúc này.

Lúc này hần vừa sinh ra chưa lâu, tiên thiên bản nguyên vẫn còn lưu lại trong cơ thể một ít, chưa trôi đi quá nhiều.

Nếu có thiên địa chi lực điều động nguyên khí đất trời cải tạo, thì sẽ được lợi gấp mười lần lớn lên mới cường hóa.

Với tài lực của Phương gia lúc này, thì Phương thần bị tổn thương thần hồn, trở thành ngu si khoảng một hai năm là có thể trị khỏi hoàn toàn.

Nếu chịu bỏ ra một giá lớn thì vẫn có lập tức thể bù đắp lại, nhưng nếu thành công thì sẽ kiếm lợi lớn.

“hi vọng sẽ thành công”: lăm bằm một câu, sau đó lão nguyên soái xoay người lại đi đến gần Phương Thần, tay lão từ từ dơ lên chạm đến trán của Phương Thần.

Bỗng nhiên lúc này trên người lão dâng lên một luồng khí tức mờ ảo cường đại, cả thân thể được bao phủ bởi một luồng khí màu vàng óng, sáng chói cực kỳ và từ trong cơ thể lão vang lên tiếng rống ngâm vang vọng đất trời.

Kèm theo đó thì từ trong trán lão nguyên soái bay ra từng đoàn văn tự màu vàng, chúng tổ hợp lại giống như một loại trận pháp cực kỳ phức tạp cùng huyền ảo.

Nhìn như là hư ảo nhưng chúng tạo nên cảm giác rất thần bí, sau đó chúng nối đuôi nhau tràn vào ấn đường của Phương Thần.

Và biểu tình của Phương Thần lúc này thì hơi nhú mồm một chút, nhưng chỉ một lát sau thì giãn ra, giống như hắn đã quen thuộc với cảm giác tiếp nhận tin tức này rồi vậy, điều này chỉ đi qua nháy mắt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Truyền công (2)

Và xung quanh cơ thể hắn mười mét, bắt đầu nổi lên từng đợt thiên địa chi lực cùng nguyên khí đất trời chen chúc tụ tập lại xung quanh Phương Thần.

Theo thời gian trôi qua Nguyên Khí đất trời càng phát ra đậm đặc, có dấu hiệu bắt đầu hóa khí sang sương mù.

Dần dần che khuất Phân Thần lẫn mẫu thân của hắn, cảm giác mờ ảo cứ như thần tiên giáng trần vậy.

Làm cho lão nguyên soái bị ép đến không thể không lùi ra ngoài phòng, nhưng kỳ lạ là lại không hề ảnh hưởng gì đến mẹ hắn cả.

Sau đó từng luồng nguyên khí chậm chạp thẩm thấu vào cơ thể nhỏ bé sơ sinh đó, bao phủ toàn thân, liên đới đến bên cạnh đang nằm mẫu thân của Phương Thần cũng được lợi không nhỏ.

Ngoại trừ bù đắp cho năng nguyên khí hao tổn khi sinh Phương Thần ra, thì còn bồi nguyên cho năng tăng cao một bước, căn cơ võ đạo càng thêm vững chắc hơn rất nhiều.

Nếu lúc này năng tinh lại sẽ cảm giác được cơ thể mình đang thay đổi cường hóa từng chút một, tu vi đã lâu không tiến đều có cảm giác buông lỏng.

Nếu năng có thể thanh tỉnh chỉ cần ngưng thần tu luyện vài giờ, có thể có rất lớn tỷ lệ sẽ đột phá cảnh giới hiện tại.

Nhưng đáng tiếc năng vì quá mệt mà chìm sâu vào giấc ngủ nên hoàn toàn không hề phát hiện.

Còn cơ thể của Phương Thần thì thay đổi càng kịch liệt hơn nữa, phải biết cơ thể của hắn hiện tại hoàn toàn ở trạng thái sơ sinh.

Từng cái tế bào một hoàn toàn không nhiễm một chút tạp chất nào, nhất là trong đó còn bao gồm một đoàn Tiên Thiên Linh Khí sót lại.

Vì thời gian hắn sinh ra còn rất ngắn nên nó chưa kịp thoát đi, hiện tại bởi vì Nguyên Khí đất trời cùng Thiên Địa chi lực tràn vào.

Làm cho đoàn Tiên Thiên Linh Khí này từ từ dung nhập vào tế bào của hắn từng chút một, giáng tiếp làm căn cơ cùng trình độ sinh mạng của hắn càng tiến một bước.

Nếu tính nhân loại bình thường vì sơ cấp huyết mạch, vậy Phương gia là trung cấp huyết mạch, mà huyết mạch trực hệ của Lão Nguyên Soái thì là cao cấp huyết mạch.

Vậy Phương Thần được đoàn Tiên Thiên Linh Khí này bồi bổ huyết mạch có thể đang tiến hóa thành đỉnh cấp huyết mạch, hoặc càng là tầng thứ cao hơn nữa.

Nói đơn giản hơn một chút, nếu người bình thường là sơ cấp huyết mạch, nếu muốn tu luyện đến Luyện Cơ cảnh giới cũng phải năm năm trở lên.

Đó là còn có tài nguyên đầy đủ mới được như vậy, vậy thì trung cấp huyết mạch chỉ cần ba năm, cao cấp có thể chỉ cần một năm hoặc vài tháng là đủ.

Mà cao cấp huyết mạch cả đế quốc chỉ có vài gia tộc đỉnh cấp mới có, mà không phải người nào cũng có thể sở hữu cao cấp huyết mạch.

Một gia tộc đỉnh cấp xuất hiện cao cấp huyết mạch chưa tới một bàn tay, cho dù là Phương Lão nguyên soái, lão thì có thể là cao cấp huyết mạch, nhưng con trai lão thì hoàn toàn là trung cấp huyết mạch.

Mà hắn kết hôn sinh ra Phương Thần thì lại là cao cấp huyết mạch, bây giờ Phương Thần lại có được một trận đại tạo hóa, huyết mạch của hắn đang bắt đầu tiến hóa đến một tầng thứ không thể tưởng nổi.

Sau đó được nguyên khí đất trời chen chúc xâm nhập, cường hóa cùng lắng đọng lại, bởi vì hắn còn quá nhỏ nên cường hóa không rất nhiều.

Nhưng những năng lượng kia lại lắng đọng bên trong từng cái tế bào kia, sau này khi Phương Thần lớn lên trải qua tu luyện thì sẽ bị từ từ kích phát ra.

Và huyết mạch của hắn cũng sẽ được cường hóa tiếp tục trong một thời gian dài sau này, có thể tiến hóa đến trình độ nào thì bằng vào may mắn của hắn.

Lúc đó tốc độ tu luyện của hắn sẽ nhanh hơn người khác ít nhất mười lần trở lên, cho tới một ngày những năng lượng đất trời này bị hắn tiêu hao sạch sẽ.

Lúc đó tốc độ tu luyện của hắn mới chậm lại, nhưng vì trong cơ thể thời gian dài tiếp xúc cùng chứa đựng Thiên Địa chi lực cùng Năng Lượng thiên địa.

Bởi vậy trình độ phù hợp của hắn cùng Thiên Địa gia tăng thật lớn, có thể nói hắn từ giờ phút này đã có một nửa là con tư sinh của Lão Thiên Gia rồi, bởi vậy cho dù sau này năng lượng có bị tiêu hao sạch thì tốc độ tu luyện của hắn cũng sẽ không giảm quá nhiều.

Cùng lúc đó!

Trong một không gian hắc ám, lúc này Phương Thần đang ngẩn ngơ nhìn phía trước, nơi trung tâm đang từ từ hiện lên một con tiểu Chân Long màu vàng, nó phát sáng chiếu rọi sáng rực nơi này.

Sau khi khiếp sợ qua đi, Phương Thần cảm giác tinh thần của hắn đang bị áp bách, mỗi một chút thời gian trôi qua hắn cảm giác tinh thần càng nặng nề hơn, làm hắn rất là khó chịu, giống như trên đầu đang treo vật nặng mấy chục ký vậy.

Có lẽ nhờ thần hồn của hắn là hai đời dung hợp với nhau, nên hoàn toàn có thể chịu đựng nỗi cái cảm giác bị áp bách này, nhưng khó chịu thì vẫn cảm giác được, nhưng cũng may không xuất hiện tình trạng đau nhức gì, chỉ cảm giác nặng nề đè nén mà thôi.

Mà Phương Thần cũng hoảng sợ phát hiện, lúc này cơ thể hắn hoàn toàn đã không có, hắn lúc này chỉ là một đoàn sương mù mỏng manh, trong không gian hắc ám này trôi nổi tự do.

Khi hắn đang khiếp sợ thì tiểu Chân Long đã hoàn toàn thành hình, lúc này hình thể của nó đã lớn hơn ban đầu ít nhất gấp mười lần.

Sau đó nó bỗng nhiên thu nhỏ lại, nhưng càng nhỏ nó càng chói sáng, kèm theo cảm giác áp bách cùng đè nén cũng gia tăng càng mạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phương Lão Khiếp Sợ

Sau đó nó hóa thành đạo lưu quang bắn tới vị trí của hắn, và bắt đầu từ từ hòa nhập vào đoàn sương mù này, và sương mù từ màu trắng bắt đầu hóa thành màu vàng nhạt.

Sau đó theo thời gian màu vàng càng lúc càng đậm, kinh quang bắt đầu nở rộ chiếu sáng khu vực xung quanh, kèm theo đó Phương Thần trong óc bị quán thấu rất nhiều chữ.

Hắn chỉ hiểu được vài chữ đầu nói cho hắn đây là một thiên công pháp, sau đó thì hắn hoàn toàn lâm vào trong hắc ám.

Phương Thần hoàn toàn không hề thấy được tại vị trí lúc này khi tiểu Chân Long thành hình.

Lúc này đang có một chiếc thanh đồng nhẵn cổ, nó trôi lơ lửng và bắt đầu từ từ phát ra nhè nhẹ hào quang màu trắng.

Khi sương mù đại diện cho Phương Thần, lúc này hoàn toàn hóa thành màu vàng đậm, thì chiếc nhẵn cổ đại phát bạch quang sau đó bao trùm hoàn toàn đoàn sương mù lại.

[Kiểm tra đến ký ức của chủ nhân, thâm nhập dữ liệu địa cầu thành công, tự động thành lập chương trình theo thói quen của chủ nhân, chế tạo bảng hệ thống...cần thêm thời gian điều tra thông tin của thế giới mới.....dự tính thời gian.....một năm.....phát hiện năng lượng ngoại lai.....khởi động quy trình tự điều chỉnh.....điều chỉnh hoàn tất.....tự động kích phát phương án hấp thu năng lượng ngoại lai.....bắt đầu hấp thu.....hấp thu thành công.....]

Thanh âm cơ giới vang lên, nếu Lâm còn thanh tỉnh hẳn chắc chắn sẽ cực kỳ giật mình, nhưng hiện tại hắn đã hoàn toàn hôn mê không còn tri giác gì nữa.

Bên ngoài cơ thể Phương Thần lúc này, tự động có một sóng năng lượng thần bí, trợ giúp hắn vận dụng tầng thứ nhất công pháp hắn vừa đạt được.

Tuần hoàn liên tục qua các đường kinh mạch, sau đó trải rộng toàn thân từ da thịt xương cốt cho đến nội tạng.

Nó du tẩu mọi góc ngách của cơ thể Phurong Thần, cuối cùng còn từ từ thâm thấu vào các tế bào của Phurong Thần, dù chưa thể đã thông bất cứ cái kinh mạch nào, nhưng từ từ cường hóa càng cứng cáp cùng khơi thông cho chúng mở rộng thêm.

Và theo thời gian trôi qua sóng năng lượng thần bí đã từ từ biến mất, nhưng vào lúc này công pháp lại hoàn toàn không hề có dấu hiệu dừng lại chút nào, nó đã bắt đầu tự động vận chuyển lấy.

Nhưng tốc độ thì cực kỳ chậm rãi, thời gian để thiên công pháp chuyển động một vòng quanh các kinh mạch, có lẽ phải một tuần trở lên thời gian.

Mà cũng cùng lúc này, vùng đan điền của Phurong Thần, từ từ cụ hiện một cái hư ảnh tiêu Chân Long, mỗi phút trôi qua hư ảnh càng ngày càng chân thật cùng sống động.

Nó như có sự sống vậy, bắt đầu từ từ du tẩu vòng quanh vùng đan điền của hắn, như đang tuần tra lãnh địa của mình vậy, nó cất tiếng long ngâm như đang rất vui sướng khi được xuất hiện nơi này, vùng đan điền là một vùng không gian rất kỳ dị và huyền ảo.

Nếu có khả năng thì một người có thể mở rộng nó đến vô hạn, những đại năng thần thông quảng đại thì hoàn toàn có thể sáng tạo một thế giới thu nhỏ trong này.

Nếu như Phurong lão nguyên soái nhìn thấy, hắn sẽ biết điều này đại biểu cho điều gì, đây là tầng thứ nhất công pháp nhập môn.

Mỗi đột phá một tầng sẽ gia tăng một con Chân Long hư ảnh, hiện tại trong đan điền của Phurong lão có ba con Chân Long đang thi nhau xoay chuyển.

Lúc này lão nguyên soái đứng ngoài quan sát thì trợn mắt há mồm, lão không thể tin được, Phurong Thần tự động vận chuyển tầng thứ nhất công pháp.

Dù chỉ vừa nhập môn tầng thứ nhất thôi, kinh mạch chưa được đã thông vậy mà công pháp vẫn có thể vận chuyển được, thật sự là lật đổ Phurong lão đối với tu luyện hiểu biết mấy chục năm.

Nhưng phải biết Phurong Thần lúc này đang ngủ a, với lại một trẻ sơ sinh làm sao có thể suy nghĩ được, làm sao có thể đọc hiểu chữ trong công pháp được.

Mà không đọc hiểu thì không thể thành công vẫn chuyển công pháp, đây hoàn toàn là điều không thể xảy ra a, mà bây giờ điều không thể xảy ra nó lại xuất hiện trước mặt lão.

Nhưng hiện tại làm cho lão hoàn toàn ngu người, kiến thức bị oanh thành cặn bã, điều này như một kỳ tích, lão lúc này nhìn cháu mình như một quái vật.

Trong lúc lão nguyên soái trăm mối mà vẫn không có cách giải thì lúc này bên ngoài đã có chút loạn lên.

Tiếng long ngâm này vang rộng đến cả toàn kinh thành, làm cho các người cầm lái của từng thế lực lớn lập tức biến sắc mặt, cùng nhìn về phía hướng phủ đệ của Phurong lão nguyên soái.

Trong hoàng cung, thượng thư phòng lão hoàng đế đang phê duyệt tấu chương, bỗng nhiên nghe được tiếng long ngâm này chân mày nhíu lại.

Sau đó lại thờ dài dừng lại việc phê duyệt tấu chương, dựa vào ghế sau lưng suất thần, trong lòng thì lại than thở!

“hi vọng lão Phurong thất bại, nếu không hoàng thất có chút khó làm rồi, ta không muốn phải quyết liệt với lão chút nào, ai chỉ tiếc mấy đứa con bất tranh khí của ta, không có một đứa đủ sức chống lại một trong năm vị nguyên soái này, nếu chỉ có một người thế lực đủ ngang hàng với một trong năm nguyên soái thì ta có thể yên tâm nhường ngôi rồi”: lão hoàng đế có chút uể oải lâm bầm.

Dù trước đây cũng có chút nghi ngờ Phurong lão nguyên soái đã thành công đột phá môn công pháp kia rồi, nhưng vẫn chưa có gì là chắc chắn.

Nhưng khi nghe thấy được tiếng long ngâm này thì lão biết chắc lão Phurong đã đột phá thành công.

Và với hiện tại thì thế cân bằng của năm vị nguyên soái sẽ suất hiện mất cân bằng, Phurong gia có thể lên dẫn đầu rồi, chỉ cần một mình Phurong lão nguyên soái là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ngũ đại quân đoàn và ngũ đại gia tộc

Hi vọng mấy vị kia có một hai người cũng đã đột phá đi, dù sao cũng hơn mười năm rồi mấy vị nguyên soái đều chưa từng ra tay.

Không có ai biết bọn họ hiện tại đạt tới cảnh giới gì, có ai thật lùi hay không, có ai dậm chân tại chỗ hoặc đã làm ra đột phá hay chưa, nhưng hiện tại đã

có một người nói cho người khác biết lão đã thành công đột phá.

Cùng lúc đó tứ phương phủ đệ nằm ở các hướng khác nhau, nếu có người nhìn thấy tên phủ đệ này thì lập tức biết được đây là phủ của tứ vị nguyên soái khác của đế quốc.

Và bốn vị này đều cùng lúc nghe được tiếng long ngâm này thì chân mày cũng giống như lão hoàng đế nhíu chặt, có hai người có chút lo lắng, còn hai người thì đều mỉm cười.

Hai người lo lắng có lẽ là chưa làm ra đột phá cảnh giới, hai vị mỉm cười kia thì có lẽ đều đã đột phá cảnh giới một thời gian rồi, năm vị nguyên soái không có một vị nào là thân thiết với nhau cả.

Bọn họ đều là đối thủ lẫn nhau đều chưa hề cho người khác sắc mặt tốt, nên cho dù có hai người mỉm cười cũng không phải họ mừng cho Phương lão nguyên soái đột phá, mà mỉm cười vì bản thân không rút lại phía sau.

Mấy chục năm trước luôn luôn đều là lão Phương dẫn trước bọn họ một ít, thời buổi đó hầu như đều có cảnh tượng lấy Phương nguyên soái đứng đầu, những người khác rút lại phía sau.

Chỉ có hai mươi năm trước vì một lần bị thương nặng mà Phương lão cảnh giới trì trệ không tiến, nên mới làm cho bốn người bọn họ từ từ sang bằng khoảng cách.

Hiện tại mấy chục năm qua đi lão Phương đã thành công đột phá nhưng vẫn chưa phải dẫn trước quá nhiều, trong đó có hai người cùng cấp với Phương lão.

Mặc dù bọn họ biết cho dù cùng cấp thì Phương lão vẫn mạnh hơn bọn họ nhiều, nhưng dù sao cũng là cùng một cảnh giới không phải, cho dù đánh không lại nhưng ta và người đều cùng cảnh giới đó là sự thật không thể chối cãi.

Còn hai người yếu một bậc nhưng cũng không phải không còn sức đánh trả, nên hai người mày nhíu cũng chỉ hơi chút lo lắng mà thôi, nhưng sau đó bọn họ nghĩ tới điều gì thì đều có chút kiên kỳ.

Cùng lúc đó cách kinh thành cực kỳ xa xôi nơi biên ải, nơi này chính là nơi đóng quân của một trong năm vị Trấn Quốc đại tướng quân, Trấn Long đại tướng Phương Thiên Long.

Trong quân doanh nơi này chính là trọng địa của Thiên Long quân đoàn, một trong năm nhánh thần binh mạnh nhất đế quốc tên là Đại Hạ đế quốc.

Đây là năm cái đỉnh hải thần chằm mà đế quốc dựa vào, nếu chỉ cần có một cái quân đoàn gặp sự cố thì đế quốc sẽ lập tức có nguy cơ sụp đổ, vì vậy trong đế quốc năm chi quân đoàn này địa vị của nó cực cao.

Phân biệt là Thiên Long Quân Đoàn người nắm trong tay là Trấn Long đại tướng con trai của Phương lão nguyên soái thuộc gia tộc Phương Gia.

Thiên Sư Quân Đoàn người nắm trong tay là Trấn Cương đại tướng Hạ Cương con trai của Hạ Lão nguyên soái và cũng là người nắm quyền của Hạ gia và Hạ gia cũng đang hiện tại là gia tộc của lão hoàng đế.

Có thể nói lão hoàng đế nắm một trong năm nhánh Quân đoàn mạnh nhất của đế quốc, nguyên soái cùng đại tướng quân chỉ là người lão sắp xếp vào mà thôi, muốn thay lúc nào là có thể thay.

Nhưng với điều kiện lão còn sống, nếu như con lão lên ngôi thì chưa chắc có thể điều khiển được nhánh đại quân này.

Thứ ba là Thiên Hổ Quân đoàn người nắm trong tay là Trấn Vũ đại tướng Bạch Vũ con trai của Bạch lão nguyên soái thuộc gia tộc Bạch gia.

Thứ tư là Thiên Huyền Quân Đoàn người nắm trong tay là Thiên Lô đại tướng Vương Lô con trai của Vương lão nguyên soái thuộc gia tộc Vương gia.

Cuối cùng là Thiên Kỳ Quân Đoàn người nắm trong tay là Thiên Sơn đại tướng Trương Sơn con trai Trương lão nguyên soái thuộc gia tộc Trương gia, trong đó chỉ có Phương gia là một gia tộc mới phát vài chục năm gần đây.

Còn lại bốn gia tộc khác đã là mấy trăm năm đại gia tộc, thế lực thâm căn cố đế quyền lực cực lớn, dây mơ rễ má cực nhiều.

Hầu như mỗi một vị hoàng đế lên ngôi, thì vẫn là bốn gia tộc này nắm giữ chức vị nguyên soái, chưa từng thay đổi qua.

Chỉ mấy chục năm trước vì một trận nguy cơ có thể diệt nước, nên mới có vị thứ năm Nguyên Soái được thành lập, hiện tại nơi này chính là bản doanh của Thiên Long Quân Đoàn.

Và năm nay là Hạ Triều Cửu Hoàng Lịch ngày 8 tháng 9 năm 72, đây chính là ngày mà Phương Thần tiểu thiếu gia của nhà họ Phương ra đời.

Hạ Triều Cửu Hoàng Lịch, đây chính là nói đến đế quốc này đã trải qua chín đời hoàng đế tại vị, hiện tại người đang ngồi trên đế vị chính là đệ cửu vị hoàng đế của Hạ hoàng triều.

Và 72 năm có nghĩa là từ ngày lão hoàng đế lên ngôi tại vị thống trị quốc gia này được 72 năm, tính đến hiện tại lão cũng đã trên trăm tuổi rồi.

Vì thiên phú của lão cũng không quá tốt, nên cho dù đập rất nhiều tài nguyên quý giá vào, tu vi của lão cũng không quá cao, cho nên dù cơ thể không có ám thương hay khuyết tật gì.

Nhưng do quanh năm tửu sắc có chút quá độ nên dù có tu vi nhất định trong người, nhưng cơ thể lão chỉ còn chống không đến 20 năm nữa là vào quan tài rồi.

Và lão hiện cũng là một trong cửu vị hoàng đế có tuổi thọ ngắn nhất trong lịch sử của Hạ Hoàng Triều

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trần Long Đại Tướng

Mấy vị trước dù tửu sắc cũng rất nhiều, nhưng tư chất tu luyện tốt hơn lão rất nhiều, có tài nguyên khổng lồ của đế quốc cheo chống, cho nên tuổi thọ của bọn họ cao hơn lão mấy chục năm.

Lúc này trong doanh trường đang ngồi một vị trung niên nam tử, dù tuổi tác vượt qua 40 gần 50 rồi, nhưng thân hình vẫn cực kỳ khỏe mạnh.

Bên dưới lớp quần áo là một thân cơ bắp ẩn chứa sức mạnh to lớn, quanh thân thì có cuộn cuộn khí tràng.

Dáng vẻ còn rất trẻ tuổi, uy nghiêm không một ai dám nhìn thẳng vào, lúc này trừ vị này ra còn có năm người đang ngồi phía dưới, biểu tình đều hết sức nghiêm nghị cẩn thận lắng nghe nam tử này nói.

“mấy ngày nay thủ triều càng lúc càng bạo động nhiều hơn trước đây rất nhiều.....dù hiện tại chúng ta vẫn không có bao nhiêu áp lực.....nhưng phải đề cao cảnh giác hơn nữa nhất là thủ thành phải gia tăng ít nhất gấp hai số lượng binh sĩ trú đóng,

ta cảm giác việc này có chút cổ quái làm ta hơi chút bất an.....thủ triều số lượng quá lớn một chút đi, gần như gấp ba nửa năm trước.....mỗi nửa năm sẽ có một lần đại thủ triều công thành.....nhưng số lượng chỉ gấp trăm lần cỡ nhỏ thủ triều ngày thường thôi,

nhưng hiện tại chỉ mới qua ba ngày mà số lượng đã cao gấp một ngàn lần ngày thường rồi.....và mỗi giờ mỗi phút đều vẫn đang gia tăng số lượng.....theo dõi vắng mỗi lần đại thủ triều tấn công chỉ giới hạn một tuần.....nhưng với tình thế này ta cảm giác có thể kéo dài vượt qua một tháng,

hiện tại ta triệu tập mọi người là nói cho các người biết tình hình là một....hai là lập tức thông báo gia tăng tình hình chiến tranh lên cấp độ thứ ba.....nếu tình huống còn tiếp tục xấu đi thì lập tức phát động cấp độ thứ năm cấp độ tối cao.....hiện tại cái chúng ta cần làm là động viên đại lượng vật tư dự trữ mới được,

chuẩn bị cho việc đại chiến sẽ kéo thời gian dài, không thể làm cho binh sĩ thiếu thốn vật tư cung cấp nếu không chúng ta sẽ gặp nguy hiểm....thứ ba là lập tức đăng báo khẩn cấp cho triều đình.....nếu tình hình gia tăng căng thẳng thì cần phải lập tức yêu cầu triều đình gia tăng viện quân, tài nguyên cùng vật tư....thứ tư Thiên Long Quân Đoàn cần chuẩn bị sẵn sàng chờ lệnh....bảo trì xuất chiến bất cứ lúc nào....có lẽ trận chiến này là một trận chiến gian khổ nhất từ trước đến nay của chúng ta...”

“Vâng Trần Long Đại tướng, chúng thuộc hạ xin cáo lui”: tất cả các vị tướng quân nghe xong biết tình thế cấp bách lập tức đứng dậy cúi đầu xin phép rời đi.

Trước đây một tháng bọn họ cũng đã nhận ra một chút bất thường rồi, nhưng hiện tại Đại Tướng Quân nói chuyện này bọn họ mới biết việc này nghiêm trọng vượt qua tưởng tượng.

Mấy người bọn họ trong mắt đều lóe lên vẻ lo lắng, nhưng kèm theo cũng ánh lên tia sáng kiên quyết, dù cho thật thành bị phá bọn họ những người này cũng không thể lui về sau.

Cho dù là lấy mạng đi đền lỗ hỏng cũng phải làm, cho dù sợ chết cũng không thể trốn tránh được, đây chính là thiên chức quân nhân của bọn họ.

Từ khi làm lên đến chức vị này mấy người bọn họ đã thủ sẵn di chúc cho gia đình ở phía sau rồi, nên sợ hãi cái chết nhưng bọn họ không hề do dự khi lấy mạng mình bảo vệ người thân phía sau.

Sợ hãi tử vong ai lại không sợ, nhưng sợ là một điều dám đối mặt với nó lại là một điều khác, mà đối với bọn họ những người sống trên lưỡi đao ở chiến trường này, không có bất cứ người nào e ngại đối mặt tử vong cả.

“được, các người có thể đi”: người trung niên này không ai khác chính là Phương Thiên Long, hần phất tay ra hiệu bọn họ có thể lui.

Những ánh mắt lo lắng cùng kiên định bỗng lóe lên rồi biến mất kia làm sao thoát được ánh mắt của hắn, dù ngoài mặt không quan tâm làm bộ không nhìn thấy gì.

Nhưng hắn vẫn rất hài lòng biểu hiện của bọn họ, hắn không sợ người khác sợ hãi từ vong, hắn chỉ sợ bọn họ vì sợ hãi từ vong mà lùi bước.

Chính bản thân hắn cũng sợ hãi từ vong vậy, nhưng nghĩ tới vợ con cha mẹ của mình còn đang ở phía sau lưng sinh hoạt.

Dù sợ hãi cái chết nhưng không có thứ gì có thể làm hắn lùi lại một bước, chờ mọi người đi hết thì hắn chân mày mới nhúu chặt lại.

Trong mắt hiện lên chút lo lắng cùng bất đắc dĩ, đừng nhìn hắn thân hình toàn là cơ bắp nhưng đầu óc cực kỳ tinh minh, với tình huống hiện tại của đế quốc, lão hoàng đế phái binh trợ giúp đó là đừng mong gì.

Chỉ có thể hi vọng lão cấp đầy đủ vật tư là được, hắn không hi vọng mình đăng tin chiến báo sẽ được đáp lại tất cả yêu cầu.

Mà tình hình thú triều lại hết sức không lạc quan, nhưng hắn vẫn tự tin mình có thể thủ vững nếu tất cả vật tư đầy đủ.

Trong đó có một phần có thể từ trong xác của yêu thú để lại bù đắp, thật có thể làm thức ăn nhất là thịt yêu thú vì bọn chúng hấp thu nguyên khí ngoại giới cường hóa tự thân huyết nhục.

Nên ăn vào chỗ tốt cực kỳ lớn, ăn thường xuyên còn có thể bù đắp lại rất nhiều linh thảo tu luyện, da lông xương cốt có thể chế tạo vũ khí áo giáp.

Nhất là thịt yêu thú năng lượng cực kỳ dồi dào, đợt này nếu trụ vững trong quân hắn chắc sẽ có nhiều người thành công đột phá, có hi vọng tiến vào Thiên Long Quân Đoàn.

Vật tư trong này chủ yếu là dược vật, thuốc chữa thương cùng với khoáng thạch cùng binh khí dùng bổ xung là chính.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phương Thiên Long lo nghĩ

Chiến đấu lâu dài vì thể lượng thảo dược dùng để chữa thương của bọn họ tiêu hao là số lượng cực lớn, nếu chỉ vết thương bình thường ngoài da thì còn có thể không quan trọng.

Đa số binh sĩ đều luyện tiết sử dụng dược thảo cầm máu chữa thương, bọn họ đa số đều chỉ dùng miếng vải băng bó không cho máu chảy là được.

Chỉ khi nào lâm vào vết thương nặng ảnh hưởng tới lực chiến đấu, bọn họ mới sử dụng thảo dược để chữa thương.

Còn vũ khí nếu thời gian dài chiến đấu, làm sao không có chuyện hư hao được, nhất là yêu thú đều da dày thịt béo, xương cốt đều cứng như sắt thép vậy.

Để có thể phá vỡ phòng ngự của bọn chúng, thì vũ khí cũng tiêu hao độ bền nhất định.

Vì vậy cứ sau một cuộc chiến đấu, là vũ khí của quân đoàn hầu như tất cả đều phải sửa chữa bảo dưỡng một lần.

Nếu không sửa chữa mà cầm nó ra trận lần thứ hai thì hầu như không đủ sức phá vỡ phòng ngự của yêu thú, vậy làm sao có thể gây thương tích rồi giết chúng được.

Yêu thú là một tộc đàn có sức sinh sản to lớn và mau lẹ nhất trong bách tộc, mỗi ngày đều có vô số yêu thú được sinh ra và cấp tốc trưởng thành.

Nhất là một số loại yêu thú thuộc trùng loại, loại yêu thú này sức sinh sản trong yêu thú tộc đàn thuộc loại đỉnh cấp nhất.

Nên hiện tại tình hình đại chiến kéo rất dài, mỗi ngày đều xuất hiện mới yêu thú bộ tộc, mỗi ngày bọn họ đều phải tiêu hao to lớn lượng tài nguyên.

Thứ bọn họ cần nhất hiện tại không phải lương thực, mà là dược thảo, khoáng thạch cùng vũ khí mới bổ xung.

Mỗi khi nghĩ tới điều này là Phương đại tướng quân lại cực kỳ đau đầu, dược thảo khoáng thạch tài nguyên lưu động trong đế quốc, hầu như đều nắm trong tay các gia tộc lớn, khoáng thạch cùng vũ khí rèn đúc cũng giống vậy.

Nhất là mấy gia tộc nắm trong tay thương hội, hoặc một số thế lực nắm trong tay những đại khu trồng trọt dược điền, mỏ khoáng sản.

Hầu như 60% tài nguyên dược thảo cùng khoáng sản của đế quốc, đều nằm trong tay của những thế lực lâu đời này.

Bọn họ có đường dây của bản thân thành lập trải qua mấy trăm năm kinh doanh, cho nên trong mỗi lĩnh vực tài nguyên khác nhau đều có quyền lực cực lớn.

Đến cả triều đình hoàng đế nhiều lúc muốn thay đổi, nhưng cũng rất khó ra tay động tới bọn họ, chỉ cần xảy ra chút sai sót nhỏ thôi, là một đế quốc to lớn như này hoàn toàn có nguy cơ kinh tế bại liệt.

Trải qua mấy đời hoàng đế kinh doanh tới nay, càng ngày càng xuống dốc thì hoàng đế hiện tại ngoại trừ nắm trong tay một cái quân đoàn ra.

Hoàn toàn tay trắng cả, mấy trăm năm đường dây kinh tế nắm trong tay hoàng đế, phần thì thưởng công cho đại thần.

Phần thì phong thưởng cho mấy gia tộc môn phái lớn, để ổn định bọn họ trong những lúc có chiến tranh với yêu thú hoặc đường nổi vị diện.

Hầu như đều bị chia cắt sạch sẽ, cho nên mới nói đời hoàng đế tiếp theo có nguy cơ bị soán ngôi là vậy, chỉ còn có một cái quân đoàn thì còn ai sợ người nữa.

Mà đời hoàng đế tiếp theo chưa chắc gì đã điều khiển được quân đoàn này, nó chỉ còn nằm trên danh nghĩa của Hạ gia mà thôi.

Nên những thế lực này mặc dù không dám thẳng tay đắc tội Phương Đại tướng quân, nhưng ngầm động tác thì sẽ không thiếu, trước đây hắn bị như thế nhiều lần nên cũng quen thuộc rồi.

Hắn chỉ sợ bọn họ vì suy yếu thực lực của Phương Gia mà chơi trò ngán chân hắn, dù chưa đến nỗi đẩy quân đoàn của hắn đi vào tình hũy diệt đã kích.

Nhưng chỉ cần bọn họ chậm trễ phân phối tài nguyên vài ngày nửa tháng thôi, là quân đoàn bọn hắn tổn thất sẽ cực lớn.

Dù chưa đến mức thương gân động cốt, nhưng chắc chắn sẽ kéo chậm lại khoảng cách giữa tứ đại quân đoàn khác.

Dù sao trước tới giờ mấy chục năm nay, Trấn Long quân đoàn hoàn toàn đều dẫn đầu đi trước còn lại tứ quân đoàn cả.

Mặc dù lo lắng nhưng Phương Thiên Long hoàn toàn không có cách nào, dù sao quy tắc ngầm như thế này đã xuất hiện mấy trăm năm rồi.

Hắn cùng cha hắn lão nguyên soái có tâm tư thay đổi nhưng không đủ sức làm được, tính đầu ra đẩy bọn họ cũng chỉ nắm trong tay một cái quân đoàn mà thôi.

Chả khác gì Hạ gia cả, mà gia tộc bọn họ cũng chỉ là gia tộc mới nổi, căn cơ còn kém những gia tộc môn phái mấy trăm năm xa lắm.

“ai...không biết nàng thế nào rồi, con ta đã sinh chưa.....tính thời gian có lẽ những ngày gần đây rồi..... thật muốn về nhà một chút a.....đã lâu không gặp mọi người rồi.....không biết cha mẹ có khỏe không, mẹ mấy năm nay tình hình sức khỏe càng lúc càng sa sút đi nhiều.....có lẽ ta cần bỏ chút sức tiền đến nơi đó đào chút linh dược cho mẹ điều trị thương thế mới được....”:Phương Thiên Long nhìn về hướng Kinh Thành miệng lẩm bẩm một mình.

Trong mắt toát ra vẻ tưởng nhớ, nhưng sau đó hắn quay đầu nhìn về phía ngoài tường thành, lúc này bên ngoài lít nha lít nhút đều là yêu thú, tiếng ho giết vẫn còn vang lên liên miên không dứt.

Dù chỉ là đề cập yêu thú nhưng số lượng cực kỳ khổng lồ, ánh mắt của hắn dần dần kiên định lên, nhất là khi nhớ đến tình trạng của lão phu nhân.

Hắn mới nhìn về một phương hướng sau đó suy tư một lát, nhưng rồi cũng lắc đầu hiện tại hắn cần phải ổn định tình hình nơi này cái đã, lúc này hắn không có thời gian rảnh để làm việc khác.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Phương Thiên Long lo nghĩ (2)

Dù rất muốn hiện tại đi đào tằm một ít linh dược trợ giúp mẫu thân hắn ức chế một chút thương thế, nhưng hiện tại thật không phải lúc rồi.

Mà với lại nơi đó cũng không phải đơn giản như vậy có thể xông vào, với tu vi của hắn hiện tại thì xông vào đó vẫn có nguy hiểm tính mạng rất cao.

Chỉ có thể hi vọng thú triều lần này kết thúc sớm một chút, hắn có thể thử làm ra đột phá cảnh giới hiện tại một lần, mấy tháng này hắn cảm giác mình tích lũy có lẽ gần đủ rồi.

Nhưng ngại vì thú triều ngày một nhiều mà vẫn không dám bẻ quan đột phá thử, nếu lần này đột phá thành công, thì lúc đó có tiến tới nơi đó tìm linh thảo cũng an toàn hơn một chút.

Trên tường thành lúc này thì có vô số tướng sĩ đang ra sức ngăn cản yêu thú tiến lên, bộ hậu cần thì mạo hiểm lao lên phía trước, liều mạng đem từng con từng con yêu thú thì thể đã chết lòi về phía sau.

Sau đó sẽ được người phía sau chờ sẵn, lập tức nhấc lên xe đẩy chuẩn bị từ trước rồi vận chuyển đến bộ hậu cần phân giải thành các loại nguyên liệu, tài liệu.

Thịt thì bị vận chuyển cho kho lương, trải qua các đầu bếp chế biến sơ, tránh không để cho thịt bị biến chất sau đó tích trữ lên làm đồ dự bị bất cứ lúc nào.

Da lông xương cốt thì bị vận chuyển qua chế tạo doanh.

Trong đó có rất nhiều thợ rèn đang ngày đêm thay nhau làm việc, bọn họ dùng những nguyên liệu này để chế tạo binh khí cùng áo giáp.

Cả tòa binh doanh khổng lồ đang vận hành cỗ máy chiến tranh của nó.

Trong này còn có một nơi nữa, đó là chữa thương doanh, bên trong lúc này cũng đang đi đầy rất nhiều đại phu bận rộn.

Bọn họ những đại phu này đang liên tục chữa thương băng bó cho các binh sĩ bị thương.

“bây giờ không phải lúc, điều ta phải làm là thủ vững nơi này, mẹ con các nàng mới có thể có cuộc sống an toàn khỏe mạnh, lão cha cũng không cần phải tự thân lên chiến trường nữa, cái nhà này bắt đầu từ bây giờ trở đi từ ta đến chồng..”: hấn đứng dậy đến bên cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng cùng kiên định thay thế về từ ái cùng tưởng nhớ.

Hắn dù không phải người chồng tốt người cha tốt, nhưng hắn có thể làm chỉ là tạo ra một hoàn cảnh sống tốt đẹp nhất có thể cho gia đình mình.

Những nơi khác hắn có thể không đủ sức quan tâm, nhưng ít nhất nơi hắn đang thủ hộ phải làm được kiên cố như thành đồng vách sắt mới được.

Để cho con của hắn có thể khỏe mạnh trưởng thành lên, nếu hắn không thủ được nơi này thì yêu thú sẽ đại quy mô sâm lấn, ngoại trừ dân chúng lầm than ra thì con của hắn sẽ sống trong cảnh loạn lạc.

Dù đế quốc còn bốn chi quân đoàn khác, nhưng bọn họ cũng có nhiệm vụ của riêng mình, hoàn toàn không có dư thừa khí lực để quản chuyện nơi này.

Còn nếu hi vọng về mấy cái quân đội khác thì hoàn toàn không cần thiết, phải biết ngoại trừ ngũ đại quân đoàn của đế quốc ra.

Thì quân đội còn lại hầu như không thể bị đế quốc điều khiển, chính xác hơn là những quân đội này hoàn toàn không nghe lệnh đế quốc.

Một phần thì là tư binh của các gia tộc, môn phái hoặc thế lực nhỏ lẻ khác.

Một phần thì chỉ là quân thủ thành duy trì trật tự trị an mà thôi, bọn họ không có bao nhiêu chiến lực cả.

Dù mạnh hơn người thường một ít nhưng nếu chống lại với biến thú triều thì chỉ có đường đưa thức ăn mà thôi.

Hắn không muốn điều đó xảy ra đối với con cháu của mình, lúc nhỏ hắn đã có nhiều lần theo lão cha chinh chiến xa trường nhiều lần.

Có vài lần đối thủ trong đế quốc vì muốn đã kích tinh thần lão cha, mà bày ra rất nhiều cạm bẫy nhờ tay địch nhân cùng yêu thú.

Cố gắng đưa hắn vào chỗ chết, cuộc sống như vậy trước kia lúc còn nhỏ hắn vẫn rất sợ hãi.

Hắn không hi vọng sau này con cháu mình ra đời, cũng bị dính vào tình trạng như vậy.

Chiến Tranh vị diện yêu thú là một tộc đàn cực kỳ to lớn, bản thân chúng có khả năng sinh sản cực kỳ cấp tốc.

Nhất là yêu thú loại côn trùng, số lượng của bọn chúng cực kỳ khổng lồ, mỗi lần chúng hoạt động hoặc di chuyển sẽ tạo nên cảnh tượng che trời lấp đất.

Cho dù ban ngày cũng bởi vì số lượng ngập bầu trời mà tạo thành màn đêm kéo dài mấy chục dặm, bởi vì như thế cứ cách một khoảng thời gian thì vì số lượng phát triển quá lớn.

Những con cầm đầu tổ chức những con yêu thú cấp thấp thành đàn, chúng tạo nên thú triều tấn công nhân loại.

Mỗi ngày hầu như đều có yêu thú tấn công, dù đây chỉ là cỡ nhỏ loại thú triều, không quá nguy cơ, mỗi ngày đều có thể xem như là một lần luyện binh.

Phải nói thế giới này quản lý công pháp rất nghiêm ngặt, nhất là gia tộc công pháp nghiêm cấm phát ra cho người ngoài, bởi vậy tạo nên cho dù trong quân đội.

Binh lính cùng tướng lĩnh nếu không có người sinh ra trong gia tộc, bọn họ chỉ có thể tu luyện cơ sở công pháp cùng võ kỹ mà thôi, cho dù là lão nguyên soái cũng hết cách.

Lão chỉ có mỗi một bộ công pháp, mà phải là huyết mạch trực hệ của lão nên cho dù muốn lão cũng không truyền lại cho binh lính của mình được.

Điều này làm nên binh sĩ dù có công pháp cùng vũ kỹ tại thân, nhưng vì hoàn toàn là cơ sở nên tốc độ lên cấp cực chậm.

Bởi vậy để có thể giúp binh sĩ có chiến lược nhất định lên chiến trường, bọn họ tự phát sáng tạo ra luyện được, cùng luyện khí.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dân số và quân đội tư nhân

Nhưng từ xưa đến nay luyện đan sư đã thất truyền mấy vạn năm, luyện khí sư cũng giống vậy, hiện tại chỉ có thợ rèn cùng đại phu mà thôi.

Hiếm có lắm mới xuất hiện một ít luyện được sư cùng luyện khí sư học đồ, bọn họ chỉ học được một ít tri thức vụn vặt còn sót lại.

Mà hầu hết đều là tri thức không quan trọng gì nên mới có thể giữ lại tồn tại tới ngày nay.

Luyện được sư cùng luyện khí sư thất truyền một phần bởi vì các loại tri thức, đã bị tiêu hủy sau nhiều lần thay đổi triều đại.

Dù sao muốn tích lũy một lượng lớn tri thức thì thời gian cũng phải bỏ ra mấy đời người tổng kết, vô số thiên tài hợp sức khai sáng rất nhiều năm mới hoàn thành, nhưng chỉ cần một triều đại bị thay đổi.

Thì mấy trăm mấy ngàn năm tri thức hoàn toàn gặp hủy diệt, cho nên mỗi khi triều đại thay đổi đều xuất hiện một ít tri thức quan trọng bị đứt gãy, hoặc thẳng thẳng toàn bộ thất truyền.

Cả đế quốc đếm được tổng số luyện được sư, cùng luyện khí sư học đồ không vượt qua vạn người, trong khi đây còn là đế quốc đã đại lực bồi dưỡng.

Vì tìm kiếm thiên tài có đủ điều kiện học tập hai loại chức nghiệp này, đế quốc dành cho bọn hắn rất nhiều ưu đãi.

Nếu không số lượng còn phải ít hơn rất nhiều, phải biết đế quốc hiện tại sau mấy ngàn năm phồn diễn, dân số cho dù mỗi ngày đều đang vì chiến tranh chết đi.

Nhưng số lượng vẫn gia tăng mỗi năm, hiện tại đã vượt qua mấy trăm tỷ dân, do diện tích quá rộng lớn tạo nên việc thống kê dân số rất khó khăn.

Mấy trăm tỷ này đã là thống kê từ ba mươi năm trước, mấy chục năm này vì không có cỡ lớn chiến tranh gì, dù cho cỡ trung cùng cỡ nhỏ chiến tranh càng nhiều nhưng tổn thất lại ít đi một chút.

Nên nhân số mỗi năm đều đang bạo tăng, mấy chục năm này có lẽ nhân số gia tăng cũng khoảng trăm tỷ số lượng trở lên.

Và người thế giới này vì hầu như mỗi người từ nhỏ, đều được đế quốc miễn phí phát cho một bản cơ sở công pháp.

Nên đa phần trung bình tuổi thọ đều rất cao, trung bình tuổi thọ phải trên tám mươi mới được gọi là thọ, còn thấp hơn 80 thì bị gọi là tráng niên chết sớm.

Và cơ thể vì tu luyện công pháp mà khỏe mạnh ít bệnh, hằng năm số người chết vì tật bệnh rất ít, đa số vì tuổi cao lúc còn trẻ ra chiến trường liều mạng, bị ám thương tích lũy quá nhiều mới bộc phát từ vong.

Còn lại thì rất ít có trường hợp vì tật bệnh bẩm sinh mà chết sớm.

Cũng vì như vậy mà những người gia nhập quân đội, hầu như tất cả đều có vinh dự rất cao, vật chất thì không được quá nhiều.

Nhưng nếu như nhà có người hi sinh sẽ được quân đội bảo đảm an toàn, trợ cấp thì tùy từng quân đoàn mà có hình thức khác nhau.

Nhưng đa số trong tâm của dân chúng thì chỉ cần có con cái gia nhập quân đội, là một vinh quang to lớn cho họ.

Không phải gia nhập quân đội là không có điều kiện gì, ít nhất phải đạt tới Luyện bì sơ kỳ thì mới đạt tiêu chuẩn cơ hội gia nhập quân đội, những quân đoàn có danh tiếng to lớn thì điều kiện gia nhập càng cao.

Ngoại trừ quân đội của đế quốc ra, thì còn có rất nhiều thế lực lớn nhỏ trải rộng toàn bộ lãnh thổ của đế quốc, thường nói trời cao hoàng đế xa, một cái Hạ Vị diện có diện tích rộng vô biên.

Nhưng tám thành diện tích đều bị yêu thú chiếm cứ, chỉ có hai thành là lãnh thổ của nhân loại, nhưng nếu so với trái đất thì hai thành này còn lớn hơn gấp trăm lần.

Bởi vậy dù danh nghĩa là nằm trong sự quản lý của đế quốc, nhưng từ thời kỳ của hai vị hoàng đế trước, sức chường không của đế quốc đối với các nơi

nằm cách Kinh thành quá xa đã không còn hiệu lực nữa.

Bọn họ hầu như chỉ treo cái danh nghĩa nằm dưới đế quốc thôi, nhưng trong địa bàn của những thế lực này bọn họ mới là chân chính là thổ hoàng đế.

Và những thế lực này chia ra rất nhiều loại, có tông môn, có thương hội, có gia tộc, có gia trang, rất nhiều rất nhiều, đếm không hết được, và bọn họ cũng có tư binh số lượng rất nhiều.

Ngoài mặt nổi thì mỗi thế lực nhỏ ít nhất cũng có trên một ngàn tư binh, ẩn dấu thì số lượng có thể gấp mấy lần, cỡ trung thế lực thì mặt nổi vạn binh lực.

Ẩn dấu cũng gấp vài lần, cỡ lớn thế lực lấy mười vạn đến trăm vạn mà tính, bọn họ tư binh đã có thể so với một cái đại tướng quân rồi.

Nhưng có thể cao thủ bọn họ sẽ ít hơn một số, nhưng cỡ lớn thế lực cũng không quá nhiều, phải biết muốn nuôi sống một chi quân đội từ mười vạn cho tới trăm vạn.

Mỗi ngày chi riêng lương thực cũng là con số thiên văn, chưa tính tới tiền lương bổng, vũ khí giáp trụ, phân phối cho bọn họ tài nguyên tu luyện.

Nếu không có một phần sản nghiệp cùng địa bàn cực kỳ to lớn thì không tài nào nuôi nổi, mà để chiếm đoạt và nắm trong tay những địa bàn như vậy thì rất ít có thể lực làm được.

Nhưng cũng không thiếu, điều này cũng làm cho mấy đời hoàng đế gần đây quyền lực mỗi thời đại mỗi yếu đi, đến hiện tại thì đế quốc đã có dấu hiệu mất không chế.

Hoàng tộc trừ bỏ Kinh Thành ra thì những nơi khác đã trở thành danh nghĩa rồi, rất ít có người nghe lệnh hoàng đế, nhưng vì lão hoàng đế còn sống, nên các thế lực lớn chưa dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Một tháng

Dù sao binh lực nắm trong tay những thế lực này dù nhiều, ngang với một đại tướng quân, nhưng sức chiến đấu cùng với vũ khí trang bị chỉ cao hơn quân thù thành một bậc mà thôi.

Làm sao có thể so được với những quân đội đang chiến đấu ở tiền tuyến được.

Ngũ đại nguyên soái vẫn còn tuân lệnh lão hoàng đế, nên làm cho các thế lực lớn vẫn phải án binh bất động, chỉ khi nào lão hoàng đế nhường vị cho thái tử thì đó mới là lúc bọn họ cơ hội đến.

Vì đến lúc đó mới hoàng đế hoàn toàn không thể nào chỉ huy được ngũ đại lão nguyên soái được, cho dù là người thừa kế của ngũ đại nguyên soái bọn họ, tân hoàng đế cũng chưa chắc dám ra lệnh sai khiến.

Đây cũng chính là nỗi lo lắng của lão hoàng đế hiện tại, mỗi ngày sức khỏe lão mỗi yếu đi rất nhiều, nhưng lại vẫn không dám nhường ngôi.

Mấy đứa con lão không có đứa nào đủ danh vọng, uy vọng để khống chế ngũ đại quân đoàn, bởi vậy lão trừ lo lắng cho tương lai của đế quốc có thể phải đổi họ khác, nhưng cũng vạn phần hoàn toàn bất lực.

Hiện tại lão chỉ có thể kéo và kéo mà thôi, hoàn toàn không còn cách nào lão hi vọng ông trời cho lão thêm ít thời gia nữa, đã thế các con của lão hiện tại còn đầu tới đầu lui túi bụi.

Làm lão mỗi ngày nhìn thấy tấu chương đều là việc của bọn chúng gây rối tạo nên, mà hết sức phiền lòng cùng đau đầu.

Lúc này khoảng cách Phương Thần được sinh ra đã trôi qua một tháng, một tháng này đối với Phương Thần mà nói hết sức cực khổ.

Một linh hồn trưởng thành ở trong một cơ thể sơ sinh, mà điều càng ác liệt nữa là hắn không thể nói được a, chỉ có thể a ê kêu loạn, nhiều lúc hắn muốn đi vệ sinh mà người nhà không ai hiểu.

Bởi vậy chỉ có thể khóc lớn lên, ban đầu mọi người hoàn toàn không hiểu biểu hiện của hắn, nhưng từ từ thì hoàn toàn quen thuộc.

Ngoài việc cảm giác kỳ lạ bọn họ còn khen hắn thông minh nữa, linh hồn hai mươi mấy làm sao không thông minh hơn đứa trẻ mới sinh được.

Chỉ cần mỗi lần Phương Thần khóc lên là lập tức được người ẵm đi vào nhà vệ sinh giải quyết, và cũng điều này làm cho hắn từ từ nổi tiếng trong phủ.

Phải biết trẻ sơ sinh là không thể kiểm soát được hệ bài tiết của bản thân a, khi cần bài tiết là sẽ lập tức bài tiết ra, chứ không như hấn ngoại trừ nhện được không nói.

Còn biết ra hiệu cho người lớn mình cần đi tiểu, thật làm cho cả nhà họ Phuong hồ to yêu nghiệt, và Phuong Thần cũng từ từ quen thuộc cuộc sống hiện tại.

Từ tuần trước hấn đã hoàn toàn chấp nhận thân phận bây giờ, chấp nhận bản thân xuyên qua dị giới, còn bị teo thành một đứa trẻ mới sinh, dù ban đầu nghe bọn họ nói chuyện còn có chút khó khăn.

Nhiều lúc nhàm chán hết sức muốn nghe bọn họ đang nói gì lại hoàn toàn không hiểu gì cả, nhưng không biết có phải do xuyên việt hay không mà hấn có sức học tập lý giải mọi thứ đều rất nhanh.

Chỉ cần nghe mọi người diễn tả cùng một câu vài lần thì hấn hoàn toàn ghi nhớ, sau đó cũng hiểu được đó là ý gì.

Mà trải qua một tháng cố gắng hấn đã có chút nghe hiểu đại khái mọi người nói gì, mặc dù chỉ hiểu được một ít ý tứ đơn giản thôi.

Còn những câu nói phức tạp hơn thì hấn vẫn chưa đoán được đó là nói về cái gì.

Điều này cũng làm cho Phuong Thần hết sức ngạc nhiên cùng mừng rỡ, phải biết cách trở ngôn ngữ là điều hết sức khó chịu, nếu không phải vì vừa mới sinh không lâu.

Cơ thể hấn còn quá yếu nên cả ngày ngủ ít nhất trên mười lăm tiếng, bởi vậy thời gian hấn học tập ngôn ngữ cũng không nhiều.

Mà đa số thời gian hoàn toàn là mẹ hấn nói chuyện với hấn là chính, nhiều lúc bị gia gia cùng nãi nãi ầm mồm mới thoát khỏi tay của mẫu thân.

Sau một tháng tổng kết hấn biết được thế giới này không còn ở địa cầu nữa, và hấn phát hiện nhà của hấn địa vị có lẽ rất lớn.

Phải biết một tháng này hấn chứng kiến có rất nhiều người quyền quý tới chúc mừng hấn được sinh ra a, nhất là hấn còn nhìn thấy bọn họ tặng lễ rất nhiều bảo vật quý hiếm, nếu những thứ này xuất hiện trên địa cầu thì hoàn toàn thuộc cấp bậc quốc bảo.

Nhưng ở đây thì hoàn toàn chỉ dùng để tặng người, mặc dù cũng có chút quý giá không đến nỗi là hàng thông thường đi đầy đất, nhưng muốn trở thành quốc bảo của đế quốc thì hoàn toàn kém cực xa.

Cái gì bảo thạch linh được ngàn năm hấn nhìn thấy rất nhiều, và cũng trong một tháng này biểu hiện của hấn từ từ lan truyền ra cả thành, có lúc còn truyền đến các thành trấn vây quanh kinh thành.

Mọi người đều biết hiện tại thiếu chủ Phuong gia được sinh ra đã là yêu nghiệt, một tháng đã biết bò, có người từng khẳng định Phuong Thần không cần một năm là có thể biết đi rồi.

Nhưng cái này đã là Phuong Thần tận lực biểu hiện kém bớt rồi, hiện tại trong lúc vụng trộm hấn đã có thể đơn giản bước đi rồi.

Nhưng vì để không làm cho mọi người cảm thấy mình quá mức yêu nghiệt, cho nên biểu hiện bên ngoài hấn chỉ mới có thể bò tới bò lui mà thôi.

Nếu không phải vì quá nhàm chán vì chỉ có thể nằm một chỗ, thì hấn cũng lười phải giả bộ bò tới bò lui làm gì, cứ chờ đúng tuổi học bò học đi học nói là được, không cần phải biểu hiện khác người để làm cho người khác chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Một tháng (2)

Nhưng bất hấn một thanh niên hai mươi mấy tuổi, cả ngày ngoại trừ ngủ thì bị bắt nằm một chỗ, mà lại không có điện thoại, tivi hay máy tính gì hết, không thể lướt web xem phim, đọc tin tức.

Làm sao hấn có thể chịu đựng nổi, bởi vậy hấn chỉ có thể biểu hiện yêu nghiệt một ít, dù cho không thể hoạt động gì quá lớn nhưng có thể bò tới bò lui, thì vẫn còn tốt hơn cả ngày nằm một chỗ nhiều a.

Và cũng trong một tháng này Phuong Thần phát hiện công pháp của hấn tự động vận chuyển được khoảng bốn chu thiên, mặc dù vì kinh mạch chưa được đả thông nên chỉ là tiểu chu thiên mà thôi.

Dòng khí màu vàng trong cơ thể hấn lớn hầu như gấp đôi, tốc độ vận chuyển qua các kinh mạch chưa được khai thông cũng nhanh hơn một tháng trước rất nhiều.

Hiện tại hắn vẫn chưa thể nhìn thấy vùng đan điền, chỉ có thể nội thị một chút trong kinh mạch thôi, mà hình ảnh nội thị vẫn còn rất mơ hồ.

Dù vậy nhờ có công pháp vận chuyển mà cơ thể hắn phát dục cực nhanh, da thịt xương cốt đến cả nội tạng tế bào.

Đều được cường hóa mạnh hơn một tháng trước gấp đôi, đây là còn là trước đó ngày hắn được sinh ra, lúc đó gia gia truyền công pháp.

Cơ thể hắn đã được Thiên Địa chi lực điều động Nguyên Khí đất trời cường hóa qua một lần, dù cho vì cơ thể còn quá yếu ớt làm cho chỉ cường hóa được một chút.

Nhưng trong cơ thể hắn tích lũy Nguyên Khí đất trời lại rất nhiều a, cho nên một tháng này theo công pháp vận chuyển ngoại trừ từ bên ngoài hấp thu một chút linh khí vô chủ ra.

Thì còn kích phát ra Nguyên Khí đất trời tồn trữ trong các tế bào ra ngoài, dù chưa lôi kéo ra được một phần tỷ, nhưng cũng nhờ vậy mà trợ giúp cơ thể hắn được cường hóa rất nhiều.

Nhất là kinh mạch trong cơ thể cũng được cường hóa cùng mở rộng hơn một chút, dù chỉ một chút nhưng thời gian dài sẽ vẫn rất khả quan.

Kinh mạch rắn chắc và mở rộng hơn, thì tốc độ vận chuyển công pháp sẽ mau hơn, hấp thu ngoại giới linh khí cũng càng nhiều.

Bởi vậy mới có thể trong một tháng hắn đã có thể bắt đầu bước đi được, nếu không với cơ thể yếu ớt của trẻ sơ sinh, đừng nói là biết đi biết bò, chỉ có thể hoạt động một chút tay chân là đã tốt lắm rồi.

Bởi vậy biểu hiện của hắn bị rất nhiều thế lực đối thủ đối đầu của Phương gia nhìn trong mắt, rất nhiều âm mưu kế hoạch nhằm đối phó hắn đã bắt đầu từ từ triển khai, chôn xuống một vài phục bút.

Nhưng vì đây là phủ nguyên soái cùng với nơi này cũng là dưới chân thiên tử, nên bọn họ hoàn toàn không thể làm gì lộ liễu được, chỉ có thể bố trí cho tương lai thôi, mà Phương Thần hắn cũng biết điều này.

Mấy lần hắn gặp những người tới tặng quà chúc mừng, trong đó có một ít người nhìn hắn với ánh mắt hiển lộ băng lãnh sát ý.

Có lẽ bởi vì bọn họ cho là hắn còn quá nhỏ nên sẽ không phát hiện gì, nên mới dám lộ liễu như thế, nhưng bọn họ hoàn toàn sẽ không ngờ tới.

Linh hồn hắn là một thanh niên hai mươi mấy tuổi a, cùng với vì là trẻ sơ sinh nên giác quan của hắn đang nằm ở mức cực độ nhạy cảm.

Nhất là nhờ có công pháp trong người nên giác quan của hắn càng nhạy cảm hơn một ít nữa, mà những người đến chúc mừng hắn.

Trong đó bọn họ toàn bộ đều có công pháp trong người, mỗi người đều có cảnh giới cao nhất định, ý niệm ác ý của bọn họ trong lúc lơ đãng sẽ hóa thành thật chất.

Cái này chỉ có người bị bọn họ nhắm tới mới sẽ cảm giác được, người bên cạnh cho dù cảnh giới lại cao trong lúc không chú ý cũng rất khó phát hiện.

Nhất là trong những trường hợp đông người như vậy, nhưng vì quán tính bị vẻ ngoài trẻ sơ sinh ngây thơ trong sáng của Phương Thần lừa dối.

Nên bọn hắn mới mỗi khi nhìn tới hắn là ánh mắt sẽ lóe lên từng tia sát ý băng lãnh rất khó phát hiện, nhưng Phương Thần lại hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Trong người hắn có công pháp, linh hồn cũng mạnh hơn người thường rất nhiều, và khoảng thời gian này vừa mới sinh ra cho nên tinh thần của hắn đang nằm ở mức độ rất sinh động và nhạy cảm.

Chỉ cần là ác ý cùng sát ý nhằm thẳng vào là bị hắn nhận ra ngay, nên từ đó hắn bắt đầu tự đề tỉnh bản thân, những tình tiết này kiếp trước hắn đã thấy trên mạng quá nhiều.

Sinh ra trong gia tộc lớn mà thế giới này lại gần giống như thời trung cổ, những việc này sẽ thường xuyên xảy ra, mình tranh ám đấu là điều không bao giờ thiếu.

Nếu hắn sau này không cẩn thận rất có thể sẽ xảy ra trường hợp hôm nào đó đẹp trời hắn bị người ám toán thiếu cái chân, cụt cái tay hoặc đan điền bị phá hủy.

Còn không thì trúng độc hoặc thẳng thẳng đang đi dạo bị sát thủ giết luôn, mô típ này quá quen thuộc rồi, còn may là hắn được tu luyện công pháp sớm hơn người khác nhiều mấy năm.

Chỉ cần cố gắng tu luyện thì hắn có thể tự bảo vệ bản thân trong tương lai, nhưng hiện tại cũng chưa phải lúc hắn cần lo lắng điều này.

Một điều kỳ quái là, ngón tay của Phương Thần hiện tại đang đeo một chiếc thanh đồng nhẫn cổ, nhưng ngoại trừ hắn ra không có ai nhìn thấy nó cả.

Và theo hắn lớn lên thì chiếc nhẫn cũng biến lớn theo để vừa với ngón tay hắn, nhiều lần hắn trộm thử dùng sức tháo nó ra nhưng hoàn toàn bị cố định.

Chương 22: Một tháng (3)

Sau đó hắn cũng nhiều lần thử nghiệm khai phá chiếc nhẫn này, vung trộm nhò máu, cần, hôn, ngâm nước bọt, đọc thần chú, cầu khấn, tập trung tinh thần nhìn nó một ngày.....đủ mọi cách thử qua mà hoàn toàn không có tác dụng.

Điều này làm Phương Thần hết sức bất đắc dĩ, hắn biết đây chính là bàn tay vàng của mình, nhưng nó không đáp lại hắn a.

Hắn có thể chắc chắn bản thân mình xuyên qua dị giới hoàn toàn bởi vì chiếc nhẫn này, hiện tại có lẽ tuổi tác còn quá nhỏ, hoặc cảnh giới quá thấp nên chưa thể khai phá chiếc nhẫn này được.

Nhưng có lẽ nó đã nhận chủ thành công, nếu không thì không phải chỉ mỗi mình bản thân hắn có thể nhìn thấy nó.

Nếu chưa nhận chủ có lẽ người khác cũng có thể nhìn được, và sẽ không cố định trên ngón tay hắn như vậy.

Phải biết kiếp trước hắn từ trong gian hàng đồ cổ mua được nó a, người khác nhìn thấy nó thì họ mới lấy ra buôn bán chứ.

Hiện tại hắn đành bất đắc dĩ chờ đợi vậy, nhưng cũng may ngoài chiếc nhẫn này ra, thì còn có công pháp trợ giúp.

Người khác phải bốn năm tuổi mới bắt đầu tu luyện, một hai năm mới có thể vận chuyển công pháp một cách tự nhiên.

Hắn từ lúc sinh ra đã tự động vận chuyển công pháp, chỉ riêng điều này làm cho hắn đi trước cùng lứa tuổi rất nhiều, cho dù hắn chỉ ăn lại nằm thì sau mười năm tám năm cũng trở thành một tiểu cao thủ.

Dù cho hiện tại bản thân hắn vẫn chưa thể điều khiển cho công pháp vận chuyển, nên không thể gia tăng tốc độ vận chuyển, dù sao hắn không đọc được khẩu quyết của nó a.

Mà không hiểu được khẩu quyết thì làm sao có thể điều khiển công pháp được, và theo hắn tìm hiểu cùng cảm giác được, công pháp tự động vận chuyển có lẽ bởi vì chiếc nhẫn thần bí này trợ giúp.

Hiện tại hắn vẫn chưa sử dụng được nó nhưng nó cũng giúp đỡ hắn một đại ân.

Nhất là hắn cảm giác được, theo cơ thể hắn gia tăng phát triển, thì công pháp tự động vận chuyển thời gian một chu thiên càng ngắn bớt, sau này thời gian dài thì hiệu suất tu luyện sẽ càng ngày càng cao.

Dù mới qua một tháng nhưng hắn cũng có cảm nhận được, thời gian giảm bớt rất ít chỉ vài giờ đồng hồ trong một tháng mà thôi, nhưng điều này làm cho hắn rất vui mừng.

Một tháng giảm bớt vài giờ, vậy một năm cũng có thể dư ra mấy chục giờ tu luyện thêm, trong đó còn là trải qua thời gian càng dài tốc độ vận chuyển một chu thiên sẽ càng mau.

Có khi tới tháng sau một tháng hắn lại có thể rút ngắn thời gian xuống nhanh hơn tháng này một hai giờ nữa thì sao.

Đến lúc đó thì số tiểu chu thiên mà công pháp hắn vận chuyển trong một năm lại có thể tăng mạnh mấy chục mấy trăm vòng, như vậy lợi ích sẽ gia tăng thật lớn.

Nhất là thể giới này cảnh giới càng cao thì tuổi thọ sẽ càng nhiều, cái này đối với hắn vẫn rất hấp dẫn, nhưng mà chỉ mới một tháng thôi hắn đã cảm giác nhân sinh sắp không thể yếu.

Dù còn nhỏ đa số thời gian chỉ có thể ngủ trôi qua, nhưng còn lại thời gian ngoại trừ ăn uống cùng học một chút ngôn ngữ của thể giới này, thì thời gian còn lại hoàn toàn không có việc gì làm a.

Trước đây kiếp trước hắn ngoại trừ làm việc thì còn có mạng lưới, lướt web chơi game, xem phim nghe nhạc, đọc tin tức xem tiểu thuyết, duyệt duyệt em gái.

Đời sống hiện đại thấm sâu vào trong máu rồi, chỉ cần một ngày mà bị rút mạng hoặc cúp điện vài giờ thôi, hắn đã cảm thấy cơ thể bứt rứt khó chịu, ăn không ngon ngủ không yên rồi.

Bây giờ xuyên việt thể giới khác, nơi này cứ như thời kỳ trung cổ, hoàn toàn không có gì để giải trí a, lâu lâu vài ngày còn có một lần ca múa.

Nhưng phải biết ca múa ở cổ đại nhìn rất buồn ngủ, nhìn lần đầu còn có chút cảm thấy mới lạ, nhìn lần hai lần ba cảm thấy nó rất nhàm chán.

Có vài động tác xoay cùng vung vải lụa làm hoài không có gì mới, ca hát dùng nhạc cụ thì càng lạc hậu rất nhiều.

Quanh đi quẩn lại chỉ có một âm sắc, thật không biết tại sao bọn họ có thể chịu nổi cuộc sống nhàm chán như vậy.

Hắn có thể hiểu một chút tại sao thời xa xưa vua chúa thường hay phát động chiến tranh như vậy, bọn họ quá chán a.

Suốt ngày trong cung duyệt duyệt mở tấu chương rồi thôi, các đại thần thì chả khác gì nhân viên văn phòng cả, hoàng đế thì giống như tổng giám đốc hoặc chủ tịch tập đoàn.

Xem bản kế hoạch nhân viên (đại thần) trình lên, thấy có thể phát triển cho công ty (đất nước) thì ký văn bản(chuẩn tấu) đồng ý cho qua, nhưng bọn họ khác hoàng đế ở chỗ, bọn họ còn có nhiều thứ để chơi bởi a.

Nhưng hoàng đế ngoài cái tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần ra thì chả còn gì nổi bậc cả, hiện đại chỉ cần có tiền thì một ngày bao năm mươi em vào khác sạn là chuyện bình thường.

Một năm ngũ vài trăm em gái đối với đại gia là chuyện cơm bữa, đâu thua hoàng đế thời xưa chút nào, đời sống vật chất thì hiện đại càng phong phú hơn rất nhiều.

Thời trang thì chỉ cần có tiền thương hiệu nổi tiếng mặc sức cho ngày chọn, chất lượng vải vóc tốt gấp mười lần những bộ long bào của hoàng đế thời xưa.

Nơi ở thì hiện đại toàn bộ đều là biệt thự sang trọng mọi thứ đầy đủ hết, hoàng cung thời xưa được cái rộng lớn là chính.

Những cái khác thua xa biệt thự ở hiện đại, còn về phần sơn hào hải vị thì hiện đại tại đô thị một cái nhà hàng bốn năm sao làm một bàn đồ ăn, chất lượng của nó đã vượt qua những bữa ăn của hoàng đế thời xưa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mộng tưởng tương lai của Phương Thần

Cho nên ngoại trừ chỉ có thể mỗi đêm tìm em gái hoạt động chút thể xác ra, bọn họ những hoàng đế hoặc quý tộc này, cuộc sống cũng rất nhàm chán a.

Chỉ cần suy nghĩ tới sau này bản thân sẽ phải sống trong những ngày tháng như vậy, Phương Thần cảm giác lạnh sống lưng.

Phải nói cổ đại phương thức giải trí cực độ đơn độc, không có đa dạng như hiện đại chút nào, ngoại trừ uống chút rượu, nghe chút đàn tranh sáo thổi, nhìn vài mỹ nữ múa hát mấy câu từ đơn giản rồi xong.

Vì thế mà rất nhiều hôn quân hoặc dã tâm hoàng đế rất thích động động binh đao mã loạn, lúc đầu nhìn thấy những lịch sử này hắn hoàn toàn không hiểu lắm.

Hiện tại đã phần nào có thể cảm nhận được, một tháng này hắn cảm giác, cuộc sống này không còn quá nhiều lưu luyến rồi.

Cũng may còn có cái trường sinh hi vọng, giúp hắn không đến mức tuyệt vọng, lúc này hắn mới cảm giác bội phục các vị tiên bối xuyên việt mà hắn từng đọc ở các loại tiểu thuyết trên mạng.

Hắn đã quyết tâm rồi, sau này lớn lên phải tìm cơ hội nào đó, làm cho phương thức giải trí của thế giới này tăng lên vài cấp độ mới được.

Hắn không hi vọng có thể phổ cập cho toàn dân, nhưng chí ít cũng phải phổ cập cho quan lại quyền quý mới được, đến lúc đó cho dù hắn đi đến nhà ai chơi cũng không quá độ nhàm chán.

Những vị tiên bối xuyên việt này không một người nào cảm giác được thế giới như thế này quá vô vị a, hắn hoàn toàn chỉ thấy bọn họ vui đầu tu luyện, rảnh chút thì đánh quái lên cấp.

Lâu lâu mò tới cái phó bản vô đó đào chút kho báu xong chạy ra, bế quan vài ngày tu vi tiến mạnh sau đó mở ra hình thức trang bức đánh mặt, còn không thì nhỏ yếu bị khi nhục chờ tu vi tiến quay về báo thù rửa hận.

Đối với Phương Thần cảm thấy bọn họ cũng sống quá vô vị đi, khoảng thời gian này hắn cũng quyết tâm, sau này hắn lớn lên nhất định phải kiến tạo cho mình một thế lực.

Trong đó bao gồm tất cả mọi thứ nhân tài trong mọi lĩnh vực, nhất là những vị học giả, nhà khoa học đây là những đối tượng chính hắn sẽ toàn lực chiêu mộ.vv... Hắn muốn tự tay mình, giúp cho khoa học kỹ thuật của thế giới này tiến bộ, phát triển lớn mạnh.

Sau này dài đằng đẵng sinh mệnh cuộc sống, nếu không có khoa học công nghệ làm giải trí, thì hẳn cảm giác mình hoàn toàn là một vị xuyên việt giả thất bại sống quá uổng phí rồi, trong đầu hẳn dù không biết nguyên lý chế tạo những thứ ở hiện đại.

Nhưng hẳn có ý tưởng đại khái a, sau đó tập hợp một đồng thiên tài học giả giáo sư lại, không lẽ không làm ra được cái Radio hay một cái Tivi đen trắng.

Nhất là chỉ cần tu luyện công pháp thì người thế giới này tuổi thọ cao hơn trái đất rất nhiều, đầu óc cũng càng linh hoạt thông minh hơn.

Bọn họ tiếp thu lý giải tri thức cực mau, nhưng vì hệ thống của thế giới này khác hiện đại rất nhiều, nên đa số tính lực bọn họ đều tập trung lại để gia tăng cảnh giới của bản thân.

Vì thế thế giới này không phát triển khoa học kỹ thuật, nhưng bọn họ lại phát triển công pháp, luyện khí luyện đan, trận pháp...v.v.v.

Những người cảnh giới cực cao đầu óc bọn họ sức tính toán không thua kém gì một cái máy tính cả, những nhà khoa học, học giả đó chỉ cần có tu vi đến cảnh giới nhất định.

Bọn họ sẽ có đầy đủ nhiều thời gian về tuổi thọ để học tập và phát minh ra những thứ mà Phương Thần muốn.

Hắn không tin địa cầu chỉ dùng khoảng một trăm năm thời gian, trao tay tri thức qua mấy thế hệ đòi người tích lũy, mới nghiên cứu thành công những khoa học công nghệ tiên tiến ngày sau.

Cả thế giới phát triển đến cao tốc công nghệ hóa toàn cầu, dù còn một số nơi vùng sâu vùng xa còn lạc hậu một ít, nhưng điện thoại, tivi cùng radio vẫn phải có, cách trở bọn họ chỉ là tiền tài mà thôi.

Vậy khi hẳn chấp nhận bỏ ra 200 năm 300 năm, mà cái này còn là chỉ một đời người tích lũy, một nhà khoa học ở thế giới này chỉ cần có tu vi thì sống qua 150 tuổi hết sức bình thường.

Những người này Phương Thần chắc chắn sẽ không để bọn hắn ra trận, nên không cần sợ bọn hắn bị ám thương thì mà giảm mất tuổi thọ cả.

Không cần phải mấy chục năm nghiên cứu vị nhà khoa học đó chết đi, người sau tiếp tay hẳn nghiên cứu tiếp, nhưng cũng gần như phải bắt đầu lại từ đầu.

Có điều bọn họ có người trước kinh nghiệm cùng lý luận, thời gian để đạt đến thành tựu của người trước sẽ ngắn hơn rất nhiều.

Sau đó thời gian còn lại dư ra sẽ làm ra đột phá mới, đây chính là cách mà các nhà khoa học hiện đại tiếp tay nhau nghiên cứu phát minh qua mấy thế kỷ.

Nhưng thế giới này khác hẳn, người tuổi thọ dài hơn thế giới cũ của hắn rất nhiều, bọn họ không cần phải dính vào tình trạng đứt gãy như vậy.

Bọn họ có thể nguyên cứu một mạch hơn một trăm hoặc hai trăm năm mà không bị gián đoạn, vậy chẳng lẽ còn không thể nghiên cứu chế tạo ra một số thứ máy móc đơn giản sao.

Theo Phương Thần thì cái này hoàn toàn có thể làm được, hẳn còn cảm giác sẽ không cần thời gian trăm năm mà tính lâu như vậy, cho dù không theo kịp những cái thành phố hiện đại nhất quả đất.

Nhưng cũng phải làm được công nghệ hóa như một ít vùng nông thôn chứ, nhất là hẳn cảm giác được thân phận mới này của hắn rất cao quý nha.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ăn đậu hủ

Mà theo hiểu biết của hắn về xã hội phong kiến kiểu này, thì thân phận càng cao quyền lực càng lớn, rất nhiều thứ hiện đại khó làm, lực cản từ người dân cùng các phe thế lực đối đầu rất lớn.

Nhưng thời kỳ này bọn họ loại người có thân phận cao này, chỉ cần chuyên quyền độc đoán một ít, bối cảnh đủ mạnh thì không hề có lực cản gì đáng nói cả.

Máy phát điện, máy bơm nước chẳng hạn, bọn họ không cần phải lập tức làm ra cái gì quá hiện đại, chỉ cần có dữ liệu từng bước cơ bản.

Sau đó cải tiến nó sẽ từ từ làm ra những cái hiện đại hơn, dù sao thế giới kiếp trước của hắn cũng phát triển theo quy trình giống như vậy.

Hắn không hi vọng mười hai mươi năm có thể chế tạo thành công máy tính, điện thoại di động, hẳn chỉ cần mười hai mươi năm chế tạo thành công máy

chiếu hoặc radio là được.

Còn không ít nhất cũng phải tạo được một cái máy phát điện hoặc máy bơm nước, đây đã là hần yêu cầu thấp nhất rồi.

Chỉ cần chế tạo thành công máy phát điện, thì hần hoàn toàn có thể từ từ chế tạo ra những thứ khác, phải biết điện lực đều là nguồn năng lượng mọi thứ khoa học kỹ thuật đều cần tới.

Chỉ cần điện phát triển tốt thì mọi thứ đều có thể thử nghiệm và nghiên cứu chế tạo ra.

Phurong Thần quyết định, hần phải làm cho thế giới này khoa học tỏa sáng xuân xanh, tu luyện cùng khoa học kết hợp biết đâu có thể làm nên điều kỳ diệu thì sao.

“ừ đại khái là tạo phúc cho bá tánh, ta quả nhiên là người vô tư cống hiến cho nhân loại mà”. Phurong Thần lúc này đang nằm trong nôi, tay cầm bình sữa nhất giai Trục Lộc yêu thú vừa nút vừa suy tư.

Dù đã có kế hoạch đại khái rồi, nhưng hiện tại hần còn quá nhỏ, không tiện biểu hiện ra quá mức yêu nghiệt, bây giờ hần đã đủ yêu nghiệt rồi, nếu làm quá thì hoàn toàn không có chỗ tốt chỉ toàn chỗ hỏng.

Cho nên hần đành gắng gượng chờ bản thân lớn lên mới được, mà cũng một tháng này hần vẫn chưa gặp được tiện nghi lão cha lần nào.

Thông qua người khác nói chuyện hần có hiểu sơ sơ, hiện tại cha hần còn ở tiền tuyến có vẻ như thú triều gì đó đang tiến công hết sức mãnh liệt, bởi vậy cha hần không có thời gian trở về.

Khoảng thời gian này Phurong Thần biết được thế giới này rất không tầm thường, dù chưa biết diện mạo chân chính của nó làm sao, nhưng có sữa yêu thú cho hần uống là hần biết không hề đơn giản.

Lúc trước mỗi khi đọc tiểu thuyết mạng, hẽ có yêu thú là thế giới đó thuộc thể loại huyền huyền, tu tiên, trường sinh bất tử, bởi vậy dù cơ thể còn nhỏ nhưng Phurong Thần rất chờ mong vào tương lai.

Thêm nữa hần được gia gia truyền cho công pháp, dù chẳng thể hiểu nổi những chữ trong đầu nghĩa là gì, nhưng trải qua thời gian dài ngưng thần quan sát những chữ này.

Hần phát hiện tinh thần mình mỗi ngày một tốt hơn, cảm giác càng linh mẫn, kéo theo tiến độ học trộm ngôn ngữ của hần cũng tiến triển càng mau lẹ, suy nghĩ cũng càng rõ ràng.

Dù cho cơ thể chỉ còn thời kỳ sơ sinh, nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được, mỗi trôi qua một ngày, cơ thể sức mạnh lại gia tăng một chút, tinh lực càng tràn đầy.

Hần có ảo giác như mình có sức mạnh dùng không hết vậy, có lẽ do sức mạnh cơ thể của hần đã vượt qua giới hạn của cơ thể nhỏ bé này có thể chịu đựng được.

Nên mới có ảo giác như vậy, nhưng Phurong Thần không lo lắng, hần còn mừng thêm, cứ đà này sau này hần sẽ được cho là trời sinh thần lực.

Một hai tuổi có sức mạnh ngang ngửa người trưởng thành, cái này nếu không phải trời sinh thần lực thì là cái gì.

Cho nên hần cũng bỏ ra khá nhiều thời gian rảnh, để quang tưởng những chữ màu vàng phiêu phù trong đầu này.

Ban đầu hần chỉ có thể nhìn chăm chú chưa đến một phút thời gian, thì đầu choáng mắt hoa, cảm giác buồn nôn như muốn lập tức ngất đi.

Khi thối lui ra ngoài thì vì quá mệt mỏi, tiêu hao cũng quá lớn mà ngủ rất lâu, lúc tỉnh lại lượng sữa hần uống hầu như gia tăng gấp đôi bình thường, và mỗi ngày lượng đều gia tăng một ít.

Theo thời gian càng quen thuộc với việc này, thời gian hần quang tưởng càng lúc càng dài, đến hiện tại hần đã có thể nhìn một lần hơn ba phút thời gian.

Một tháng tiến bộ gấp ba lần, kéo theo đó lượng sữa hần tiêu hao cũng gia tăng gấp ba, một bữa của hần phải có ba bình sữa yêu thú mới đủ.

Mà lượng ăn uống gia tăng cũng làm cơ thể phát triển càng tốt, đây chính là một vòng tuần hoàn rất tốt.

Về mặt hần mỗi khi nghĩ tới điều gì tốt là hiện lên có chút dâm đang, nhưng nhìn vào lại có chút đáng yêu, đôi mắt linh động khuôn mặt trắng trắng mập mập, nhìn đáng yêu cực kỳ.

Chỉ cần là nữ giới nhìn thấy bộ dáng của hần là lập tức mẩu tính lan tràn, bởi vậy hần đều rất được mấy thiếp thân nha hoàn của mẫu thân yêu thích không buông tay.

Phải nói một tháng này, vì linh hồn hai mươi mấy tuổi của người trưởng thành, nên bên ngoài hần chỉ là trẻ sơ sinh, nhưng đã bắt đầu len lén ăn đậu hũ của mấy nha hoàn của mẫu thân hần.

Bọn họ mỗi ngày đều có nhiệm vụ tắm rửa cho hần, đôi lúc còn phải ẵm hần ru ngủ, những lúc như thế tay hần hay lơ đãng nhéo nhéo những cặp quả

đào vừa mới chín.

Trong đó còn trộn lẫn với một ít quả bưởi, mà phải nói thời kỳ này những thiếu nữ ăn mặc nội y không giống hiện đại chút nào.

Cho dù là cách một lớp áo, nhưng hẳn vẫn cảm giác được hơi ấm và độ đàn hồi kinh người. (khụ khụ có chút lạc đề...khắc khắc khắc).

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Vinh Dự Thân Vương

Mỗi lần như thế hẳn tự thôi miên mình, đây là hẳn chỉ kiểm tra sức khỏe cùng số đo cơ thể cho bọn họ mà thôi, không hề có lợi dụng gì ở đây, ừ hẳn chỉ vô tình đụng phải mà thôi, tự mình an ủi như thế.

Mà cùng lúc đó trong lòng hẳn cũng cảm giác bị ai, kiếp trước hai mươi mấy tuổi, người anh em đã phát dục trưởng thành rất tốt, hẳn cũng đã từng rất hạnh diện về kích thước người anh em của mình.

Nhưng bây giờ hẳn bị ai a, bây giờ khi nhìn lại người anh em thứ hai, chỉ nhỏ bằng nửa cái ngón út, bị thâm không nổi nhìn, mỗi lúc như thế hẳn lại tự động bỏ quên mất hẳn hiện tại mới bao lớn a.

Chỉ có thể hi vọng sau này lớn lên sẽ thay đổi kích thước thôi, bây giờ hẳn còn chưa đến một tuổi nên chỉ có thể đành nuốt nước mắt vào tim.

“ai...người anh em a, người phải phát triển lớn mạnh a, sau này hạnh phúc gia đình của lão đại hoàn toàn nhờ hết vào người, đừng làm lão đại thất vọng a!”: đây là tiếng lòng mà mỗi khi Phương Thần đi tắm nhìn thấy người anh em của hẳn.

Và trong khoảng thời gian này, Phương Thần cũng được Phương gia tổ chức một lần tiệc đầy tháng, hẳn lúc này có cơ hội nhìn thấy rất nhiều quan to quyền quý của quốc gia này.

Lúc này hẳn mới biết được gia gia mình có thân phận cực cao, phải biết trong này còn có một cái Thánh chỉ của Hoàng Đế sắc phong Phương Thần làm Vinh Dự Thân Vương.

Mà có thể làm cho Hoàng Đế sắc phong một đứa bé chưa hiểu gì làm Thân Vương, vậy có thể thấy gia gia hẳn có thân phận cùng quyền lực rất lớn.

Nhưng cái này cũng chưa chắc đã là lòng tốt của hoàng đế, dù sao thì từ xưa đến nay chỉ cần đứng đầu ngọn gió thì chưa chắc có kết quả tốt.

Hiện tại Phương Thần chỉ mới sinh được một tháng thôi, mà hẳn không hề có công tích gì cho đế quốc, hiện tại đã được phong làm Thân Vương, điều này chưa chắc đã tốt cho tương lai của hẳn.

Đương nhiên, Thân Vương này chỉ là cái danh hiệu thôi, không hề có thực quyền hay chỗ tốt gì cả, nhưng đối với những người khác cầu mong danh vọng để danh dương thiên hạ, thì hoàn toàn là thêm mà không có a.

Có lẽ bởi vì lão hoàng đế tâm tư chủ yếu của lão, thì chín phần lấy lòng gia gia hẳn, còn lại một phần thì lấy việc này chôn xuống cho hẳn một cái tai họa ngầm trong tương lai.

Cho nên mới làm cho Hoàng Đế phải lấy lòng hẳn như vậy, phải biết cho dù là cha hẳn, cũng chỉ có thể làm tới chức đại tướng quân mà thôi.

Mặc dù đây là chức vị có thực quyền rất lớn, nhưng nếu bàn về danh tiếng thì ba cái đại tướng chức vị cũng không sánh bằng một vị Thân Vương.

Tuy rằng đây chỉ là Vinh Dự Thân Vương, nhưng nó cũng có thể tính làm dự bị hoàng tộc, đối với tông môn hoặc gia tộc, thì danh hiệu này không có gì dùng.

Nhưng nếu đối với dân chúng, thì ý nghĩa nó hoàn toàn khác, bởi vậy rất có thể bởi vì lần sắc phong này của lão hoàng đế cho Phương Thần.

Làm cho hẳn trở thành cái gai trong mắt của rất nhiều người, dù biết hoàng đế chưa chắc đã có ý tốt gì, nhưng cũng bởi vậy Phương Thần đối với kế hoạch tương lai cái tiến thế giới này càng mong đợi hơn.

Kế hoạch phát họa đại khái trong đầu càng lớn mật hơn nữa, hẳn hiện tại phát hiện mình có chỗ dựa rất chắc chắn a, bấp bùi có sẵn thì càng nên lợi dụng tốt hơn mới được, nên hẳn cảm giác sau này mình có thể buồn tay buồn chân mà làm, lớn mật mà làm.

Hẳn có gia gia theo sau chùi dít...à không là có gia gia theo sau làm chỗ dựa, không có bao nhiêu người sẽ dám trắng trợn ngăn chân hẳn trong những việc nhỏ làm gì.

Dù sao trong kế hoạch của hẳn thì hẳn làm từ những việc nhỏ làm lên, dù biết bản thân nhờ có gia tộc trợ giúp, có thể làm được nhiều thứ.

Nhưng cũng không thể một lần là thành, mà nếu làm quá lớn thì phiền phức sẽ rất lớn, nhất là hấn còn chưa biết được thế cục của đế quốc này đến mức nào.

Thật ra hấn hi vọng đế quốc này càng hỗn loạn càng tốt, chỉ có hỗn loạn cùng chiến tranh khắp mọi nơi, thì hấn mới có thể điều thấp phát triển mà không bị người khác nhìn chăm chăm.

Nếu quốc gia này quá thanh bình, thì hấn muốn làm việc vẫn sẽ bị vướng tay vướng chân rất nhiều, nhưng dù sao hiện tại đối với Phương Thần mà nói thì vẫn còn quá sớm.

Hấn còn mấy năm thời gian để chuẩn bị lên kế hoạch, dù sao hấn cũng phải có mấy năm thời gian để lớn lên, nhất là hấn cũng cần chút thời gian để tu luyện gia tăng cảnh giới của bản thân.

Dù cho hấn biết có gia tộc bảo hộ, nhưng sức mạnh của bản thân cũng phải mạnh mẽ thì hấn mới cảm giác an tâm.

Ngoại trừ bản thân mạnh mẽ ra thì đối với Phương Thần tất cả mọi thứ khác đều là phù du mà thôi, nếu một ngày nào đó gia gia hấn hoặc cha hấn ngã xuống.

Đến lúc đó nếu hấn không có cảnh giới đủ để trấn áp những người muốn đánh chủ ý lên Phương Gia, thì hoàn toàn có khả năng bị diệt tộc, người xưa nói một câu rất đúng, thực lực mới là hậu thuẫn vững chắc nhất cho bản thân.

Những tình tiết này hấn gặp trong tiểu thuyết cũng quá nhiều rồi, có lẽ trong tiểu thuyết có chút khếch đại một ít, nhưng cũng không kém gì nhiều đâu.

Bất cứ nơi nào, chỉ cần có sinh vật có trí tuệ, thì âm mưu, tham vọng, chiến tranh sẽ không bao giờ chấm dứt cả.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trấn Long Tướng Quân trở về (1)

Bởi vậy thời gian sau đó, Phương Thần cứ nghĩ tới quyền lực, cùng sức ảnh hưởng của gia gia, thì hấn đối với tương lai càng phát ra tràn ngập chờ mong.

Mà lão nguyên soái thì hoàn toàn không biết, tương lai những năm sắp tới, lão sẽ bị cháu mình hố dờ khóc dờ cười.

Thời gian cũng trôi qua rất nhanh, nếu tính luôn từ khi Phương Thần sinh ra tới bây giờ, hiện tại đã trôi qua khoảng hơn ba tháng rồi, hiện tại đã là Hạ Hoàng Lịch ngày 26 tháng 12 năm 72 rồi.

Tính ra chỉ còn chưa đến một tuần nữa là tới ngày lễ đón đầu năm mới, hiện tại lúc này trong phủ Phương Nguyên Soái đang rất bận rộn, tấp nập, không khí rất là vội vàng, nhưng lại kèm chút vui vẻ.

Hạ nhân người đến người đi, giăng đèn kết hoa, cảnh tượng quét dọn diễn ra khắp nơi trong phủ, và ngoài cổng chính lúc này.

Cũng có rất nhiều hạ nhân đang bận bịu, dịch chuyển từng món đồ được bọn họ mua sắm từ rất nhiều cửa hàng trong kinh thành về phủ.

Nhìn rất tấp nập nhộn nhịp, và cũng cùng lúc đó trong phủ, lão phu nhân cùng lão nguyên soái cũng hồng quang đầy mặt, tâm tình hết sức vui vẻ thoải mái.

Phải nói mấy tháng này bọn họ lúc nào cũng vui vẻ, cả người giống như trẻ ra mười tuổi vậy, mà điều có thể làm cho hai người bọn họ như vậy thì chỉ có thể là Phương Thần thôi.

Từ một tháng trước danh tiếng của hấn truyền bá ra toàn thành, hầu như nhà nhà đều biết, làm cho lão nguyên soái cùng lão phu nhân cứ mỗi khi ra ngoài đều rất hân diện, phong quang.

Nhất là lão nguyên soái, mỗi tháng lão có khoảng một hai lần vào triều, mỗi tuần thì cũng thường hay tới nhà của các lão bằng hữu đánh chút cờ, uống chút trà, phẩm chút rượu giết thời gian.

Mỗi lúc như thế là lão có cơ hội thổi phồng cháu mình có nhiều ưu tú, sau đó nhìn đến vẻ mặt ghen tỵ của bọn họ làm lão rất hài lòng sáng khoái cực điểm, cả ngày đều cười không khép miệng lại được.

Tới bọn họ cái tuổi này, danh tiếng, quyền thế của bản thân đã không còn có thể thỏa mãn lòng hư vinh được nữa, mấy chục năm nắm quyền to đã có chút chán rồi, nhưng nếu là con cháu của bọn họ thì lại khác biệt.

Con cháu danh tiếng tăng cao, liên đới tới bọn họ những lão nhân này, cũng có tiếng có người nổi nghiệp, thì tâm tình vui vẻ của bọn hắn càng tốt, đáng thương cho tấm lòng của ông bà cha mẹ a.

“a đại, ta loáng thoáng có nghe được tin tức, hình như Thiếu gia sắp từ biên giới trở về, có vẻ như năm nay ngài ấy có thể trở về kịp lúc đón năm mới”: ngoài công những hạ nhân đang bận rộn công việc.

Có hai người trong góc nhỏ giọng bàn tán với nhau, trong đó một người bỗng nhiên nhớ tới tin đồn mấy ngày nay trong phủ, cho nên nghĩ một chút sau đó quay sang hỏi đồng bạn của mình là a đại.

“ừm, ta cũng có nghe thấy, mà hình như là có một thị nữ ngẫu nhiên nghe được từ miệng của Hạ đại quân gia, nếu là chính miệng Hạ đại quân gia nói thì có lẽ tin tức là chính xác!”: người hạ nhân có tên a đại kia nghe đồng bạn hỏi, thì hơi suy nghĩ chút cũng thấp giọng trả lời.

“vậy thì thật tốt quá, từ lúc tiểu thiếu gia sinh ra đến giờ, chưa được gặp mặt thiếu gia một lần a...mà cũng hết cách rồi, ta cũng nghe trong thành có tin tức là nơi thiếu gia thủ biên giới, năm nay thú triều số lượng gia tăng hơn năm ngoái nhiều lắm, nên ngài ấy không có thời gian để trở về!”

“thật hi vọng có một ngày nào đó tất cả thú triều đều bị diệt đi a, đại ca của ta đi theo thiếu gia ra thủ biên giới bốn năm rồi, mặc dù mỗi năm hắn đều có gửi thư tin trở về, nhưng lão mục vẫn thường xuyên nhắc nói nhớ hắn a, dù nàng chưa từng mở miệng hi vọng hắn trở về, nhưng ta cũng thật hi vọng hắn có thể trở về gặp nàng một lần, dạo này sức khỏe nàng cùng lúc càng yếu rồi, đáng tiếc mấy chục năm trước nàng theo lão cha cùng lão gia ra trận, thụ thương quá nặng nên hiện tại cũng không còn cầm cự được mấy năm nữa!”

A đại bên cạnh cũng than thở lấy, hắn nhắc đến đại ca của mình, mặt hiện lên vẻ tưởng nhớ cùng chút lo lắng không dễ phát giác, đại ca hắn theo thiếu chủ phương gia đi ra biên giới đóng quân hơn bốn năm thời gian.

Bây giờ đến khuôn mặt đại ca của hắn, hắn đã bắt đầu có ấn tượng mơ hồ rồi, nếu mấy năm nữa đại ca hắn không về có lẽ hắn thực sẽ quên mất khuôn mặt đó mất.

Nhưng khi nhắc tới lão mục cùng lão cha đã mất, dù cho bọn họ một người vì theo lão nguyên soái ra chiến trường mà anh dũng mất mạng.

Một người bị thương nặng gián tiếp làm cho tuổi thọ giảm nhiều, bệnh tật quần thân làm cho nàng đau đớn mỗi khi ám thương phát tác.

Nhưng trên mặt hắn không hề có một chút oán hận nào, chỉ có tự hào về bọn họ có thể đã từng theo chân lão nguyên soái ra trận mà thôi.

Hắn tự hào cha mình anh dũng hi sinh, hắn tự hào vì lão mục thân phận là một nữ lưu, mà bất chấp tất cả theo chồng ra chiến trường liều mạng.

Cho dù tận mắt thấy chồng nàng ngã xuống trước mặt mình, nhưng nàng chưa bao giờ khóc qua, nàng dù có bị thương đau đớn, nhưng phần nhiều là tự hào.

Cho nên dù cho phương gia cũng gián tiếp hại chết cha hắn, hại mẹ hắn hiện tại bệnh tật quần thân thống khổ, hại đại ca hắn phải rời nhà ra biên giới mấy năm không có cơ hội trở về.

Tương lai cũng có thể chết trận xa trường, hài cốt không còn, nhưng hắn lại chưa từng có chút nào dấy lên tâm tình oán hận phương gia một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Trấn Long Tướng Quân trở về (2)

Trong phủ hạ nhân hiện tại, mỗi gia đình bọn họ, đều từng có người theo chân lão nguyên soái ra chiến trường mấy chục năm trước mà ngã xuống.

Bên cạnh hắn người đồng bạn này hoàn cảnh gia đình cũng không khác gì hắn cả, nhưng tất cả bọn họ đều chưa từng có oán hận phương gia chút nào.

“Ai...hi vọng một ngày nào đó có thể diệt xong thú triều cùng đường nổi vị diện a, như vậy đại ca hắn mới có thể trở về làm bạn với lão mục”: A đại sau khi nói chuyện xong với đồng bạn thì trong lòng lại than thở nói nhẹ, cái này có thể đều là ước muốn của tất cả mọi người trong phủ.

Không chỉ riêng hai người bọn họ đang bàn tán việc này, trong phủ hầu hết hạ nhân đều loáng thoáng nghe người khác nhắc đến.

Trong phủ bọn họ những người này hầu hết đều tuyệt đối trung thành với Phương gia, cho nên lão nguyên soái chưa bao giờ có ý định giữ bí mật gì với bọn họ cả.

Đương nhiên là những điều không quan trọng thôi, nếu bí mật quan trọng thì vẫn phải làm tốt giữ bí mật một chút, mặc dù không có lòng nghi người nhưng tâm tư đề phòng vẫn phải có.

Thân phận bình thường, mà biết được bí mật càng lớn, thì nguy cơ tính mạng sẽ càng cao, càng sẽ dễ bị những người khác uy hiếp đến tính mạng của bọn họ.

Trong tâm bọn hắn chắc chắn sẽ không phản bội phương gia, nhưng nhiều lúc hoàn cảnh chưa chắc đã hợp lý theo tâm ý của con người, bởi vậy những bí mật không quan trọng lão cũng chẳng muốn dấu diếm làm gì.

Cho dù lão nghe được bọn họ bàn tán bất cứ chuyện gì, lão cũng chưa từng để trong lòng, lão tin chắc bọn họ những người này đều thật lòng trung thành với lão, nên lão xem bọn họ như một nửa người thân.

...

Hai ngày sau, lúc này cách Kinh thành khoảng mười cây số, lúc này đang có một chi quân đội khoảng một vạn người, bọn họ chính tề cưỡi ngựa tiến lên, dù trên mặt mỗi người đều có chút vui mừng.

Nhưng chiếm phần lớn vẫn là nghiêm nghị, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, mắt nhìn tứ phương tai nghe tám hướng.

Trên người chi đại quân này mặc cùng một loại giáp trụ, hông cùng lưng đeo cùng một loại vũ khí, đến cả chiến mã cũng đều được bọc lại một lớp giáp sắt giống nhau thật dày.

Nhìn cực kỳ nặng nề, bên trên giáp trụ dù cho có rất nhiều vết thương loang lổ, nhưng lại không tạo nên chút cảm giác tàn tạ nào, nó chỉ càng tạo nên vẻ tức sát khi người khác nhìn vào.

Mỗi người đều yên lặng, tiếng hít thở nhỏ đến không thể nghe thấy, xung quanh cơ thể của mỗi binh lính đều xuất hiện một chút mây mù màu máu mờ nhạt không dễ phát giác.

Nhưng bọn họ là một đoàn đội a, cho nên những mây mù màu máu này dung hợp lại với nhau, làm cho phía trên đầu bọn họ đi theo một đám mây ảo ảnh không lồ màu máu tanh.

Nhìn tráng lệ cực kỳ, đây là tác hại do việc hơn hai tháng này bọn họ sát sinh quá nhiều, sát khí quá đậm dung hợp với tinh huyết của yêu thú tạo nên, cứ mỗi ngày cùng đánh với thú triều.

Bọn họ một vạn người ngựa này giết không ít hơn ngàn vạn số lượng, mỗi đêm khi trở về nơi đóng quân.

Mỗi người đều như mới vừa từ trong một hồ máu chui ra vậy, dưới thân bọn họ cũng không phải ngựa bình thường.

Đây chính là một loại yêu thú nhất giai Thanh Vân Mã, loại ngựa này mạnh hơn ngựa thường ít nhất trăm lần trở lên, bản thân nó cũng có chiến lực nhất định.

Bởi vậy nó mới có thể gánh vác được sức nặng của những binh lính này, cùng với một đồng cân nặng sắt thép mà vẫn có thể chạy như bay, đây là một loại ngựa rất khó thuần phục, dù sao cũng là yêu thú.

Yêu thú rất khó bị nhân loại thuần phục, con non thì còn có chút cơ hội, một yêu thú con non nếu được nhân loại nuôi lớn, sau khi lớn lên nó có trí tuệ nhất định.

Sẽ lựa chọn đi hoặc ở lại, mà hầu hết hơn một nửa lựa chọn rời đi, chỉ có số ít lựa chọn ở lại làm bạn với người nuôi nó, mà đây còn là một ít yêu thú ôn hòa mới chọn ở lại với nhân loại.

Nhưng lúc này lại có một chi quân đội thuần phục vạn con yêu thú cấp một, cho dù là yêu thú họ ngựa hơi ôn hòa hơn các loại yêu thú khác một ít.

Dù vậy cũng cực kỳ khó khăn, phải biết yêu thú trưởng thành độ khó khi thuần phục bọn nó lớn hơn yêu thú con non gấp trăm lần, nếu thuần phục yêu thú con non, thì thời gian bỏ ra nuôi nó lớn lên cũng cần rất lâu.

Nhưng để thuần phục số lượng lớn thì cực kỳ khó khăn, mấy trăm năm nay đội quân mà có thể thuần phục số lượng yêu thú nhiều nhất của đế quốc.

Số lượng cao lắm mấy chục năm cố gắng chỉ thuần phục khoảng một ngàn con đến năm ngàn con mà thôi, đây chính là mấy chục năm thành quả.

Mà có thể thuần phục một vạn trở lên thì đế quốc thành lập đến nay chỉ có một người làm được, không phải Trần Long Tướng Quân Phương Thiên Long.

Mà là Nguyên Soái Phương Lăng Thiên, từ mấy chục năm trước lão nguyên soái thành công tu luyện công pháp đến tầng thứ hai.

Thì lão phát hiện chỉ cần mình vận chuyển công pháp, sau đó tiếp xúc với một số loại yêu thú có tính cách ôn hòa, thì có cơ hội rất lớn thuần phục bọn nó.

Đây cũng là một điều làm nên việc quân đoàn của lão trở thành đệ nhất quân đoàn của đế quốc, đặt vững vị trí đứng đầu của lão trong mấy chục năm sau này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Trấn Long Tướng Quân trở về (3)

Mấy quân đoàn khác dù có số lượng nhất định yêu thú, nhưng không có quá nhiều, đây còn là trải qua mấy đời nguyên soái thay nhau tích lũy lên, dù vậy cũng chưa đến năm ngàn số lượng.

Cách mỗi đời nguyên soái nhận chức, thì bọn họ bỏ ra mấy chục hoặc trăm năm cũng thu phục khoảng một ngàn yêu thú mà thôi, nhưng trong khoảng thời gian đó chiến tranh liên miên.

Làm sao không có tổn thất được, đến bây giờ trải qua mấy trăm năm kinh doanh phát triển, số lượng yêu thú bọn họ có duy trì ở khoảng năm ngàn.

Và yêu thú cũng không phải dễ nuôi như vậy, chỉ có họ ngựa yêu thú mới dễ nuôi sống nhất, nhưng họ ngựa yêu thú lại rất khó tìm thấy.

Chỉ có Phương Lão nguyên soái vì mấy chục năm trước, vì cố gắng gia tăng cảnh giới mà mạo hiểm đi đến một cấm địa nào đó tu luyện.

Thế là lão tình cờ tìm thấy được một sơn cốc to lớn, trong này tích trữ số lượng khổng lồ Thanh Vân Mã, mà lúc đó cũng là lúc mà lão đột phá tăng thứ hai công pháp.

Đến bây giờ số lượng Thanh Vân Mã lão thuần phục đã vượt qua vạn con, từ mấy năm trước lão đã không còn đi thuần phục nữa.

Bởi vì số lượng vạn con Thanh Vân Mã đã là giới hạn cao nhất mà lão có thể chịu đựng, nếu nhiều hơn nữa thì lão hoàn toàn nuôi không nổi.

Vạn con cấp một yêu thú đồng tề cùng chạy, cước lực bọn nó mạnh hơn ngựa bình thường gấp trăm lần, dù chỉ là chạy chậm tiến lên, dùng lực không nhiều.

Nhưng vì trên thân mang trọng lượng rất nặng, nên cũng làm cho mặt đất rung động tựa như một trận động đất nhỏ đang kéo dài.

Tiếng động to lớn vang ra xa bán kính khoảng một cây số, tạo nên hỗn loạn giữa núi rừng, làm cho các loại hung thú bình thường trốn xa xa, nếu có yêu thú thì bọn chúng cũng lẫn mất dạng.

Lúc này thì Kinh Thành các trạm gác ngầm cũng đã nhận được tin tức, bọn họ cấp tốc vận dụng cấp một yêu thú loại Phi Vũ Ứng mang tin tức trở về báo cáo lên trên.

Mà cái này không chỉ một con hướng về phía hoàng cung báo cáo, mà có trên mười con từ các nơi khác nhau xuất hiện, sau đó bay về các hướng khác nhau, và đương nhiên bọn nó sẽ báo cáo cho nhiều thế lực khác nhau.

Mấy tháng trước tình hình nơi biên ải mà Phương Thiên Long trấn thủ, một mực tại leo thang căng thẳng, hắn đã từng mấy lần gửi tấu chương thúc dục vật tư cung cấp.

Nhưng có một số thế lực đối địch với Phương Gia, bọn họ không muốn nhìn Phương Gia sống quá tốt, cho nên làm mọi cách trì hoãn thời gian tận gần một tháng.

Lần này làm cho Phương lão nguyên soái động chân hỏa, thế là hơn hai tháng trước lão lên trước triều đình báo loạn một trận.

Lão còn cùng hai vị Nguyên soái động thủ một lần, dù chỉ là giao thủ chưa đến năm chiêu thì ngừng lại, nhưng cũng làm nên báo loạn rất lớn.

Lúc này lão Hoàng Đế phải đích thân ra mặt để cho hai bên dừng tay, nếu không bọn họ mấy người này đánh động chân hỏa thì hoàng cung có nguy cơ bị hủy sạch.

Sau đó vì hai bên hóa giải một chút mâu thuẫn, lão Hoàng Đế mới ra một đồng chỉ lệnh cho hai vị nguyên soái kia, bọn họ cần phải lập tức suất ra vật tư đến tay của Phương Thiên Long.

Trận chiến đó cho dù chỉ giao thủ khoảng năm chiêu, nhưng hai vị Nguyên Soái kia khi trở về nhà lập tức học máu.

Dù vết thương chưa đến mức thương tổn đến căn cơ, nhưng cũng phải bế quan tu dưỡng hơn hai tháng mới tốt được tám chín phần.

Và cũng hôm đó bọn họ lập tức có chút sợ hãi, cho nên hành động trì hoãn vật tư cung cấp không còn tiếp tục nữa.

Hoặc cho Hoàng Đế một chút mặt mũi bọn họ vẫn phải kết thúc hành động lúc trước, dù sao hiện tại đế quốc trên danh nghĩa vẫn nằm trong tay của lão Hoàng Đế.

Bọn họ vẫn chưa tới lúc trở mặt với Hoàng tộc, cho nên tiếp sau đó mọi thứ vật tư cần thiết được thông quan một cách nhanh nhất.

Điều này cũng làm cho thế cục ở Kinh Thành trong ngày càng phát ra hỗn loạn, làm cho rất nhiều thế lực nhỏ yếu lo sợ bất an, một số còn liên lạc với nhau ôm đồm thành đoàn để cầu tự bảo vệ lẫn nhau.

Bởi vì hiện tại ngũ đại Nguyên Soái thì có ba người đã bắt đầu vạch mặt nhau rồi, mặc dù hiện tại còn chưa đến mức trở mặt thành thù nhưng cũng không kém nhiều.

Mặc dù phong vân dừng động, nhưng cái này cũng làm cho Phương Thiên Long nhận được vật tư sớm hơn dự tính của hắn nửa tháng.

Mà nhờ được cung cấp đầy đủ vật tư, thậm chí còn nhiều hơn số lượng yêu cầu của hắn một chút, cho nên từ ngày đó hắn lập tức tổ chức quân đội đại phản công.

Hắn dẫn đầu Thân Vệ Quân của bản thân tiến công, mỗi ngày hắn đều tự mình xông trận dẫn đầu làm gương cho binh sĩ.

Đánh một lần là từ sáng đến tối, sau khi thu quân thì ngủ tới sáng lại lập tức đánh trận đến tối.

Phải biết Thân Vệ Quân của Phương Thiên Long là được ngàn chọn vạn chọn, từ trong Trấn Long Quân Đoàn tuyển chọn những người mạnh nhất ra, quân số chỉ có khoảng một vạn người.

Nhưng khi bọn họ được phối hợp với vạn con cấp một yêu thú Thanh Vân Mã, thì chiến lực lập tức gia tăng gấp bội còn nhiều.

Bởi vậy cho dù theo chân Phương Đại Tướng quân ngày đêm chiến đấu liên tục, chi quân đội này vẫn luôn duy trì ở trạng thái đỉnh phong.

Quả thật có được một thót tốt tọa kỵ, thì có thể tiết kiệm được rất nhiều thể lực cùng tinh thần, trong đánh trận có thể kiên trì rất lâu rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trấn long tướng quân trở về (4)

Dù sao chỉ cần không gặp phải yêu thú cùng cấp hoặc cao cấp hơn quá nhiều, chi quân đội này hầu như có thể làm được nghiền ép.

Theo thời gian chiến đấu càng kịch liệt, lượng tiêu hao vật phẩm tu luyện càng nhanh chóng, kéo theo cảnh giới của Trấn Long Quân Đoàn bình quân mỗi người đều thắng một cảnh giới nhỏ.

Còn Thân Vệ Quân của Phương Thiên Long, thì bình quân thiên phú kém nhất cũng tấn thăng hai cảnh giới nhỏ.

Thiên tài một ít thì ba cảnh giới nhỏ, có người vì chiến đấu quá kịch liệt mà hậu tích bộc phát, tăng hẳn một đại cảnh giới luôn.

Mặc dù tăng lên rất nhiều, nhưng tổn thất cũng không hề nhỏ, nhất là ban đầu nửa tháng vì thiếu khuyết vật tư nghiêm trọng, làm cho rất nhiều binh sĩ vì thiếu được thảo trị thương mà mất mạng.

Cho nên trong khoảng thời gian đó, binh lính hi sinh cũng là một con số rất lớn, điều này làm cho Phương Thiên Long cực độ phẫn nộ.

Nhưng lại hoàn toàn không có cách, hắn chỉ có thể chờ dài bất đắc dĩ, tận hết khả năng chu cấp cho người nhà của những binh lính hi sinh tiền trợ cấp nhiều hơn một ít.

Cũng may tài nguyên được Kinh Thành cung cấp khá dư dả, cho nên hắn ra tay trợ cấp cho thương binh cũng rộng rãi hơn một ít.

Như thế lập lại hơn hai tháng ròng rã, bọn họ cũng khó khăn lắm mới làm cho thú triều ổn định lại, và vì quá nhiều yêu thú cùng hung thú cấp thấp mất mạng.

Cho nên trong vòng vài tháng tới số lượng yêu thú tấn công sẽ phải giảm mạnh, mặc dù yêu thú sinh sản vẫn rất nhanh, nhưng cũng phải cần thời gian phát triển nhất định mới được.

Cho nên Phương Thiên Long có thể nhân cơ hội này trở về thăm nhà mấy ngày, sáng tiện cũng sắp sang năm mới rồi, nên vừa lúc có thể trở về đón năm mới cùng gia đình.

Từ hai tháng trước hắn đã nhận được tin tức, vợ của hắn đã sinh cho hắn một đứa con trai rồi, mặc dù lúc đó hắn rất muốn lập tức mọc ra cánh bay trở về thăm hai mẹ con họ.

Nhưng chiến sự lúc đó quá mức cấp bách rồi, bản thân hắn hoàn toàn không rút ra được, bởi vậy chỉ có thể kéo đến hiện tại mới có thể trở về.

Trăm dặm cũng không dài không ngắn, bởi vì không quá cấp bách cho nên bọn hắn di chuyển không quá nhanh, dù sao mấy vạn dặm xa từ biên giới trở về, ngày đêm trôi dạt lợi suất cũng rất mệt mỏi.

Bọn hắn di chuyển từ từ cũng có thể tiết kiệm cho Thanh Vân Mã số lớn thể lực, và cũng đề phòng một ít bất trắc có thể xảy ra, cho dù đã đến gần Kinh Thành rồi, trên cơ bản có thể xem như an toàn.

Nhưng hiện tại tình hình của đế quốc rất căng thẳng, nhất là hai tháng trước trận đại chiến của ba vị nguyên soái, càng làm cho đế quốc đã tuyệt còn phải thêm sương.

Cho nên dù cảm giác bây giờ là an toàn, nhưng Thân Vệ Quân càng phát ra cảnh giác hơn, nhiệm vụ của bọn họ chính là lấy thân bảo vệ chủ tướng an toàn.

Cho nên bất cứ thời khắc nào cũng phải giữ vững cảnh giác cao độ, nhất là thời kỳ nhạy cảm như thế này, nếu Phương Thiên Long mà xảy ra chuyện gì thì không chỉ Phương Gia hỗn loạn.

Đến lúc đó đế quốc cũng sẽ bị các thế lực lớn lập tức ngửa bài, cả giang sơn lớn như vậy sẽ chia năm xẻ bảy lập tức.

Hiện tại có rất nhiều người hi vọng có ai đó ngu xuẩn nhảy ra tìm Phương Thiên Long phiền phức đây, nếu có thể lấy đi mạng của hắn sẽ càng tốt hơn.

Hành trình vẫn tiếp tục, khi Phương đại tướng quân về tới quân doanh của hắn bên ngoài Kinh Thành, thì đã trôi qua bốn giờ sau.

Hắn hoàn toàn có thể dẫn theo Thân Vệ Quân một vạn người ngựa này vào thành, nhưng nếu làm như vậy thì mấy ngày tới lên triều sẽ bị thành cái đích cho người chỉ trích.

Hắn chỉ cần mang theo một chi tiểu đội theo hầu là được, hiện tại đã tới quân doanh rồi thì an toàn đã có thể xác định không có nguy hiểm, với lại hắn cũng rất tin về bản thân.

Hai tháng này cường độ cao đại chiến, quả nhiên giúp cho hắn đột phá đại cảnh giới, hiện tại hắn đã mạnh hơn trước rất nhiều, cho dù có một chi Thân Vệ Quân ngàn người tập kích.

Hắn cũng có thể bảo trụ mạng nhỏ vài giờ, đến lúc đó thì người trong phủ Nguyên Soái chắc chắn sẽ kịp thời phái người cứu viện, hiện tại tai mắt của phủ Nguyên Soái đã xuất hiện xung quanh hắn rồi.

Chỉ cần có gió thổi cỏ lay, thì tin tức sẽ được lập tức truyền trở về trong phủ, cho nên đến lúc này hắn không cần phải dẫn theo quá nhiều Thân Vệ Quân rồi.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho binh lính nghỉ ngơi, người nào cần về thăm gia đình có thể tới bộ quản lý để đơn xin phép.

Nhưng bất cứ tình huống nào cũng phải còn giữ nguyên năm ngàn người ngựa chuẩn bị sẵn sàng xuất chiến.

Dù sao tình hình đế quốc bây giờ rất căng thẳng, không ai biết qua ngày hôm sau sẽ xảy ra việc gì đó bất trắc.

Hắn lập tức dẫn theo trăm người lẫn ngựa một mạch phi nước đại cấp tốc vào thành, khi vào thành hắn mới hít một hơi thật dài, mấy tháng rồi hắn mới trở về lại nơi này a, cảm giác lâu tựa như mấy năm vậy.

“Hô...cuối cùng cũng trở về, thật là hoài niệm a, đi thôi.”: sau khi hít một hơi cảm khái xong, Phương Thiên Long mới ra lệnh hướng về phương hướng phủ Nguyên Soái đi tới.

Trên đường đi có rất nhiều ánh mắt từ các góc tối đảo qua trên người hắn, mặc dù có chút không thích nhưng hắn cũng không tiện nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Gia đình đoàn tụ

Dù sao bao nhiêu năm rồi cũng đã quen thuộc, ai bảo thế cục của đế quốc càng ngày càng hồng bét làm gì, mỗi lần hắn trở về là bị người của các thế lực hoặc gia tộc khác nhìn chăm chú.

Hiện tại tâm lý hắn cũng cảm giác may mắn, hai ngày trước trên đường trở về hắn thành công củng cố cảnh giới, từ đó thu liễm hơi thở của bản thân.

Nếu không hiện tại vì cảnh giới chưa ổn định, tạo nên khí tức tràn ra, thì tin tức này sẽ bị các thế lực đối địch với Phương Gia biết mất.

Mặc dù không có tổn thất gì, nhưng lại làm cho những người đó biết gốc gác của Phương Gia.

Đến lúc đó sẽ làm cho bọn họ cảnh giác sớm, hiện tại hẳn thành công ẩn tàng cảnh giới, sau này có người ra tay với Phương Gia, thì hẳn sẽ cho bọn họ một kinh hi.

Rất nhanh đoàn người bọn họ xuất hiện ở trước phủ Phương Nguyên Soái, lúc này trước phủ người đi tới đi lui đông nghẹt, nhìn rất bận rộn nhộn nhịp.

Một số thì vẫn làm công việc được giao, một số thì đang đứng chờ đón tiếp một ai đó, khi một lão quản gia cầm đầu một đám người nhìn thấy Phương Thiên Long từ xa phóng ngựa chạy chậm.

Thì lão trên khuôn mặt lập tức lóe lên vẻ mừng rỡ, hai tay phúi phúi quần áo, sau đó tiến lên phía trước cúi người chào đón.

“Thiếu gia ngài đã trở về, lão gia cùng phu nhân rất nhớ ngài a, thiếu phu nhân cùng tiểu thiếu gia cũng đang đợi ngài đây”: lão nhân này không ai khác chính là Hạ đại quản gia, theo lão lên tiếng thì những hạ nhân khác cũng đi theo cúi chào.

“Hạ thúc thúc, đã nói với ngài bao nhiêu lần rồi, không cần phải khách khí với ta làm gì, trong nhà chưa có ai coi ngài là một hạ nhân cả...ai thôi được rồi dù cho có nói nhiều hơn nữa ngài cũng không chịu thay đổi”: Phương Thiên Long đang lúc ghì chân ngựa dừng lại.

Thì nghe được tiếng của Hạ quản gia, chân mày hơi nhăn lại, sau đó thì rất không hài lòng lên tiếng, từ nhỏ hẳn đã được một tay Hạ quản gia chăm sóc lớn lên.

Cha mẹ hẳn thường xuyên phải lĩnh quân ra trận, trước đó chưa sinh hẳn thì Hạ quản gia hầu như đều theo chân hai người ra trận.

Nhưng khi hẳn được sinh ra thì hầu như rất cả thời gian của lão là chăm sóc hẳn, dạy dỗ hẳn mọi thứ, từ tri thức cho đến luyện công.

Bởi vậy trong tâm hẳn xem lão như một vị phụ thân thứ hai, hẳn đã nhiều lần uốn nắn tính cách của Hạ quản gia rồi.

Nhưng đây cũng là một cái xương cứng a, hoàn toàn không bị lão tiếp thu sửa đổi, hẳn cũng hết cách.

Hẳn nhảy xuống ngựa, cầm dây cương giao cho hạ nhân nhận lấy, sau đó ngẩng nhìn cửa phủ xuất thần, mấy tháng rồi mới trở về nơi này, cảm giác như đã trôi qua rất lâu vậy, hẳn cảm khái một tiếng.

“Hạ thúc thúc, theo ta cùng vào bái kiến cha mẹ đi...còn có mẹ con bọn họ nữa”: hẳn quay sang nói chuyện với Hạ quản gia, sau đó chủ động bước chân vào trong, hẳn muốn bái kiến cha mẹ sau đó đi tìm thể tử cùng nhi tử của mình.

“Vâng thiếu gia”: Hạ lão quản gia khước miệng vẫn bảo trì vẻ mỉm cười khom người trả lời, bước theo sau.

Phương Thiên Long nghe này trong lòng thờ dài một cái, cả nhà bọn họ chưa từng xem Hạ lão là hạ nhân.

Nhưng Hạ lão lại luôn tự xem mình thành một hạ nhân, ai nói cũng không đổi, qua nhiều năm cũng chỉ có thể mặc kệ lão.

Phương phủ rất lớn, Phương Thiên Long phải đi bộ hơn mười phút mới đến đại sảnh nơi dùng để đón khách, lúc này trong đại sảnh đang ngồi mấy người cùng một lứa trẻ.

Không ai khác ngoài lão nguyên soái, lão phu nhân, cùng hai mẹ con Phương Thần, lúc Phương Thiên Long bước chân vào, ánh mắt đầu tiên của hẳn ghé qua chỗ thể tử đang ngồi.

Ban đầu hẳn muốn bái kiến cha mẹ trước, sau đó mới đi tìm con trai cùng thể tử, nhưng không ngờ cả nhà đều ở nơi này đợi hẳn, trong lòng có chút ê ẩm lên.

Sau đó về mặt cứng ngắt, khi nhìn thấy trên tay nàng đang ẵm một đứa bé trai, một tay thì cầm một bình sữa đứt cho hẳn ăn, không cần hỏi thăm hẳn cũng biết đó là con trai mình.

Chỉ từ đằng xa khi nhìn thấy đứa bé này, huyết mạch trong người của hẳn đã ần ần cảm giác thân thiết hiện lên, nếu đây không phải con của hẳn nữa thì con của ai a.

Cũng kèm theo đó trong lòng hẳn hiện lên cảm xúc hồ thẹn, con hẳn được sinh ra hơn ba tháng rồi, nhưng tới bây giờ hẳn mới có thể gặp được, hẳn cảm thấy mình không phải là người chồng người cha tốt.

Ngày hôm đó cũng là ngày cả gia đình bọn họ đoàn tụ, Phương Thần cuối cùng cũng gặp được tiện nghi lão cha một lần, dù vẫn chỉ nghe hiểu một số từ ngữ đơn giản của bọn họ.

Chưa thể nghe hiểu được tất cả, nhưng hẳn cũng loáng thoáng cảm nhận được tình thương cha mẹ ông bà mang lại, làm cho hẳn cảm giác rất ấm áp vui vẻ.

Trước khi gặp lão cha hẳn vì người này từ khi hẳn sinh ra mấy tháng chưa từng xuất hiện, trong lòng mặc dù không nói nhưng có ý kiến là nhất định.

Nhưng sau vài ngày hẳn cảm giác được lão cha rất yêu thương hẳn, nên chút cảm xúc oán giận lúc đó cũng tan thành mây khói.

Người a, không phải lúc nào cũng toàn vẹn như ý muốn được, nếu không có tấm lòng phóng khoáng, thì cuộc sống của người đó cả đời đều không thoải mái.

Bởi vậy hấn trong lòng cũng không oán khí gì lớn, vài ngày thì lập tức tiêu tan, sống vui vẻ mới có thể sống lâu được, hấn còn có rất nhiều đại kế hoạch cho tương lai đây.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Năm mới

Mà tin tức Phương đại tướng quân trở về cũng lan ra cả Kinh Thành, rất nhiều quan to quyền quý đều xách theo quà cáp tới thăm hỏi, một số thế lực lúc trước có ngăn chân việc trợ cấp vật tư.

Lúc này hoàn toàn im hơi lặng tiếng, bọn hấn biết Phương Thiên Long người này có thể vì bối phận, mà không thể làm gì được chỗ dựa phía sau bọn hấn.

Nhưng nếu có tâm tư muốn tìm bọn hấn phiền phức, thì cho dù là lão Hoàng Đế cũng sẽ ngồi nhìn mặc kệ.

Cho nên biết được Phương Thiên Long từ tiền tuyến lập đại công lao trở về, những thế lực này lập tức co đầu rút cổ biến mất.

Đến cả dân chúng trong thành cũng biết việc này, dù sao lần này nơi tiền tuyến mà Phương Thiên Long đóng quân, yêu thú tấn công rất nghiêm trọng.

Có rất nhiều dân chúng vì lo lắng con em bọn họ, mà tự chủ tổ chức từng đám treo đèn lợi suất tới đó để tìm hiểu tình huống.

Cho nên chiến tích của Phương Thiên Long được dân chúng cả đế quốc ca tụng, bọn họ biết mấy tháng này.

Nếu không có Trần Long Đại Tướng, cùng quân đoàn của hấn liều mình thủ thành, thì bọn họ đã bị yêu thú đập bằng từng tòa thành trì cùng thôn xóm rồi.

Dù cho bọn họ biết đây chính là trách nhiệm của hấn, khi hấn nhận chức vị Tướng Quân này, nhưng trong tâm bọn họ vẫn cảm kích hấn.

Dù sao đế quốc mấy chục năm này, tướng lĩnh vì gặp nguy hiểm thường xuyên bỏ chạy trước binh sĩ rất nhiều.

Những trường hợp như vậy hầu như năm nào cũng xuất hiện, rất ít có tướng lĩnh nào liều sống liều chết, xông pha tuyến đầu chiến đấu như Phương gia hai cha con này.

Bởi vậy nói đến hai cha con Phương gia, danh tiếng trong dân chúng đều là cực cao, dù chưa tới mức độ được dân chúng tạc tượng, để trong nhà thấp nhang phủ hộ, nhưng tôn kính dành cho bọn họ vượt qua lão Hoàng Đế rất nhiều.

Sau khi trở về hai ngày, Phương Thiên Long cũng từng lên triều diện thánh một lần, chủ yếu là vì lần này hấn thủ biên giới, đánh nhau với yêu thú bạo động lập được đại công.

Bởi vậy hấn xuất hiện trên triều đình chủ yếu nghe lão Hoàng Đế phong thưởng, chức vị của hấn không có gì biến động, dù sao chức vị của hấn cũng đã quá cao rồi.

Nếu tiến thêm một bước thì chỉ có chức vị Nguyên Soái nữa thôi, cho nên ngoại trừ được ghi danh vào bí sử để lưu truyền đời sau ra, thì còn lại là tiền bạc tài bảo, cùng một số tài nguyên tu luyện trân quý.

Ngoài ra hấn còn phải trước mặt Hoàng Đế xin trợ cấp cho những binh sĩ đã hi sinh, lần này quả thật là binh lính hi sinh số lượng có chút nhiều, làm tâm hấn chầy máu không dứt.

Phương Gia bọn họ trợ cấp có chút khó khăn, Phương Gia mới nổi lên mấy chục năm thôi, căn cơ còn quá yếu, tài sản bọn hấn nắm trên tay cũng không nhiều.

Nội việc chi tiêu cho gia tộc tiêu sài hằng ngày, con số tiêu hao đã rất lớn, có tiền dư nộp ngân khố của gia tộc cũng không có bao nhiêu, bởi vậy tính ra Phương Gia chỉ là một đại gia tộc gầy thôi.

Cần tích lũy ít cũng vài chục năm nữa, mới có hi vọng theo kịp mấy gia tộc vài trăm năm lịch sử khác, đây còn là với điều kiện, Lão Nguyên Soái còn sống đủ lâu mới được.

Hoặc trong gia tộc xuất hiện một thiên tài kiệt xuất, cảnh giới tu luyện có thể bằng với Phương Nguyên Soái mới được.

Bởi vậy chỉ có thể từ Hoàng Đế trợ cấp mới được, dù sao bọn hấn lập đại công cho đế quốc, không thể chỉ đưa một cái thánh chỉ, viết vài câu động viên

tinh thần là xong đâu.

Vì vậy hẳn đề yêu cầu với lão Hoàng Đế hoàn toàn không chút nào quá phận, mà lão Hoàng Đế cũng vì trước đó mấy tháng, có người cố ý chậm trễ trợ cấp vật tư.

Làm cho số lượng binh sĩ hi sinh gia tăng rất nhiều, cảm thấy có chút đuối lý, cho nên hoàn toàn không chút do dự đồng ý gia tăng trợ cấp cho binh lính hi sinh.

Với lại Hoàng tộc lúc này đang ở thế yếu, nếu như vì chút tiền này mà trở mặt với Phung Gia, thì hoàn toàn không đáng.

Phải biết hiện tại trong năm vị Nguyên Soái, thì chỉ có mỗi Phung lão là Hoàng Đế có thể tin tưởng được.

Nếu vì chút chuyện nhỏ này, mà làm lão Nguyên Soái khó chịu trở mặt, thì Hoàng tộc sau này càng khó khăn cứu rỗi.

Lão Hoàng Đế hiện tại ngoại trừ lo lắng giang sơn khó giữ, còn muốn tìm một số đường ra cho hoàng tộc sau này, lão không muốn khi mình ngã xuống hoàng tộc lập tức bị diệt tộc đâu.

Bởi vậy một số người giống như Phung Nguyên Soái, thì lão không đắc tội thì tận lực không cần đắc tội bọn họ.

Sau này nếu như hoàng tộc mất đi ngai vị nắm quyền, thì còn chút hi vọng những người này nhớ tình cũ, mà bảo toàn huyết mạch của hoàng tộc một cái.

...

Rạng sáng Hạ Hoàng Lịch ngày 1 tháng 1 năm 73, lúc này cả đế quốc tất cả người dân đều không ngủ, hôm nay chính là một ngày bắt đầu năm mới.

Mọi người ai cũng xum vầy bên gia đình, để chúc mừng một năm trôi qua, đây là một ngày lễ lớn nhất trong năm, ngày này cho dù là ân oán cá nhân lớn đến mức nào, cũng có thể bỏ xuống.

Cũng có rất nhiều người cùng gia đình đi ra dạo phố, các cửa tiệm lớn lúc này mới bắt đầu mở cửa buôn bán, bọn họ có thể buôn bán từ giờ đến trưa hôm sau mới nghỉ ngơi.

Dù sao buôn bán thời gian này lời hơn ngày thường rất nhiều, giá cả hàng hóa đều gia tăng gấp hai trở lên, mà còn là người mua tấp nập, hàng hóa mua bán cực kỳ mau lẹ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tộc lão

Chỉ cần chịu khó chịu khổ một ít, thì chỉ cần buôn bán nửa ngày, có thể thu hoạch tiền lời vượt qua hai ba tháng kinh doanh rồi.

Nên rất nhiều ông chủ cửa hàng đều ra giá cao, mời nhân viên tiếp tục gia tăng làm việc trong mấy ngày lễ mừng năm mới này.

Bởi vậy từ lúc gần nửa đêm, trước khi qua ngày mới thì lục tục có rất nhiều gia đình, dắt tay nhau đi ra đường, bọn họ đến những trung tâm buôn bán đông đúc nhất của Kinh Thành.

Đây chính là một tập tục của đế quốc này, những người thân xa nhà thì chỉ có thể ru rú một mình trong phòng, tự đón năm mới một mình, nhất là những binh sĩ ở đóng quân ở biên cương.

Bọn họ mặc dù xa nhà nên có chút thương cảm, nhưng trong quân đội cũng không phải ai cũng rú trong phòng đâu.

Rất nhiều binh sĩ tràn ra sân huấn luyện hằng ngày của họ, đốt lên từng đống lửa khổng lồ, không khí sôi nổi như một cái đại hình lễ hội vậy.

Nhờ không khí náo nhiệt trong quân doanh, mới làm cho các binh sĩ tạm thời quên đi cảm xúc thương cảm, khi năm mới không được bên gia đình người thân.

Phung phủ Nguyên Soái lúc này cũng đèn đuốc sáng trưng, nhất là Phung gia những dòng họ xa gần kia.

Đều từng tốp từng tốp, từ bốn phương tám hướng khắp Kinh Thành, bọn họ từ từ tụ tập tại cổng Phung phủ Nguyên Soái.

Trong đó một số vị tộc lão đang đứng phía trước, bọn họ muốn chờ tập trung đầy đủ thành viên gia tộc, sau đó mới tiến vào Phung phủ.

Lúc này vẻ mặt của bọn họ bên ngoài không chút biến hóa nào, nhưng trong ánh mắt lóe lên vẻ bất mãn yếu ớt.

Nếu không để ý kỹ thì không thể nhận ra được, bọn họ cũng không dám tỏ vẻ bất mãn quá lộ liễu, nếu như tới tai Phung lão thì bọn họ cũng không có quả ngon để ăn.

Bọn họ những tộc lão này đêm khuya không được bên gia đình, mà phải đến nơi này đi chúc tết người khác.

Còn những người bối phận thấp hơn, thì hoàn toàn không dám có chút bất mãn nào, bọn họ rất nhiều người đều biết, Phung gia có thể có vị trí như hiện tại.

Đều tất cả nhờ vào công lao của Phung lão gia chủ cả, nên tám phần người của Phung gia trong mắt bọn họ đều ánh lên vẻ cảm kích cùng kính trọng.

Chỉ còn lại một ít người chỉ có đồ kỵ cùng bất mãn mà thôi, dù sao một gia tộc cho dù lớn hay nhỏ, chỉ cần có người thì đều sẽ xuất hiện vài con sâu làm rầu nồi canh.

Đây còn may mắn là Phung gia chỉ mới nổi lên vài chục năm mà thôi, nếu như trăm năm trở lên đại tộc thì về thói nát có thể hiển hiện rồi.

Thịnh cực tất suy, đây chính là một định lý muôn đời không gia tộc hay quốc gia nào có thể thoát khỏi.

Khi mọi người đến đông đủ, thì mấy vị tộc lão này ra lệnh mọi người theo sau bọn lão đi vào phủ, mặc dù bọn họ đứng ngoài chờ tập trung, nhưng bên trong lúc này cũng đứng đầy đủ hạ nhân chờ bọn họ đi vào.

Phung lão Nguyên Soái rất không cảm mạo những tộc lão này, nhưng hạ nhân bọn họ thì lễ tiết vẫn phải làm a.

Bọn họ dù cho lòng trung thành chỉ với huyết mạch của Lão gia, nhưng dù sao đây cũng là gia tộc Phung gia a.

Lão gia bọn họ không điều khiển những người này nhưng bọn họ làm không được, Lão gia có thể không cần mặt mũi.

Nhưng bọn họ những hạ nhân này phải giữ lại thể diện cho Lão gia nhà mình, nếu những họ hàng thân thích này ghé thăm chúc tết.

Vì bối phận Lão gia bọn họ hiện tại là gia chủ của Phung gia, có thể không cần tự thân ra đón, nhưng nếu thật không có một hạ nhân nào chờ đợi để đón tiếp những người này.

Thì lúc đó thiên hạ đoán chừng ít nhiều cũng sẽ nói ra nói vào, ảnh hưởng không tốt cho thanh danh của Lão gia bọn họ.

Lúc những người này đi vào đại sảnh nơi tiếp khách của Phung phủ, thì lúc này cả nhà Phung Thần cũng đang cười cười nói nói rất vui vẻ, mấy vị tộc lão thấy thế mặt mũi lóe lên chút khó coi.

Trong lòng thì thầm hận, bọn họ bối phận đều ngang hàng với gia chủ, có người niên kỷ còn lớn hơn gia chủ luôn, nhưng người một nhà này.

Hầu như năm nào cũng chưa từng có một người ra chào đón bọn lão, hoàn toàn chờ bọn họ tới tận nơi chào hỏi, những tộc lão này cảm giác bọn họ cứ như là một hạ nhân vậy.

Cũng vì chuyện này mà rất nhiều tộc lão của những gia tộc khác, thường xuyên lấy chuyện này ra làm trò cười.

Đây cũng là một trong những lý do làm cho những tộc lão này hết sức oán hận Phung Nguyên Soái, mấy năm này bọn họ cảm giác gót chân đứng đã có chút vững vàng rồi.

Nên hành động ngầm không qua xin phép gia chủ cũng không thiếu, Phung Nguyên Soái mặc dù biết chuyện nhưng cũng không tiện nói nhiều.

Lão mặc dù chán ghét những người này, nhưng trong gia tộc cũng có rất nhiều hậu bối tôn kính lão, nên thật có nhiều lúc lão cũng không tiện động thủ với Phung Gia.

Điều này cũng tạo nên một số người của Phung Gia gần đây càng không để lão vào mắt rồi, mặc dù vì vương phải lão còn có quyền lực rất lớn ở đế quốc.

Làm cho bọn họ chưa dám hành động gì quá khích, nhưng dù vậy Phung lão cũng bắt đầu tìm cơ hội gỡ những người này một cái, với tính cách của những người này.

Nếu sau này bọn họ nắm quyền của Phung Gia càng lớn, thì gia tộc diệt vong sẽ càng mau thôi, lão không muốn vài chục năm tới khi lão nằm xuống Phung Gia cũng diệt vong theo.

Nếu như thế thì lão không còn mặt mũi nào xuống dưới gặp lại lão tổ tông rồi, bởi vậy mấy ngày này lão cùng Phung Thiên Long từng có một lần mặt đàm với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Phương Lão quyết tâm

Một phần là lão muốn hỏi hấn về tình hình mấy tháng trước ở tiền tuyến, xem hấn có phát hiện vì sao yêu thú lại bạo động bất thường như vậy.

Có phải có manh mối nào cho thấy có bàn tay của con người làm ra hay không, một phần thì hỏi ý kiến của hấn, nếu lão muốn thu thập mấy thành phần không ổn định trong Phương Gia như thế nào.

Lão xem thử trải qua thời gian dài tự do phát triển như vậy, đứa con trai này tiến bộ như thế nào, thật chất trong lòng lão đã có cụ thể kế hoạch rồi, nhưng lão vẫn muốn khảo nghiệm con trai một lần.

Sau này mấy năm tới, có thể lão sẽ nhường lại chức vị gia chủ cùng với chức vị Nguyên Soái cho hấn, bởi vậy hiện tại kiểm tra hấn một chút là điều phải làm rồi.

Nếu hấn có không đủ ở đâu, thì tranh thủ khoảng thời gian này, tập trung bồi dưỡng hấn những thiếu sót đó.

Hai cha con đàm luận rất lâu, và không người biết bọn hấn bàn luận điều gì, hiện tại khi lão thấy những tộc lão này bước vào.

Nhất là khi thấy được vẻ bất mãn lóe lên rồi biến mất trong ánh mắt bọn họ, trong mắt lóe lên về quyết tâm, lão cần phải làm chút gì đó mới được.

Một phần là vì sau này còn có mặt mũi gặp lại lão tổ tông, một phần cũng vì cháu của lão sau này, lão hi vọng sau này Phương Thần lớn lên sẽ kế thừa chức vị tộc trưởng của lão, hoặc kế thừa từ cha hấn.

Bởi vậy lão vì trải đường cho hấn nên bắt buộc phải quyết tâm rồi, không trừ diệt những phần tử không an phận này.

Hiện tại lão còn tại vị, bồi phận lão cùng những người này ngang hàng, và vì địa vị của lão trong đế quốc, cho nên quyền lực lớn hơn những người này rất nhiều.

Hầu như ý kiến của lão đưa ra, những người này có tâm phản đối cũng không dám biểu hiện ra, có thể nói lão có thể chuyên quyền độc đoán trong Phương Gia rồi.

Nhưng nếu lão lui xuống, nhường vị lại cho con trai lão, thì vì bồi phận kém vài cấp, cho dù hấn quyền lực có có ngang với lão lúc này.

Cũng rất khó xử khi ra tay với những người này, nhưng nếu đổi lại là lão thì hoàn toàn không cần bận tâm những cái này làm gì, hiện tại nếu lão không sớm dọn dẹp những tai họa ngầm này đi.

Sau này cháu lão nhận chức tộc trưởng sẽ gặp lực cản rất lớn, mà một khi lão có bất trắc gì thì càng có nguy cơ bị Phương Gia trở mặt.

Dù sao gần như tám thành những người có quyền lên tiếng ở Phương Gia, thì những người này đều rất bất mãn với lão, chỉ còn lại hai thành là ủng hộ lão thôi.

Mà hai thành này quyền lực của bọn họ rất ít, hầu như chỉ có quyền nghe thôi, không có bao nhiêu quyền quyết định trong gia tộc.

Nghĩ tới đây lão cũng hối hận không thôi, cũng vì mấy chục năm này lão rất ít quan tâm tới gia tộc tạo nên, nếu lão có thể bỏ tâm sức quan tâm tới gia tộc một chút thôi.

Thì tình cảnh cũng không đến mức như hiện tại, nhưng hiện tại có hối hận cũng đã muộn, người ai cũng có tư tâm cả.

Lão muốn cháu lão lớn lên sẽ lãnh đạo Phương gia, lão không muốn cháu lão sau này phải làm việc dưới trướng người khác, đây chính là tư tâm đây, đây cũng là nhân tính.

“Gia chủ, chúc mừng năm mới”: lên tiếng đầu tiên đó là những tộc lão đó, sau đó thì tới phiên những người bồi phận thấp hơn tiến lên chúc mừng, và kèm theo đó bọn hấn cũng dâng lên quà mừng của mình.

Phương gia mấy chục năm này phát triển rất tốt, cho nên tài sản mỗi năm đều có gia tăng, bởi vậy quà mừng của bọn hấn đều có giá trị rất cao.

“mọi người có lòng, đều tự nhiên đi, nếu ai không muốn cũng có thể tự mình về nhà đón năm mới cũng được, đều là một gia tộc người không cần câu nệ như vậy”

Vì đã quyết định thời gian tới sẽ hành động, nên lão Nguyên Soái lúc này cũng không cần mông lạnh dán mặt nóng của bọn hấn làm gì, coi như cho bọn hấn chút thể diện vậy.

Nếu không như mấy năm trước, bọn họ đến chúc năm mới lão chỉ cần ừ một tiếng là được, mà lão cũng lười phải quan tâm cảm xúc của bọn hấn, nên một câu cũng chả thèm nói làm gì.

Nhưng là lần này một câu nói của lão, làm cho tất cả mọi người trong đại sảnh giật mình, bọn hắn chưa từng nghĩ tới năm nay Gia chủ dễ nói chuyện như vậy.

Những người thật tâm kính phục lão cũng hết sức kích động, cùng mừng rỡ, bọn họ nghĩ rằng gia chủ đã từ từ phai nhạt oán khí lúc trước với Phurong gia rồi.

Bọn hắn biết thời còn trẻ gia tộc đối xử với gia chủ vẫn không tốt, có một thời gian dài còn ăn không đủ no.

Chưa đến mức chết đói, nhưng cũng chịu khổ cực rất lớn, mà với công lao cha mẹ gia chủ cống hiến cho gia tộc, thì gia chủ không nên bị gia tộc đối xử như vậy.

Bởi vậy cho dù mấy chục năm nay gia chủ mỗi năm đều chưa cho bọn hắn sắc mặt tốt, nhưng ngoại trừ một số chân tiểu nhân ghi hận gia chủ ra, những người khác hoàn toàn không chút oán trách gì.

Trong tâm bọn hắn chỉ có hổ thẹn, nếu đổi lại trường hợp của bọn hắn là gia chủ, thì cho dù không thẳng tay tiêu diệt đi Phurong gia, vậy cũng không bỏ công bỏ sức ra.

Đây Phurong gia lên làm đại gia tộc làm gì, rất nhiều người không có ai ngu ngốc, nhưng cũng có nhiều người tham lam, ghen tỵ, đồ kỵ làm mờ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đột phát bất ngờ

Và trong Phurong gia xuất hiện một số người như vậy, nhưng vì ảnh hưởng bởi quyền lực quá cao của gia chủ.

Nên bọn hắn không dám biểu hiện ra ngoài, cũng chỉ mấy năm nay vì gia chủ bắt đầu từ từ lui ra khỏi quân đội, và xưa nay lão chưa từng quan tâm tới gia tộc.

Cho nên dã tâm của những người này mới từ từ bộc lộ ra, làm cho lão Nguyên Soái phát hiện, sau đó thì không khí có chút lúng túng.

Nhưng thời gian trôi qua thì cũng có người lục tục đứng dậy cáo từ, bọn hắn cũng cần trở về nhà đón năm mới.

Cho nên thời gian trôi qua số người cũng càng ngày càng ít, cho đến đại sảnh chỉ còn lại trực hệ của Phurong Nguyên Soái, mà trong quá trình này.

Phurong Thần cũng có mặt, hắn chứng kiến từ đầu đến đuôi, vì cảm giác của hắn càng ngày càng nhạy cảm.

Nên trong quá trình này hắn phát hiện, có vài ánh mắt mang ý tứ không tốt bắn tới trên người mình, điều này làm hắn hết sức cảnh giác.

Lúc này thông qua một số lời bàn tán từ các hạ nhân xung quanh, hắn biết được chuẩn bị có người của Gia tộc bọn hắn tới chúc mừng năm mới.

Lúc này hắn mới hiểu được bọn họ là một gia tộc, gọi là Phurong Gia, ban đầu hắn không có suy nghĩ nhiều, nhưng khi vài ánh mắt không có ý tốt bắn tới.

Thì hắn mới coi trọng lên, hắn không ngờ người cùng một gia tộc đều có vài người đối với hắn có sát ý, làm hắn có chút khó chịu lên, trong lòng thì nghĩ.

Ta có làm gì các ngươi đâu, sao nhiều người nhớ thương hoa cúc của ta như vậy, thời gian tới phải càng đề cao cảnh giác bảo vệ trình tiết của cúc hoa rồi.

Điều này làm cho hắn biết được, cho dù cùng một gia tộc, nhưng không phải tất cả đều đồng lòng một thể với nhau, sau đó hắn suy nghĩ lại cũng cảm thấy bình thường.

Ở trái đất hắn mỗi ngày đều nhìn thấy rất nhiều tin tức, anh em ruột đánh nhau vì tài sản cha mẹ để lại, hoặc con cái vì chút tiền mà đánh đập cha mẹ mất hết nhân tính.

Những điều này ngày nào cũng xuất hiện vài vụ bị đăng báo, còn ngầm thì càng nhiều hơn nữa, đây còn là một gia đình chỉ có vài người thôi.

Hiện tại hắn thân là một thành viên của Phurong gia, trong gia tộc hắn không biết có bao nhiêu người, nhưng hôm nay hắn thấy được đến nhà hắn thì vượt qua một trăm người.

Nhân số gấp mấy chục lần một gia đình bình thường, số tài sản mà gia tộc có, cũng nhiều hơn gia đình khá giả mấy trăm mấy ngàn lần.

Từ xưa đến nay tiền tài động nhân tâm, anh em ruột thịt còn có thể vì chút tiền trở mặt thành thù mà, nên hắn là cháu của gia chủ Phurong gia.

Thì người trong Phương gia làm sao không có người có tâm tư gây bất lợi cho hấn được, nghĩ tới những cái này tâm tư hấn cũng bình thường trở lại, chỉ cần sau này bản thân cẩn thận đề phòng là được.

Thời gian đón năm mới trôi qua rất nhanh, một tuần sau thì cha của Phương Thần, Phương đại tướng lại chuẩn bị phải dẫn quân trở lại nơi tiền tuyến rồi.

Bởi vì hai ngày trước có một phong mật thư truyền tới, lúc đó có Phương Thần bên cạnh cho nên hấn nghe được, giống như là thú triều lại có dị động rồi.

Hình như là có một lượng lớn yêu thú cùng hung thú, từ một khu vực khác tập trung tới nơi mà Trấn Long Quân Đoàn thủ vệ.

Lần này thì Phương lão đã có thể xác định, sự kiện này chắc chắn có một bàn tay vô hình đang muốn đối phó với hai cha con bọn hấn.

Và đối thủ này có lẽ muốn bắt tay từ Trấn Long Quân Đoàn rồi, lần trước đại chiến Phương Thiên Long vẫn chưa kịp bổ xung binh lực, quân đoàn tổn thất khá lớn vẫn chưa phục hồi nguyên khí.

Hiện tại mới ổn định chưa được một tháng, thì yêu thú lại có hành động mới rồi, mặc dù cách đàn yêu thú này tập trung đến nơi.

Thì thời gian còn phải hơn một tháng trở lên, dù sao khoảng cách giữa hai cái địa khu cũng không ngắn, với tốc độ di chuyển của yêu thú, thì cần thời gian nhất định bọn chúng mới có thể tập trung lại.

Cho nên Phương Thiên Long phải lập tức trở lại tiền tuyến chuẩn bị, nếu không thì lần này tổn thất sẽ càng lớn.

Cũng may từ lần đại chiến trước, hầu như tất cả binh lính của Trấn Long Quân Đoàn đều gia tăng một tiểu cấp bậc cảnh giới, làm cho chiến lực tổng hợp tăng mạnh.

Dù cho vì có một lượng lớn binh sĩ bỏ mình, nhưng chiến lực của Quân Đoàn không hề giảm lại tăng lên một bậc.

Bởi vậy dù cho lần này đối mặt với thú triều nhân số bên hấn ít đi, nhưng lòng tin của Phương Thiên Long càng lớn.

Hấn trong lòng còn có chút chờ mong, lần này đại chiến qua đi, sẽ có bao nhiêu binh sĩ thành công thăng cấp đây.

Lúc đó cho dù là binh sĩ hi sinh nhiều hơn lần trước một chút, cũng không có ảnh hưởng bao lớn, và hiện tại trong quân đoàn.

Có một số lượng lớn binh sĩ, bọn hấn đang nằm ở đột phá đại cảnh giới, nếu lần này đại chiến tất cả đều đột phá đại cảnh giới.

Thì chiến lực của quân đoàn không chỉ tăng gấp đôi đơn giản như vậy, ít nhất cũng tăng ba năm lần trở lên.

Nhưng không phải vì vậy mà hấn từ bỏ cảnh giác, hấn càng phải cẩn thận gấp mười lần mới được, bởi vì hiện tại hấn biết thú triều tấn công là có người bày nên.

Nếu không cẩn thận rất có thể bị âm một cái, đến lúc đó có hối hận cũng đã muộn rồi, và hấn cũng quyết định sau lần thú triều này qua đi.

Hấn sẽ đi một nơi đào chút linh thảo cho mẫu thân, lần trước mật đàm với phụ thân, hấn từ miệng phụ thân biết được.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Xảo trá một bút!

Thân thể mẫu thân yếu hơn mấy tháng trước rất nhiều, điều này làm cho hấn hết sức lo lắng, bởi vậy lần này nhất quyết hấn phải đào được linh thảo, ức chế thương thể của mẫu thân chuyển biến xấu mới được.

Và trước khi đi, Phương Thiên Long cũng lên triều một lần, lần này hấn không phải lên nhận thưởng gì, hấn lên gặp lão Hoàng Đế xin một vòng mới cung cấp vật tư.

Mặc dù lần trước vật tư còn tồn kho một nửa, nhưng hấn đã báo cáo lên tiêu hao gần hết rồi, hấn không phải tham ô gì trong này, nhưng hấn cần lưu lại một tay.

Không thể lập lại tình trạng bị âm một phát như mấy tháng trước nữa, dù sao Trấn Long Quân Đoàn chính là gốc rễ của hấn, chế tạo chút sổ sách giả quá đơn giản rồi.

Rất nhiều người có lẽ cũng từng nghĩ tới điều này, nhưng mấy chục năm nay hấn vì làm cho người khác từ bỏ cảnh giới đối với bản thân.

Tạo nên một tính cách của một vị đầu óc toàn là cơ bắp Phương tướng quân, bởi vậy lần này hấn bất ngờ thay đổi sổ sách cho dù là rất nhiều lão hồ ly

đều chưa từng nghỉ ngơi gì.

Thêm nữa cũng vì lần này thú triều tấn công số lượng còn nhiều hơn lần trước gấp đôi, bởi vậy hấn xin tài nguyên cũng gấp đôi lần trước mà còn nhiều hơn, vì lần này hấn xin tài nguyên số lượng quá nhiều.

Làm cho rất nhiều đại lão nhảy ra cực lực phản đối, dù sao những tài nguyên này đều là từ gia tộc của bọn hấn đem ra một nửa a.

Chỉ có một nửa mới là từ trong quốc khố bổ cấp thêm, một lần lấy ra nhiều vật tư như vậy làm sao bọn hấn có thể không gấp được.

Nên lúc đó trong triều giữa hai bên đối chọi cực kỳ gay gắt, chỉ còn kém xắn tay áo lên đánh nhau thôi, làm cho lão Hoàng Đế hết sức đau đầu.

Lúc này vì có kế hoạch từ trước, nên Phuong lão cũng tự thân lên trận, lão lấy việc Trấn Long Quân Đoàn sẽ rút lui khỏi tiền tuyến, nếu như không được cung cấp đầy đủ tài nguyên.

Bọn họ không thể chiến đấu với cái bụng đói, bị thương không có thuốc cầm máu còn phải xước vũ khí lên trận.

Như thế là không phụ trách với tính mạng của binh sĩ, các loại lý do lão thay nhau nói luôn một tràng gần một giờ, sau đó càng quăng một quả bom nặng ký hơn ra đe dọa.

Phuong gia cũng sẽ lập tức rút lui khỏi quân đội, nếu không được cung cấp vật tư, lúc này mới làm cho âm thanh phản đối nhỏ dần.

Sau đó lão Hoàng Đế phải quyết tâm nhượng bộ, thanh âm phản đối mới theo đó biến mất, nếu Trấn Long Quân Đoàn mà rút lui khỏi biên giới, từ bỏ nơi phòng thủ.

Thì không có một quân đoàn nào có thể thủ được nơi đó, mọi người đều biết, từ trước tới nay nơi mà Trấn Long Quân Đoàn thủ vệ.

Là nơi chiến tranh trùng kích mạnh nhất của đế quốc, những nơi khác dù cho có chiến tranh thường xuyên phát sinh.

Nhưng trình độ kịch liệt hoàn toàn không thể so sánh với nơi đó được, bởi vậy ngoại trừ Trấn Long Quân Đoàn ra.

Thì không có quân đoàn nào có thể trụ vững nơi đó quá lâu, cho dù người phía sau tạo nên tràng thú triều này có muốn dừng tay.

Cũng không thể làm được, bọn họ có thể làm cho yêu thú tụ tập tấn công, nhưng lại không thể làm cho yêu thú giải tán trở về được.

Mà Phuong gia nếu rời khỏi quân đội, điều này thì càng nghiêm trọng hơn, phải biết trong quân đội, có rất nhiều tâm phúc của Phuong lão cùng Phuong đại tướng ở chức vị cao.

Hai cha con bọn hấn mà rời khỏi quân đội, thì những người này sẽ rời khỏi theo, lúc đó thì quân đội sẽ lập tức đại loạn, có thể làm cho mấy quốc gia ở đường nối vị diện thừa cơ mà vào.

Cuối cùng thì Trấn Long Quân Đoàn ngoài trừ hai cha con Phuong Nguyên Soái ra, không một ai hoặc thế lực nào có thể điều khiển được bọn họ.

Hầu như chín phần binh sĩ của quân đoàn này, chỉ phục tùng cùng nghe lệnh của hai cha con bọn hấn, nếu như hai cha con Phuong gia rời khỏi quân đội.

Thì chi quân đoàn này hoàn toàn phế đi, tổn thất của đế quốc càng nghiêm trọng hơn việc bị thú triều công phá biên giới mấy lần.

Bởi vậy những lão hồ ly này đành phải méo mặt thành thật chuẩn bị vật tư cho Phuong Thiên Long, và lần này hấn càng không cho bọn họ cơ hội để trì hoãn thời gian cung cấp vật tư.

Hấn muốn bọn họ trong vòng ba ngày phải chuẩn bị đủ số vật tư mà hấn yêu cầu, và phụ trách vận chuyển những vật tư này sẽ rơi vào tay Thân Vệ Quân của hấn.

Cho dù nhân số chỉ có một vạn người ngựa, nhưng nếu chiến đấu lên thì một vạn người này có thể sáng bằng trăm vạn Trấn Long Quân, hoặc bằng ngàn vạn quân đội của các gia tộc lớn, sức chiến đấu cực cường.

Cho nên khi hấn lên đường cũng là lúc hấn mang theo vật tư đi cùng, cũng không lo sợ vì nhân số ít mà bị tấn công, bởi vậy không có cơ hội cho những người này động tay động chân gì cả.

Làm cho mấy vị đại lão lúc trở về sắc mặt hết sức khó coi, trong đó càng có một người, chính người này muốn dùng thú triều đối phó với Trấn Long Quân Đoàn, người này cũng có cảm giác tự lấy đá đập chân mình.

Hấn cũng là một trong những người phải xuất ra vật tư cung cấp cho Trấn Long Quân Đoàn, lúc này hấn có cảm giác như mình đang trợ giúp cho hai cha con Phuong gia luyện binh vậy.

Nhưng lúc hấn nhớ tới báo cáo tổn thất lần trước của Trấn Long Quân Đoàn, thì hơi chút yên tâm, bọn họ tổn thất vẫn rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tiễn biệt

Nhưng hắn không biết, mặc dù tổn thất lớn, nhưng chiến lược của quân đoàn này của Phương Gia không hề phản tác, và hắn lúc này cũng thật không biết chuyện này luôn.

Không phải là hắn không điều tra được, nhưng đây chính là điều mà hắn không dự liệu được, nên hắn cũng chưa từng suy nghĩ tới phương diện này, bởi vậy hắn bỏ qua một tín tức trọng yếu.

Quả thật lần này hai cha con Phương Nguyên Soái dốc toàn lực, cho nên chỉ ngắn gọn trong vòng ba ngày, những đại lão kia bị hai cha con bọn họ bức bách chuẩn bị đầy đủ vật tư.

Làm cho những đại lão này trong lòng đang nhỏ máu, bọn hắn có nhiều lần muốn quay lại trở mặt, sau đó tự tách ra khỏi đế quốc, nhưng dù sao chỉ là nghĩ một chút thôi.

Hiện tại Hoàng tộc chưa đổ, dù cho bọn hắn mười lá gan cũng không dám lúc này nhảy ra phản loạn, chỉ cần tất cả bọn hắn dám nhảy ra, sẽ bị các thế lực khác hợp lực nháy mắt tiêu diệt.

Nhất là những hành động của bọn hắn lúc trước, dù không ai nói gì nhưng ngầm vẫn bị rất nhiều người bất mãn, oán trách bọn hắn không suy nghĩ tới đại cục, có chút người còn phê bình kín đáo.

Nên dù trong lòng không muốn, nhưng ngoài mặt vẫn phải thành thật vui vẻ chuẩn bị vật tư cho Phương Thiên Long, và trong lòng cũng hận chết hai cha con này.

Lần này hao tiền tốn của, bằng với thu nhập mấy năm của gia tộc bọn hắn, dù sao cung cấp vật tư cho một chi quân đội mấy triệu quân tiêu hao, mà lại còn tiêu hao nhiều hơn bình thường gấp mười lần.

Đây không phải là một cuộc đại chiến nhỏ, mà là siêu cấp đại chiến, số lượng tài nguyên tiêu hao gia tăng ít nhất nhiều hơn mười lần lúc đại chiến bình thường.

Bởi vậy một lần bị đào đi một số lớn tài sản, làm sao bọn hắn có thể không đau lòng được, vì thế trước đây quan hệ với hai cha con Phương gia vốn đã không tốt.

Lại thêm lần này làm cho quan hệ giữa các bên càng gay gắt thêm rất nhiều, đến mức còn kém dẫn quân đại chiến thôi, theo đó tình hình căng thẳng ở Kinh Thành.

Sau việc này càng thêm căng thẳng gây mấy lần, nhiều người lo sợ trong thành bất cứ lúc nào sẽ xuất hiện cảnh tượng số lớn binh sĩ chém giết lẫn nhau.

Làm cho dân chúng bị liên lụy tới, lần sự kiện nghiêm trọng nhất xảy ra trước đây, làm cho Kinh Thành dân số giảm hơn mười triệu dân, tám phần là vì liên lụy trong đại chiến mà chết.

Hai phần còn lại vì mất nhà cửa tiền tài, làm cho bọn hắn trở nên nghèo khó mà chết đói đầu đường, lần đó gây nên ảnh hưởng hết sức lớn.

Việc này trước đây không phải là không có tiền lệ, cảnh tượng này mấy chục năm trước xảy ra mấy lần rồi.

. . . .

Hạ Hoàng Lịch ngày 10 tháng 1 năm 73, rạng sáng, trước cổng Kinh Thành, lúc này đang đứng rất nhiều quan to đại thần.

Trong đó nhiều nhất chính là các vị tướng quân trong quân đội, bọn hắn đang xếp hàng như muốn tiễn biệt ai đó, vì buổi sáng quân đội tiếp quản cổng thành, giới nghiêm dân chúng không được lại gần.

Nên ngoại trừ các quan to ra, thì chỉ có thể phát hiện xa xa đứng đây dân chúng đang tò mò xem thôi, và lúc này bên ngoài cổng thành, đang đứng một chi quân đội vạn người ngựa.

Vạn người ngựa này đang vây chung quanh một chi đội xe, đội xe này phía trên chất đầy các loại vật tư, từ lương thực, dược thảo, khoáng thạch cho đến áo giáp vũ khí, mọi thứ cần cho chiến tranh đều có cả.

Vì lần này số lượng rất lớn, cho nên số lượng xe chuyên chở cũng hết sức nhiều, vì động vật dùng để vận chuyển đều có sức mạnh rất lớn.

Cho nên mỗi chiếc xe chứa vật tư sức nặng vượt qua mười tấn, nhìn mỗi chiếc xe đều hết sức khổng lồ, tính đầu ra đẩy thì số lượng xe vượt qua 500 chiếc.

Số lượng vật tư lần này vượt qua 5000 ngàn tấn, số lượng hết sức khủng bố, Phương Thiên Long lúc này đang mặc giáp đứng hàng trước nhất, hôm nay chính là ngày mà hắn phải xuất phát.

Khi hắn quay đầu lại nhìn về phía mấy trăm xe vật tư này, khoe miệng cong lên một vệt mỉm cười khoái trá, hắn nhìn mà trong lòng cao hứng không được.

Ở tiền tuyến lần trước bọn hắn nhận được vật tư gần 2500 tấn mà thôi, bởi vì trước đó thiếu thốn vật tư, làm cho rất nhiều binh sĩ thương không có thuốc chữa.

Bởi vậy khi vật tư đến nơi, trong vài ngày tiêu hao dành cho những người bị thương lúc trước rất lớn, sau đó trong chiến đấu mới từ từ tiêu hao số còn lại.

Phải biết một người bị thương, lập tức trị thương, thì số lượng thảo dược tiêu hao là một, vậy nếu một tuần sau mới trị thương, thì bởi vì kéo dài vết thương, số dược thảo tiêu hao có thể là 5 hoặc 10.

Mà lúc đó Quân Đoàn của hắn thiếu dược thảo vượt qua mười ngày, lúc sau có vật tư chữa trị cho binh sĩ, thì số lượng tiêu hao ngoài ngạch tăng thêm, làm cho hắn nhỏ máu.

Nhưng cho dù thế thì khi thú triều rút lui, bọn hắn trong kho vẫn còn dự trữ vượt qua 1500 tấn vật tư còn thừa, bởi vậy có thể thấy lần này hắn xảo trá 5000 tấn vật tư hết sức lớn.

Đù hắn nuôi Trần Long Quân Đoàn mấy năm không lo, quả thật mấy lão già kia là đưa tài đồng tử mà, quá sáng khoái, nhưng hắn nghĩ lại, chỉ có thể làm thịt bọn hắn một lần thôi.

Lần sau không còn cơ hội như vậy nữa, lần này nhờ có thiên thời, địa lợi, nhân hòa mới làm được như vậy.

Thiên thời là lần trước thú triều tấn công quy mô quá khủng bố, làm cho người không biết có nhân đứng sau chuyện này, nên bọn họ có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tiễn biệt (2)

Mà lần này số lượng yêu thú còn nhiều hơn lần trước gấp đôi, tình hình nghiêm trọng hơn rất nhiều, bởi vậy bọn hắn mới cần tăng cường cung cấp tài nguyên.

Địa lợi, cái này thì chính là vì việc mấy tháng trước bọn hắn từng gia tăng thời gian vật tư cung cấp, làm cho một số gia tộc tông môn ở vùng biên giới rất bất mãn.

Nhất là thời điểm hiện tại rất nhạy cảm, nếu bị chúng bạn xa lánh quá nhiều, sẽ làm cho bọn hắn rất bị động, cho nên điều thứ hai phải nhận làm.

Nhân hòa, thì chính là vì Phương lão tự thân lên trận, bởi vì còn dư âm của cuộc đại chiến lần trước, thêm nữa Phương lão đe dọa, mới làm cho bọn hắn nhận sợ, nên lần này mới phải thuận lợi như vậy.

Hắn còn cảm giác tiếc nuối, lúc đó nên yêu cầu vật tư nhiều hơn chút, có khi vì đại cục mà những lão hồ ly đó cũng bóp bụng cung cấp a, nhưng sau đó hắn cũng lắc đầu.

Không thể quá tham rồi, 5000 tấn vật tư có lẽ đã là giới hạn chịu đựng thấp nhất mà những lão già đó có thể cấp rồi, nếu yêu cầu thêm rất có thể bọn lão sẽ lập tức trở mặt mất.

Và lúc này, ngoại trừ một số quan lại tướng quân ra, thì hàng trước nhất lúc này đứng mấy người, chỉ cần người quen thuộc, thì biết đây chính là cả nhà Phương Nguyên Soái.

Hiện tại bọn họ đều đến đây đưa tiễn Phương Thiên Long ra trận, nhất là con dâu bọn họ, về mặt có chút không nỡ, mấy tháng rồi nàng mới gặp lại chồng mình.

Vui vẻ chưa được mấy ngày, lại phải xa nhau, còn may khi nàng cúi đầu nhìn vào trong tay, thì về mặt không nỡ mới tàn đi tám phần.

Lần này Phương Thần cũng được theo ra tiễn cha hắn, lúc này hắn một tay đang tự cầm một bình sữa, một bên vừa nút còn tay kia thì giơ lên cao cao vẫy loạn.

Mọi người thần tình đều có chút quái dị, bọn hắn cảm giác như đứa bé này biết cha hắn sắp đi, nên cố gắng dơ tay lên tiễn biệt vậy.

Có nhiều người cảm giác có lẽ tự mình đa tình thôi, cho dù có yêu nghiệt đi nữa, mới có hơn ba tháng tuổi, làm sao biết được tiễn biệt người khác a.

Nhưng Phương Thần lúc này quả thật đang tiền biệt cha hắn, nhưng vì cố làm cho người khác cho rằng trùng hợp, nên hắn đổi vẫy tay trở thành quơ loạn, nhìn có mấy phần giống đang vẫy tay thôi.

Nên ngoại trừ những người khác có chút vẻ mặt quái dị, thì cũng chưa từng nghĩ nhiều, một số thì càng cho rằng đứa bé này có chút hiểu động thôi.

Nhưng hình ảnh này lọt vào mắt cả nhà họ Phương, thì bọn hắn cảm giác khác hoàn toàn, dù sao bọn hắn cũng huyết mạch tương liên với nhau a.

Bọn hắn một ngày vây bên Phương Thần hơn nửa ngày thời gian, bọn hắn biết Phương Thần rất thông minh.

Trưởng thành mau hơn cùng lứa tuổi mấy lần, bởi vậy bọn hắn không cho rằng đây chỉ là trùng hợp, nhưng vì không để cho người khác nhìn ra gì khác thường.

Nên chỉ có thể nhìn nhưng không nói gì, vẻ mặt vẫn giữ nguyên như bình thường, nhưng trong lòng thì đang nhạc nở hoa, con cháu bọn hắn là cái tiểu quái vật a, nhất là Lão Nguyên Soái.

Lão hiện tại càng vui vẻ không được, lão cảm giác trước đây mình quyết tâm quả thực quá đúng rồi, lão hoàn toàn quy công cho lúc trước lão đánh liều truyền công cho Phương Thần.

Lão hoàn toàn nghĩ rằng biểu hiện của Phương Thần chính vì công pháp tạo nên, và lão cũng nói cho người nhà rồi, nên mọi người ngoại trừ mừng rỡ ra cũng không có gì nghi vấn cả.

Có điều lão không biết, nếu không nhờ có thanh đồng chiếc nhẫn kia trợ giúp, thì Phương Thần cũng có nguy cơ bị tổn thương nguyên thần rồi, cho dù hắn có hai linh hồn hợp một cũng có nguy hiểm.

Dù sao người trưởng thành ở thế giới, linh hồn cùng nguyên thần của bọn họ cao cấp hơn người địa cầu rất nhiều, cảnh giới càng cao thì khoảng cách giữa hai bên càng lớn hơn nữa.

Bởi vậy dù cho Phương Thần có hai linh hồn dung hợp, quả thật mạnh hơn người bình thường ở địa cầu gấp ba trở lên, nhưng vẫn không thể so sánh được với người trưởng thành ở thế giới này.

Đây chỉ là so sánh với người không tu luyện thôi, nếu so sánh với người có tu luyện, thì cái này càng vô pháp so sánh với nhau, nếu không có thanh đồng nhẫn trợ giúp.

Có lẽ hiện tại cả nhà bọn hắn đang phải lo lắng khôi phục nguyên thần cho Phương Thần rồi, phải nói nếu Phương Thần không xuyên việt dung hợp với Phương Thần của thế giới này.

Thì hiện tại tiểu thiếu gia của Phương Gia không phải là thiên tài đâu, mà sẽ bị người đồn làm một tên ngu ngốc rồi, cho dù vài năm sau có trị khỏi, thì trí lực cũng có ảnh hưởng nhất định.

Dù cho vui mừng vì Phương gia có hậu, nhưng bọn hắn cũng biết, cây to đón gió lớn, cho nên ngoại trừ năm người bọn họ, tính cả Hạ quân gia thì là năm người.

Cho dù là những hạ nhân trung thành nhất kia, bọn hắn cũng chưa từng tiết lộ cho những người này biết, không phải là không tin tưởng bọn hắn.

Nhưng lão sợ trong lúc vô tình bọn hắn tiết lộ ra thôi, an toàn của Phương Thần đối với lão vẫn là trên hết, không có thứ hai.

Tiền biệt ra trận, ngoại trừ Phương Thần lần đầu tiên chứng kiến, còn cả nhà họ Phương đều không phải lần đầu tiên rồi, đã có chút chết lặng.

Nên bọn hắn dù có chút không bỏ, nhưng cũng không từng suất hiện thúc nước mắt như trong phim ảnh gì cả.

Làm cho Phương Thần đang tò mò quan sát hết sức thất vọng, nhưng dù vậy không khí thương cảm cũng lây lan sang Phương Thần.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Một năm bất ngờ (1)

Hắn hiện tại cảm giác thế giới này có chút nguy hiểm rồi a, cha hắn có vẻ như phải liên tục có chiến sự quán thân, điều này nói lên thế giới mà hắn xuyên qua.

Có vẻ như có chút hỗn loạn rồi, bỗng nhiên làm cho hắn cảm giác có chút nguy cơ, theo hắn thì chỉ cần là chiến tranh thì rất dễ chết người, lỡ may ngày nào đó, lão cha hắn bất cẩn hi sinh vì nhân loại.

Vậy thì sau này lớn lên, hấn làm sao còn có thể dựa vào da trâu của cha hấn sống sung sướng nữa a, mấy ngày trước hấn còn đang vì cha hấn mang chức vị đại tướng quân mà trộm vui về đây.

Hấn mặc dù không quá rõ chức tước cao thấp của thế giới này ra sao, nhưng theo hấn đại tướng quân hầu như đều đại biểu cho chức vị rất cao trong quân đội rồi.

Nhất là quân đội thời kỳ chiến tranh, tướng lĩnh thời kỳ này có quyền lực cùng địa vị cực lớn, nhưng hiện tại hấn có chút lo lắng rồi.

Hi vọng lão cha có thể cố gắng trụ trên chức vị này vài chục năm a, Phuong Thần nhìn cha hấn dẫn quân từ từ xuất phát đi xa.

Cho đến bóng dáng mất hút thì tâm tư nổi lên ngàn vạn, và cũng cùng lúc đó đi chưa được bao xa Phuong đại tướng quân bỗng nhiên lạnh mình.

Hấn bỗng nhiên đảo mắt nhìn nhìn xung quanh, hiện tại đang bắt đầu nắng rất đẹp, sao hấn lại có cảm giác lạnh gáy như vậy, ban ngày ban mặt làm sao có thể có quỷ được a.

Giống như có ai đó đang nguyện rửa hấn vậy, làm cho dưới khổ lạnh suu suu, hấn không biết, vừa lúc này con trai bảo bối của hấn rất quan tâm lo lắng cho hấn.

Nhưng Phuong Thần lo lắng hấn bất hạnh hi sinh, làm cho Phuong Thần không có da trâu kéo ra để trang bức, cũng may hấn không biết, nếu không hấn phải tức hộc máu bỏ mình tại chỗ không thể.

....

Sau khi tiễn Phuong Thiên Long đi, thì sinh hoạt của Phuong gia bọn họ trở lại bình thường, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Nhất là lần này chiến tranh với thú triều lâu hơn dự tính của tất cả mọi người, cho dù là kẻ ra tay sau màn, lúc này cũng chưa từng nghĩ tình hình sẽ phát triển phức tạp như thế.

Tất cả bọn hấn cho rằng, lần này mặc dù sẽ khốc liệt hơn lần trước rất nhiều, nhưng thời gian kéo dài cao lắm chỉ ba bốn tháng, hoặc nhiều nhất nửa năm là cùng.

Nhưng hoàn toàn ngoài dự kiến của tất cả mọi người, trước đó khi yêu thú tập trung lại, những nơi chúng đi ngang qua, lại kéo theo yêu thú ven đường gia nhập vào.

Nên số lượng của chúng mỗi ngày đều gia tăng lớn mạnh, khi chúng giao chiến với Thiên Long Quân Đoàn, thì số lượng dự kiến vượt qua gấp ba lần trở lên, và từ xa vẫn còn yêu thú từ từ theo sau mà đến.

Cũng may phạm vi để bọn chúng công kích cũng có hạn, dù sao vị trí mà đế quốc dùng để phòng thủ vẫn rất hiểm trở, hầu như chỉ có một đại khoảng trống để bọn chúng tấn công thôi.

Bởi vậy dù số lượng nhiều nhưng hoàn toàn không thể cùng lúc tấn công, chúng chỉ có thể dùng hình thức chiến tranh kéo dài, hao tổn xem bên nào trước chịu không nổi.

Trong một năm, Trấn Long Quân Đoàn cũng từng mộ binh hai lần để gia tăng máu mới, và cũng có hai lần yêu cầu gia tăng vật tư với Kinh Thành.

Bởi vì lần này có chút nghiêm trọng vượt dự đoán của tất cả, cho nên mặc dù những lão hồ ly kia không muốn, nhưng vẫn phải móc hầu bao ra trợ cấp.

Nhất là quốc khố, hầu như bị lão Hoàng Đế rút gần một nửa tích trữ mấy chục năm, làm cho lão cũng nhỏ máu.

Lão ban đầu còn trông vào chút tài nguyên cất dấu này cho ngày sau Hoàng tộc có căn cơ quật khởi, nhưng hiện tại tình hình căng thẳng, lão không thể không quyết tâm rút ra một phần.

Nếu lão không làm như vậy thì không chỉ Hoàng tộc mất dân tâm, còn mất đi quân tâm nữa, ít nhất hiện tại tứ đại quân đoàn.

Binh sĩ đều còn rất trung thành với đế quốc, nếu lão không đồng ý cung cấp vật tư, nhẹ thì chỉ có Thiên Long Quân Đoàn bạo động thôi.

Nặng thì lập tức thế cục của đế quốc băng bản, lúc đó thì ngày tận thế của Hoàng tộc sẽ lập tức đến.

Hiện tại đã không phải muốn dừng là có thể dừng được nữa, với số lượng yêu thú khổng lồ như vậy, nếu để cho chúng đánh vỡ nơi phòng thủ.

Thì không riêng gì dân chúng tổn thất, bọn họ những gia tộc tông môn thậm chí đế quốc này, đều sẽ bị hủy diệt trong chốc lát, lần này kẻ sau màn cũng hồi hận rồi.

Hấn không ngờ lần này chơi có chút lớn rồi, cũng may Thiên Long Quân Đoàn vẫn còn có chút cho lực.

Lần này diễn biến hết sức bất ngờ, làm cho rất nhiều người bởi vì chiến lược mà quân đoàn này bày ra, làm cho bọn họ kiên kỵ cùng sợ hãi.

Nếu đổi lại tứ đại quân đoàn khác, mặc dù chưa tới mức bị hủy diệt, nhưng chiến đấu một năm tổn thất cũng quá bán, nhưng Thiên Long Quân Đoàn

nhân số cũng không giảm bao nhiêu.

Hơn nữa còn có hai lần mộ binh, trải qua thời gian dài đại chiến cường độ cao, đại lãng đào sa, dù có tổn thất vì người mới chưa có nhiều kinh nghiệm.

Nhưng khi đám tân binh này trở lành lão binh, thì số lượng cũng vẫn còn lại một nửa, một nửa này được bổ xung vào Thiên Long Quân Đoàn.

Bởi vậy dù một năm này quân đoàn có tổn thất nhất định, nhưng có máu mới bổ xung và phần lớn tổn thất đều là lính mới chiếm phần lớn.

Lão binh tổn thất cũng không nhiều, nên tính ra quân số vẫn có gia tăng một chút so với một năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Một năm bất ngờ (2)

Phải biết cho dù tân binh để được quân đoàn chiêu mộ, cũng chưa đủ điều kiện để gia nhập quân chính quy, bọn hấn chỉ là quân dự bị thôi, nhưng cho dù là tân binh bọn hấn vẫn phải ra trận.

Những tân binh này bọn họ phải trải qua vài trận đại chiến trở lên, bọn hấn mới có thể trở thành quân chính quy.

Không phải cảnh giới tới là có thể lập tức gia nhập, bởi vậy từng binh sĩ trong Thiên Long Quân, mỗi người đều là lão binh.

Kinh nghiệm sinh tử của bọn họ cực kỳ phong phú lão luyện, là những binh sĩ tinh nhuệ nhất của đế quốc.

Nhất là cảnh giới của binh sĩ trong quân đoàn, mỗi binh sĩ đều ít nhất gia tăng hai cảnh giới nhỏ trở lên, cho dù là tân binh cũng thế, lão binh thì gia tăng càng lớn.

Dù sao một năm này bọn hấn tiêu hao tài nguyên cực nhiều, hầu như bằng hai mươi năm lúc bình thường, tốc độ tu luyện cùng tiến bộ cũng nhanh gấp mười lần trở lên.

Dù sao lúc sinh tử giao chiến, tiềm lực của một người bị phóng đại cực hạn, hoặc vượt qua giới hạn của bản thân, sẽ làm cho cảnh giới bọn hấn tiến bộ cực nhanh.

Nhưng bù lại thì ám thương của mỗi binh lính đều càng nhiều hơn bình thường mấy lần, điều này Phương đại tướng cũng hết cách, hấn cũng không thể giúp được gì.

Hấn chỉ có thể tận lực tài nguyên cung cấp đúng chỗ, làm cho những binh sĩ này tránh bị ám thương tích lũy quá nhiều thôi, hấn cũng hi vọng sau này bọn hấn còn có vài năm trở về bên gia đình.

Rất nhiều binh sĩ vì ám thương quá nhiều quá nặng, không kịp thời chữa trị, làm cho bọn họ chưa kịp chờ giải ngũ thì ám thương đã bộc phát bỏ mình.

Những người này bọn họ không có cơ hội trở về gặp mặt gia đình người thân lần cuối, có nhiều lúc chiến tranh kịch liệt mà hài cốt không còn, chỉ có trở về với gia đình bọn hấn là một tấm bài vị lạnh lẽo mà thôi.

....

Ở đế quốc, muốn gia nhập quân đội, yếu nhất cũng phải có cảnh giới luyện bì sơ kỳ làm binh lính, trung kỳ hoặc hậu kỳ thì làm tiểu đội trưởng hoặc đại đội trưởng.

Bọn họ chỉ mạnh hơn dân chúng bình thường một chút thôi, những binh sĩ này chỉ có thể làm nhiệm vụ thủ thành.

Hoặc duy trì trị an của các thành thị, mạnh hơn một ít thì là luyện bì đỉnh phong trở lên, những người này sẽ được nhận làm cấm vệ quân.

Nhiệm vụ của bọn họ là phụ trách an toàn của hoàng cung, còn nếu muốn gia nhập ngũ đại quân đoàn, thì thấp nhất phải có luyện cơ sơ kỳ cảnh giới, và những người này chỉ có thể làm tân binh mà thôi.

Ít nhất phải trải qua vài trận đại chiến trở lên, hoặc ở trong quân thời gian dài khoảng một năm trở lên, thì mới có thể lên làm chính thức.

Và những binh sĩ chính thức của ngũ đại quân đoàn, yếu nhất cũng đạt tới luyện cơ trung kỳ cảnh giới.

Trần Long Quân Đoàn, trước đây đều dẫn trước tứ đại quân đoàn khác một bậc, yếu nhất binh sĩ đều là luyện cơ hậu kỳ trở lên, nhưng trải qua hai tràng đại chiến với thú triều này.

Bọn họ yếu nhất cũng đã đột phá đại cảnh giới, tám phần binh sĩ cảnh giới đều là luyện gân sơ kỳ trở lên, hai phần còn lại thì chín phần là luyện gân trung kỳ, còn lại một phần là luyện gân hậu kỳ.

Mặc dù có một số thiên tài cảnh giới đạt tới luyện gân đỉnh phong cùng viên mãn, nhưng bọn họ chỉ cần đạt tới luyện gân đỉnh phong, là được lập tức phân phối gia nhập Thân Vệ Quân.

Trải qua một năm phát triển, Thân Vệ Quân của Phương Thiên Long lúc này đã vượt qua ba vạn người, nhưng ngựa thì chỉ thuần hóa được 1 vạn 5000 con thôi.

Đây là một năm này hẳn gửi thư nhờ cha mình trợ giúp thuần hóa, một năm Phương lão mới chỉ giúp hẳn gia tăng được 5000 con thôi.

Nhưng dù vậy chiến lực của Thân Vệ Quân cũng gia tăng thật lớn, trước đây Thân vệ quân của hẳn cảnh giới yếu nhất thì cũng chỉ đạt tới luyện gân sơ kỳ.

Còn lại thì là luyện gân trung kỳ, chưa từng suất hiện qua luyện gân hậu kỳ, nhưng hiện tại, yếu nhất là luyện gân đỉnh phong, phần nhiều là luyện gân viên mãn.

Có một số ít đã đột phá tới luyện cốt sơ kỳ rồi, phải biết ở đế quốc, trong quân đội, luyện cốt cảnh giới, đã có thể đảm nhiệm một doanh tướng quân rồi.

Đây không phải là những yếu gã phụ trách thủ thành, những tướng quân này lãnh binh đều là tinh binh cả, mạnh hơn thủ thành quân rất nhiều.

Một số doanh mãnh mẽ, thì còn ngang ngửa với Cẩm Vệ Quân, và những tướng quân này nếu có ý muốn gia nhập ngũ đại quân đoàn, thì đều rất được hoan nghênh, chỉ cần bọn hẳn gia nhập thì cũng sẽ được trao cho rất cao chức vị.

Những người này hoàn toàn có thể lãnh binh mười vạn trở lên rồi, hiện tại trong Thân Vệ Quân của hẳn, cảnh giới này đã vượt qua trăm danh, trong đó rất nhiều tướng lĩnh dưới tay hẳn.

Hơn một năm trước chưa trải qua hai tràng đại chiến, cảnh giới cũng đã là luyện cốt, trải qua thời gian này hầu như đều là luyện cốt viên mãn hết rồi.

Mặc dù chưa có ai đột phá đại cảnh giới, nhưng chiến lực gia tăng hơn mười lần trở lên so với một năm trước.

Cả quân đoàn chiến lực lật ra mấy chục lần trở lên, nhưng điều này Phương Thiên Long vẫn ra sức dấn dẫm đi.

Hắn báo cáo về chiến lực của Thiên Long Quân cho hoàng đế, thì mỗi binh sĩ trong hơn một năm này chỉ gia tăng một cảnh giới nhỏ thôi.

Và hẳn cũng làm cho binh sĩ dưới trướng lúc chiến đấu phát huy có chút giữ lại, chỉ khi nào nguy cơ tính mạng mới có thể bộc phát toàn lực.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Một năm bất ngờ (3)

Tận lực không để cho ám tử phát hiện, dù vậy vẫn làm cho rất nhiều lão đối thủ vì vậy mà kiên kỵ hết sức.

Làm cho mấy vị đại tướng của mấy quân đoàn khác, bọn họ ả ả có tâm tư kết minh với nhau chống lại hẳn rồi, hẳn biết được tín hiệu này cũng đành bất lực.

Dù sao hẳn đã tận lực ả dấn hết mức có thể rồi, trước đây Phương Gia bọn hẳn vẫn bị tứ đại quân đoàn kia bài xích.

Bọn hẳn vì may mắn nên mới xuất hiện cái thứ năm quân đoàn, làm cho những quân đoàn khác quyền lực bị chia sẻ rất nhiều.

Làm sao bọn họ có thể sống chung hòa thuận được, bởi vậy trước đây mấy năm, tứ đại quân đoàn đều có mấy lần nảy lên tâm tư kết minh với nhau.

Nhưng vì vẫn còn một số ý kiến không thuận với nhau, cho nên việc này vẫn chưa thành công, nhưng hiện tại tình hình có chút khác biệt.

Chiến lực của Thiên Long Quân làm cho những người này cảm giác được nguy cơ, có thể điều này sẽ thúc đẩy bọn họ ôm quần lại với nhau.

Và cảnh giới của hẳn cũng có tiến bộ rất nhiều, trận chiến trước chỉ hai tháng thôi, nhưng giúp hẳn đột phá cổ chai, từ luyện huyết viên mãn, đột phá lên luyện mạch sơ kỳ.

Trải qua một năm này, vì chiến đấu cường độ cao, tiêu hao tài nguyên tu luyện của hẳn cũng hơn xa người khác, làm cho cảnh giới cũng mấy lần đột phá tiểu cảnh.

Hiện tại đã là luyện mạch đỉnh phong rồi, chỉ thiếu chút nữa là luyện mạch viên mãn, hơn nữa công pháp hần sử dụng không tốt như cha hần, nhưng cũng thuộc hàng cực kỳ cao cấp.

Bởi vậy sức chiến đấu cũng cực cường, hần cũng có vượt cấp mà chiến thực lực, trước đây, hần dù có ô dù của phụ thân, nên dù cảnh giới chưa đủ vẫn có thể leo lên nắm quyền Trấn Long Quân.

Nhưng hiện tại hần là đủ thực lực để không cần nhờ phụ thân vẫn có tư cách này, mấy vị tướng quân khác, bọn họ mặc dù cảnh giới trước đây cao hơn hần, nhưng bọn họ chỉ là luyện mạch sơ kỳ mà thôi.

Trong đó người mạnh nhất cũng chỉ là trung kỳ, mấy năm này dù có tiến bộ, cao lắm cũng chỉ là luyện mạch trung kỳ đỉnh thôi, mấy người khác cũng nhiều lắm tiến vào luyện mạch trung kỳ là hết.

Dù sao theo hần biết, mấy nơi mà những quân đoàn khác trú đóng, mặc dù mỗi ngày cũng đều có tiểu chiến tranh, nhưng hoàn toàn không tới mức độ quan chỉ huy tự thân lên trận như hần bên này.

Bởi vậy mấy người này chỉ có thể chậm rãi tu luyện, tài nguyên có lẽ dư dãi, nhưng không có cường độ cao sinh tử đại chiến, cảnh giới tiến bộ rất chậm.

Nhất là cảnh giới luyện mạch này, nếu chậm rãi tu luyện, rèn luyện một đường kinh mạch cần số lớn thời gian, nhưng nếu có thể kịch liệt đại chiến, thì sẽ gia tăng quá trình rèn luyện này.

Nhưng gia tốc cũng có tai hại của nó, trải qua một năm đại chiến liên tục, ám thương mà Phương Thiên Long chịu đựng lại gia tăng rất nhiều.

Dù cho cảnh giới tăng vọt, nhưng hần vẫn cảm giác được sinh mệnh lực của bản thân giảm mạnh, dù cho mỗi đợt phá cảnh giới, cho dù tiểu cảnh giới hay đại cảnh giới đều có gia tăng tuổi thọ.

Nhưng hần cảm giác được gia tăng tuổi thọ của hần vẫn không bằng tổn thất, hần cảm giác được bản thân chỉ đại chiến một năm, đã tổn thất gần 20 năm thọ nguyên rồi.

Đây còn là nhờ hần đột phá cảnh giới nhỏ tăng mấy chục năm thọ nguyên thêm vào, vậy mà đến cuối cùng vẫn bị tổn thất 20 năm quý giá, đây chính là tai hại của việc này.

Nên mấy vị tướng quân kia, bọn hần biết chiến đấu sẽ trợ giúp cảnh giới mau chóng tăng lên, nhưng bọn họ làm sao bỏ được bản thân tiêu tổn thọ nguyên quý báu a.

Bởi vậy trừ khi là tình hình diễn biến bất đắc dĩ, không thì bọn họ hoàn toàn không muốn tự thân lên trận chút nào, bởi vì bọn hần biết một khi chủ tướng phải tự thân lên trận.

Một khi đại chiến kết thúc bọn hần phải chịu ám thương lập tức sẽ gia tăng thêm vài đạo, đồng nghĩa với thọ nguyên bị giảm mấy năm.

Nhưng đối với Phương Thiên Long thì hần hoàn toàn không hối hận cùng tiếc nuối gì, hần cần sức mạnh đủ để bảo vệ người nhà bình an.

Nên chỉ cần không vì ám thương quá nhiều không sống được mấy ngày, thì chỉ tổn thất 20 năm cũng không quá để ý.

Hiện tại hần cảm giác mình vẫn có thể sống năm sáu mươi năm nữa, hoàn toàn đủ thời gian bảo hộ Phương Thần lớn lên rồi.

....

Một năm này Phương Thần biến hóa cũng rất lớn, không biết là vì công pháp hay là dinh dưỡng quá tốt, làm cho hần kích thích cơ thể cứ như hai ba tuổi hải tử vậy.

Không chỉ cơ thể phát triển vượt bậc, mà cả khí lực cũng rất lớn, nhất là công pháp, trải qua một năm tự động vận chuyển.

Sợi chân khí trong cơ thể hần đã lớn hơn một năm trước gấp mười lần, đứng nhìn mười lần mà ít rồi, càng về sau tiến bộ càng chậm hơn.

Với lại hần cũng không phải chủ động tu luyện a, tự động tu luyện chậm hơn chủ động gấp mười lần, hần cũng không quá tham lam, dù sao hiện tại hần đã vượt lên trước cùng lứa tuổi mấy trăm lần rồi.

Hần hiện tại đã có thể đăng hoàng tự bước đi hoặc chạy nhảy rồi, thậm chí hần còn thỉnh thoảng nói vài câu đơn giản cùng người nhà.

Mặc dù hần hoàn toàn có thể nói năng hơi chút lưu loát, nhưng hần vẫn quyết định dấu dốt một chút tốt hơn.

Dù vẫn còn có chút nhàm chán, hần vẫn chưa có cơ hội đi ra khỏi phủ, từ một năm trước, hần từng nghe được gia gia nói chuyện.

Hần bị mấy đợt thích khách ám sát, nhưng vì gia gia trước đó có chuẩn bị từ trước, cho nên những người kia không một lần thành công.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đạo Giới!

Nhưng một năm rồi, số lần bọn họ ám sát hắn càng ngày càng nhiều hơn, không chút dấu hiệu nào sẽ giảm bớt cả.

Phương Thần cũng cảm giác được giống như mưa gió sắp đến rồi.

Nhưng hắn cũng bất đắc dĩ a, còn may là hắn còn có gia gia chống đỡ lấy.

Hắn chỉ cần yên tâm trưởng thành là được, bởi vậy hắn hoàn toàn không được cho phép ra khỏi phủ một bước.

Hắn đã núp ở trong phủ mà còn bị bọn thích khách ghé thăm mỗi ngày!

Nếu như đi ra ngoài thì nguy hiểm càng cao hơn, cho dù một phần vạn bị thương thôi gì gia gia cũng sẽ không chấp nhận.

Dù sao trong phủ mạnh nhất cũng chính là lão gia tử a, trừ một số ẩn hình hộ vệ bên trong ra.

Thì lão gia tử mạnh nhất, sau đó đến lão phu nhân, thứ ba là Hạ quân gia, cuối cùng mới là những ẩn hình hộ vệ kia.

Phương Thần ở trong phủ thì lão có trăm phần trăm nắm chắc bảo mệnh cho hắn.

Nếu hắn đi lang thang bên ngoài, thì lão cũng không dám chắc bảo toàn hắn an toàn, nên lão chỉ đành hạn chế hắn trong phủ rồi.

Còn tại sao những thích khách kia thì, dù biết hành động ám sát của bọn họ không hề có cơ hội thành công, nhưng bọn họ vẫn liều mạng thực hiện nhiệm vụ.

Bởi vì bọn họ là tử sĩ a, mà tử sĩ thì không hề có tình cảm, cùng sợ hãi nếu cần hi sinh tính mạng vì nhiệm vụ, bọn họ chỉ cần thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân đưa ra là được.

Và chủ nhân của bọn họ muốn nói cho lão Nguyên Soái, nên bảo vệ cháu lão cẩn thận rồi!

Nếu không một ngày nào đó họ sẽ làm cho lão người đầu bạc tiễn người đầu xanh, và đây cũng là tín hiệu nói cho lão biết.

Bọn họ sắp hành động đối phó Phương Gia rồi, bọn họ liên tục nhắm vào Phương Thần, vì muốn làm cho lão Nguyên Soái cả ngày lo lắng bất an.

Sợ thư giãn một chút là Phương Thần có nguy cơ tới tính mạng, và bọn họ quả thật lấy được chút thành công.

Khoảng thời gian này lão Nguyên Soái quả thật có chút ăn không ngon ngủ không yên, lúc nào cũng lo lắng cho Phương Thần.

Hầu như tất cả thời gian hắn đều tại bên cạnh của lão.

Lão theo sát hắn 24/24, đến cả lúc ngủ cùng tắm lão đều ở bên cạnh quan sát lấy.

Thời gian dài như vậy làm cho tinh khí thần của lão Nguyên Soái có chút sa sút một ít, cũng may tới cấp bậc của bọn họ này.

Một ngày chỉ cần ngồi xuống vận công vài giờ thôi, là tinh thần lập tức lại tràn đầy như cũ, không cần phải ngủ quá nhiều cũng không có vấn đề.

Nếu không thì thời gian dài không ngủ gần một năm, lão hoàn toàn không chịu đựng nổi tới hiện tại, quả thật là lão không cần phải làm như thế.

Những thích khách kia đơn giản tính ra cũng không rất mạnh.

Chỉ cần bọn họ đến gần Phương Thần là sẽ bị ẩn hình hộ vệ phát hiện ngay, không đến mức đích thân lão nguyên soái phải ra tay làm gì.

Bọn họ có thể thay phiên nhau bảo vệ Phương Thần, nhưng thật là nếu lão không ở bên cạnh Phương Thần thì lão không chút nào yên tâm.

Phải nói là quan tâm quá sẽ bị loạn là vậy.

Cho dù là người từng trải qua sóng gió ngập trời như lão Nguyên Soái cũng vậy, cũng bởi vì lão đặt quá nhiều hi vọng vào Phương Thần a.

Mà những người đó có lẽ nắm chắc chính là tâm lý lúc này của lão đây.

Nhưng dù vậy lão cũng không ngốc, theo lão cảm thấy, có lẽ bọn họ đang chờ một cơ hội, một là lão hoàng đế nhường ngôi và xuống đài.

Hai là Phương Thiên Long gặp chuyện không may, chỉ cần một trong hai điều này xuất hiện thì bọn họ sẽ lập tức hành động.

....

Và điều quan trọng nhất, đó là một năm này bàn tay vàng của Phuong Thần cuối cùng cũng chịu đáp lại hắn.

Từ một tháng trước, hắn đã có thể câu thông được với nó rồi.

Trải qua hơn một tháng thăm dò, hắn cũng biết được đơn giản công dụng cùng tên tuổi của chiếc nhẫn này, nhẫn này có cái tên kỳ lạ là Đạo Giới.

Theo như tin tức mà nó truyền lại cho hắn, thì chiếc nhẫn này là do thiên địa thai nghén mà thành, nó lưu lạc qua rất nhiều vị diện cùng thế giới rất nhiều năm.

Bốn ngàn năm trước nó tình cờ đi tới địa cầu, nhưng vì trải qua vô số năm lưu lạc, nó vẫn không tìm được chủ nhân, nên năng lượng từ khi sinh ra của nó tiêu hao gần như hết sạch.

Cho dù là mỗi trôi qua một thế giới hoặc vị diện, nó đều ở lại đó một thời gian dài, để thu thập năng lượng và tìm kiếm một chủ nhân.

Nếu không tìm được thì nó nhân tiện khôi phục một ít năng lượng cho chuyến đi tiếp theo.

Nhưng năng lượng nó thu thập được không bằng một phần ngàn năng lượng nó cần để vượt giới a.

Bởi vậy sau nhiều lần tiêu hao to lớn như thế, năng lượng có sẵn từ lúc nó được thai nghén ra, cũng từ từ tiêu hao hết sạch.

Mà địa cầu nơi này linh khí thiên địa hầu như không có, bởi vậy nó hoàn toàn không thể tự khôi phục năng lượng, thời gian sau đó, nó bị qua tay rất nhiều người hơn bốn ngàn năm thời gian.

Nhưng vì vẻ ngoài không bắt mắt, cũng không quá đẹp đẽ, nên nó không được người nào coi trọng, bởi vậy nó bị mua qua bán lại rất nhiều người.

Tới khi nó gặp Phuong Thần, có thể thật sự hắn vẫn chưa đạt tới yêu cầu để nhận chủ, nhưng bởi vì năng lượng của nó đã đến mức cạn kiệt.

Nếu như còn không tìm được chủ nhân nữa, thì nó sẽ vì hết sạch năng lượng mà trầm luân mãi mãi, nó không cam lòng như thế.

Cho nên nó đành phải giảm xuống điều kiện nhận chủ xuống mức thấp nhất, và may mắn Phuong Thần vừa đủ điều kiện để nhận chủ Đạo Giới.

Sau đó nó bộc phát chút sức mạnh cuối cùng đưa hắn đến nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Công năng!

Tiếp theo thì trong lúc hắn bị gia gia truyền công gặp nguy hiểm, nó trợ giúp hắn vận chuyển công pháp.

Làm cho năng lượng cạn kiệt không đủ để vận hành, cho nên lâm vào ngủ say một năm.

Cũng may thế giới này linh khí khá dư thừa, bởi vậy nó chỉ dùng một năm tích tụ đủ năng lượng khởi động lại.

Điều làm hắn càng vui mừng là, nó tự điều chỉnh cho hắn quen thuộc sử dụng bằng cách thiết lập như là một bảng số liệu trò chơi vậy.

Mặc dù chỉ là một chút thông tin căn bản của bản thân hắn, cùng với đo đạc một chút chiến lực của người khác thôi.

Chỉ làm được kiểm trắc chiến lực mà không thể kiểm trắc đến cái khác, ví dụ như tên tuổi vậy, Đạo Giới chỉ kiểm trắc được sức mạnh của người khác thôi.

Nó không thể kiểm trắc đến thông tin cá nhân của người khác, hoặc có lẽ bởi vì hiện tại năng lượng còn quá ít.

Làm cho các công năng của nó bị thoái hóa nghiêm trọng, cho nên chỉ có thể suất hiện một vài công năng đơn giản thôi.

Phuong Thần cũng đành chịu, bởi vì Đạo Giới chỉ giao lưu với hắn một lần khi nó khởi động lại, đó là giới thiệu cho hắn biết lai lịch của nó.

Và lý do mà nó nhận hắn làm chủ thôi, còn lại thì cho dù hắn làm gì thì nó cũng không một lần đáp lại hắn, cho nên mọi thứ hắn tìm hiểu được chỉ qua suy đoán của bản thân thôi.

Dù vậy không thể quan sát đến thông tin của người khác quá kỹ càng, nhất là quan sát đối tượng không được mạnh hơn hẳn quá nhiều.

Nếu không cho dù kiểm tra chiến lược của bọn họ chỉ hiện lên "???? " mà thôi.

Và hiện tại trong phủ Phương Thần dùng một tháng kiểm tra chiến lược của tất cả mọi người.

Cho dù là tiểu động quét nhà xí trong phủ cũng hiện lên "???? " làm cho hắn hết sức buồn bực.

Cho dù hắn biết bản thân chỉ mới hơn một tuổi thôi.

Khi hắn là người yếu nhất trong phủ trở thành điều tất nhiên rồi, nhưng trong người hắn mang công pháp a.

Cho dù không bị hắn điều khiển, nhưng nó cũng tự chủ tu luyện được hơn một năm rồi, vậy mà hắn vẫn là người yếu nhất trong phủ.

Hắn không nghĩ thử xem, Nguyên Soái phủ, cho dù là hạ nhân, thì cũng phải có chiến lược nhất định mới được nhận vào a.

Làm sao có thể dùng tư duy ở kiếp trước đối ứng với nơi này được, thế giới này chủ lưu vẫn là người tu luyện.

Có lẽ sau này vài năm sau hắn sẽ từ từ dung hợp cùng quen thuộc với thế giới này, dù có chút buồn bực một thời gian.

Nhưng từ khi có bảng số liệu cũng làm cho hắn rất mừng rỡ, dù sao chỉ cần nhìn tới bảng số liệu.

Thì hắn vẫn có thể cảm giác được có một thứ gì đó từ địa cầu đi theo bản thân đến đây, làm cho hắn không có cô độc như vậy.

Cho dù hắn đã chấp nhận thân phận mới từ hơn một năm trước rồi, cũng đã thích ứng với cuộc sống mới lâu rồi.

Nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được một chút cô độc trong linh hồn.

Dù sao linh hồn hắn đến từ thế giới khác, hắn bản chất không thuộc về thế giới này.

Linh hồn hắn đến từ một thế giới khác cho nên rất lạ lẫm với thế giới này.

Cho nên khi nhìn thấy bảng số liệu mới cảm giác thân thiết cùng mừng rỡ như vậy.

Thời gian sau thì cảm giác cô độc hơn một năm này mới từ từ vui bớt dần đi.

Công năng của Đạo Giới chắc chắn sẽ có rất nhiều.

Không chỉ đơn giản chỉ là quan sát đến số liệu đâu, nó còn giải tỏa một số công năng cơ bản khác nữa.

Nhưng vì khuyết thiếu năng lượng trầm trọng, làm cho nó hiện tại chỉ còn một vài công năng cơ bản nhất.

Một đó là cần khôn giới, chuẩn hơn là trừ vật không gian, có thể đưa đồ cần tồn vào chứa trong đó, thứ hai đó là có thể trồng trọt thực vật hoặc được thảo.

Hiện tại bởi vì năng lượng phục hồi phục chỉ có một chút, nên diện tích mà hắn có thể trồng trọt chỉ có nửa mẫu đất.

Chỉ nửa mẫu diện tích cũng không lớn, không trồng được bao nhiêu thứ.

Cho nên hắn vẫn chưa vội, hắn dự định chờ bản thân lớn thêm vài năm, Đạo Giới tích tụ năng lượng nhiều hơn chút.

Mở diện tích trồng trọt lớn hơn nữa hắn mới bắt đầu!

Dù sao hiện tại hắn còn quá nhỏ, không lẽ chạy tới xin gia gia chút hạt giống thảo dược đi trồng.

Lúc đó bị hỏi trồng ở đâu thì hắn biết phải làm thế nào!

Hắn chỉ phải chờ bản thân lớn hơn chút nữa, có quyền tự chủ nhất định mới được, lúc đó hành động mới dễ dàng một ít.

Hiện tại bởi vì hắn còn quá nhỏ nên hắn bị bảo vệ gắt gao!

Cả ngày đều có gia gia cùng hộ vệ bên cạnh nhìn nhìn, bất cứ hành động cổ quái nào cũng sẽ bị hoài nghi.

Cẩn thận một ít thì không dễ mang tới hoài nghi của người khác, hắn vẫn biết một điều cơ bản nhất đó là mang ngọc có tội.

Hắn không phải không tin tưởng người thân mình, nhưng hắn vẫn tin tưởng bí mật này chỉ mình hắn biết mới là an toàn nhất.

Cho dù thân phận hắn ở thế giới này vẫn rất lớn, nhưng hắn cảm giác mình im lặng phát tài là an toàn hơn hết.

Nói đúng hơn là hấn sợ chết, hấn sợ chỉ cần có chút tin tức lộ ra thôi sẽ làm nguy hiểm tới tính mạng của bản thân.

Từ khi biết được thế giới này rộng lớn cùng muôn màu muôn vẻ, hấn rất trông chờ vào tương lai của mình, nhất là có thể tu luyện.

Đây chính là mơ ước của hấn từ kiếp trước a, cứ mỗi khi lên mạng đọc những tiểu thuyết nhân vật chính tu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bốn Năm (1)

Làm máu hấn nó lại sôi trào cùng hâm mộ những nhân vật này, hấn nằm mơ cũng muốn có được một bản công pháp tu luyện a.

Nhưng lúc đó chỉ ảo não coi là trên thế giới này không có thứ siêu tự nhiên như vậy, nhưng hiện tại lại khác biệt.

Bản thân hấn thật sự tiếp xúc đến rồi, đến cả linh hồn xuyên không cũng trải nghiệm luôn một lần rồi.

Nhất quyền nát gạch, nhất cước vượt tường, hiện tại bản thân hấn đang có công pháp trong người thì làm sao hấn còn bình tĩnh được nữa.

Cho nên việc hấn nghĩ tới đầu tiên đó là phải làm mọi cách bảo mệnh, chỉ có mệnh mới có thể làm được thứ mà hấn muốn.

....

Ngoại trừ nửa mẫu đất, thì trong này còn có một cái vùng nước nhỏ, miễn cưỡng xem như cái tiểu hình ao.

Lượng nước bên trong cũng không nhiều, Phương Thần cũng có lo lắng không biết bao nhiêu đó nước có đủ dùng hay không.

Hấn có thể dùng bản thể đi vào Đạo Giới, nhưng hiện tại vẫn chưa được.

Bên người hấn hiện tại lúc nào cũng có người bên cạnh canh chừng, nếu hấn bỗng nhiên biến mất thì sẽ làm cho mọi người trong phủ loạn lên, lúc đó thì phiền phức cũng kéo theo tới.

Cho nên hấn không biết là đất bên trong có khác gì bên ngoài không, nước cũng thế, không biết có khác biệt gì với bên ngoài.

Hấn có thể từ bên ngoài ngưng thần quan sát toàn cảnh bên trong Đạo Giới, hấn có thể cảm giác được đất cùng nước bên trong rất không đơn giản.

Màu đất có một màu đỏ như máu vậy, nước thì có màu lam, nhưng không phải lam nhạt như nước biển.

Mà màu của nó là màu lam đậm, và khi hấn nhìn vào với góc quan sát của thượng đế ở trên cao nhìn xuống.

Làm cho hấn phát hiện được, cả đất cùng nước đều phát ra một tia hào quang đỏ cùng lam nhè nhẹ.

Từ trên cao quan sát nhìn rất đẹp, nên hấn có thể chắc rằng hai thứ này không đơn giản.

Cho nên hấn càng chờ mong, sau này mình sử dụng nó để trồng trọt thảo dược sẽ có biến hóa như thế nào.

....

Thời gian trôi qua như thoi đưa, trong Phương Phủ, lúc này trời đang có tuyết rơi dày đặc, trắng xóa cả một vùng trời, ở trong một khoảng sân rộng lớn chính giữa phủ.

Nơi này chính là nơi hằng ngày mà người trong phủ dùng để huấn luyện võ học, nhưng bắt đầu từ hai năm trước, buổi sáng nơi này trở thành nơi dành riêng cho một người khác.

Chính giữa sân đang có một tên tiểu chính thái tầm bảy tám tuổi đang luyện quyền, hấn ăn mặc một chiếc áo khoác được làm bằng một loại lông yêu thú rất quý hiếm.

Mặc vào không chỉ đẹp đẽ, mà còn đông ấm hè mát, vì áo được làm theo kích thước cơ thể nhỏ bé của hấn.

Cho nên nhìn hấn mặc vào cực kỳ đáng yêu, về mặt thì nghiêm túc như một ông cụ non vậy, nhìn rất buồn cười.

Làm cho rất nhiều nha hoàn hận không thể ôm hấn vào lòng cắn vài cái, dù cho bên ngoài có ra sao thì hấn vẫn chăm chú tiếp tục luyện.

Lúc này hần luyện rất chậm, tư thế đứng cũng rất kỳ lạ, những hạ nhân đang dọn tuyết trong sân huấn luyện lâu lâu quay đầu lại nhìn.

Nhưng về mặt bọn họ rất là nghi hoặc, bọn họ chưa từng thấy Phương Phủ có loại quyền pháp này a, nhìn vào mặc dù có ý cảnh nhất định, khá là huyền diệu.

Nhưng chậm như vậy thì làm sao chiến đấu được, mặc cho bọn họ nghi hoặc thế nào, tiểu chính thái kia vẫn chăm chú tiếp tục luyện quyền.

Hần đã luyện từ sáng đến giờ vượt qua năm tiếng rồi, có lẽ bởi vì thời tiết quá lạnh, cho nên trên mặt hần chưa từng xuất hiện chút mồ hôi nào.

Người bên ngoài thì chỉ nhìn hần luyện có chút huyền diệu, nhưng bọn họ lại không biết, mỗi khi hần ra quyền thì thể nội chân khí lại cuộn trào lưu chuyển toàn thân.

Làm cho tốc độ tu luyện của hần nhanh hơn người khác ngồi xuống liều mạng vận chuyển công pháp gấp mười lần.

Không chỉ như thế, người khác vận công, hầu như chín phần là vì tích lũy chân khí, gia tăng dung lượng của nó hoặc rèn luyện chân khí càng tinh thuần hơn.

Hần không chỉ làm được hai điều này, mà mỗi khi hần luyện quyền thì chân khí còn phân ra một phần cường hóa cơ nhục tế bào toàn thân hần.

Làm cho cơ thể của hần mỗi luyện một lần quyền là được rèn luyện một lần, giống như rèn sắt vậy, mỗi khi được nung đỏ sau đó dùng búa đập tan tạt chất, làm cho khối sắt đó càng cứng rắn hơn.

Hiện tại tình cảnh của hần cũng giống vậy, mỗi lần hần luyện một vòng quyền pháp, là cơ thể hần bị nung nóng và được chân khí hóa thành búa đập tan tạt chất trong cơ thể vậy.

Lại trôi qua thời gian nửa giờ, hần bắt đầu từ từ thu công, sau đó thở ra một hơi thật dài, khí lưu nóng hổi từ trong phổi hần phun ra như một cột khói nhỏ vậy.

Điều này làm cho những hạ nhân xung quanh nhìn thấy thán phục liên tục, bọn họ ban đầu nhìn thấy cảnh này thì hết hồn.

Nếu muốn làm được như vậy thì bọn họ ít nhất cũng phải đạt tới luyện cơ cảnh giới mới được, nhưng bọn họ biết tiểu thiếu gia vẫn chưa đạt tới luyện cơ a.

Nhưng hần hiện tại đã làm được điều này thì làm sao bọn họ có thể không sợ hãi thán phục được.

Không sai, đây chính là Phương Thần, tiểu thiếu gia của nhà họ Phương.

Bởi vì dinh dưỡng quá tốt, cùng công pháp quanh năm tự động vận chuyển tu luyện, làm cho cơ thể Phương Thần phát triển vượt xa đồng lứa.

Và cũng từ ba năm trước, lúc mà hần hơn hai tuổi, hần bắt đầu yêu cầu được học chữ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bốn năm (2)

Bởi vì một năm trước biểu hiện của Phương Thần làm ra đủ yêu nghiệt, nhưng không làm cho người khác quá mức khó chấp nhận.

Cho nên bọn họ dần dần quen thuộc Phương Thần là yêu nghiệt rồi, cho nên yêu cầu của hần được gia gia chấp thuận.

Từ đó hần được Hạ quản gia dạy bảo Phương Thần học chữ, hần chỉ dành thời gian khoảng một tháng, thì đã hoàn toàn học xong từ đọc cho đến viết.

Làm cho Hạ lão hô to yêu quái, nhưng dù sao cũng đã quen thuộc rồi nên mọi người cũng cảm giác không quá chấn động.

Thời gian tiếp theo thì Phương Thần tự học, hần dành nửa năm thời gian trong Tàng Thư Các của Phương gia, hần đọc hầu như một nửa bút ký cùng sách vở mà Phương Gia thu hoạch mấy chục năm.

Chỉ đọc một nửa, bởi vì Phương Thần thấy số thư tịch còn lại không quá quan trọng, hần tiếp tục đọc cũng không có bao nhiêu lợi ích, chỉ tốn thời gian thôi, mà hần hiện tại cần chính là thời gian a.

Ban đầu hần chủ yếu cần tìm hiểu cơ bản thông tin về thế giới này, lúc đó làm hần cực kỳ chán động, không ngờ thế giới mà hần xuyên qua này lớn như vậy.

Vô số vị diện tranh tài sau đó tấn cấp, hấn định nghĩa nơi này như một cái không lồ trò chơi giải thi đấu vậy.

Từng đội đánh nhau, thắng thì tấn cấp, làm cho hấn nhiệt huyết sôi trào, sau đó thì hấn làm ra điều chỉnh một chút với kế hoạch của mình.

Hấn cần phải trù bị nhiều tri thức hơn nữa, cho nên dự tính tìm hiểu chút tin tức ban đầu bị hấn làm thành nửa năm duyệt các loại thư tịch, từ lịch sử, bí văn, cho đến các loại võ học công pháp.

Mặc dù có chút khô khan, nhưng lượng tri thức mà hấn đọc được này, làm cho hấn phong phú tri thức cùng hiểu biết rất nhiều.

Sau đó thì Phương Thần mới bắt đầu tu luyện, dù sao hấn đã biết chữ rồi, cùng với đọc số lượng lớn thư tịch sách vở.

Làm cho hấn phần nào hiểu được ý nghĩa của thiên công pháp trong đầu, bởi vậy thời gian sau đó hấn bắt đầu chuyên tâm tu luyện lên.

....

Cách thời điểm mà Đạo Giới thức tỉnh đã trôi qua bốn năm dài, trong thời gian này có rất nhiều thay đổi!

Phương Thần lúc này đã vượt qua năm tuổi đến gần sáu tuổi, hai năm trước khi trải qua lúc tu luyện có chút chậm làm hấn bất mãn, hấn bắt đầu tìm và luyện lên quyền pháp.

Dù sao hấn cũng cần một môn võ học để dùng tranh đấu a, nhưng hấn luyện cũng rất không như ý, sau đó hấn mới thử xem Thái Cực Quyền mà kiếp trước hấn tu luyện.

Bản Thái Cực Quyền này không phải bản thông thường, mà nó kèm theo một thiên hô hấp pháp môn đi kèm bài quyền.

Kiếp trước hấn luyện Thái Cực Quyền hơn mười năm, kết hợp với hô hấp pháp môn, làm cho cơ thể của hấn cực kỳ cường tráng, lực lượng cơ bắp rất lớn, nhất là tính dẻo cùng phản ứng lực.

Sức mạnh một quyền của hấn có thể đập chết một con đại cầu, heo cùng bò thì hấn chưa từng thử nên không biết hiệu quả thế nào, tính dẻo thì làm cho hấn thực hiện được những động tác khó.

Phản ứng lực thì giúp cho hấn lúc bị vây công, có thể làm tới một đánh mười mà vẫn thành thạo, phải nói Thái Cực Quyền khoảng thời gian đó trợ giúp hấn rất lớn.

Có khoảng thời gian vì thế mà hấn rất bành trướng, từng dần thân làm lên vài năm xã hội đen, hấn đã từng dẫn một băng nhóm bảo kê thu phí một khu phố khá là sầm uất.

Nhưng vì có một lần vì bị đàn em phản bội, ăn phải vài phát đạn xém chút mất mạng cùng với tai ương lao tù, làm cho Phương Thần nản lòng thoái chí.

Cho nên sau đó Phương Thần mới trở lại cuộc sống bình thường, và lần đó cũng nhờ quanh năm siêng năng luyện Thái Cực, nên mới cứu hấn một mạng.

Lúc này hấn mới thay đổi quyền pháp đang tu luyện thành Thái Cực, sau đó thì kỳ hiệu xảy ra, không chỉ trợ giúp hấn tu luyện nhanh hơn.

Mà còn rèn luyện cơ thể cho hấn nữa, lần này nhờ có trong cơ thể chân khí làm cho mức độ cường hóa cơ nhục càng lớn hơn kiếp trước mấy chục lần.

Thêm nữa mỗi ngày ăn đều là thịt yêu thú, sử dụng đều là thảo dược lâu năm hoặc quý hiếm, làm cho tốc độ tu luyện của hấn càng nhanh.

....

“Tiểu thiếu gia, ngài đã luyện một buổi sáng rồi, cần phải thích hợp nghỉ ngơi mới được, lúc này ngài còn đang trong độ tuổi phát triển a”.

Vừa lúc Phương Thần thu công, thì trước mặt hấn bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, đây không có ai khác ngoài Hạ quân gia.

Trên khuôn mặt lão dâng lên chút ít lo lắng, lão sợ Phương Thần cơ thể còn quá nhỏ, mà tu luyện quá gấp cũng không tốt.

Mặc dù lão nhìn Phương Thần chăm chỉ tu luyện như vậy rất vui mừng, nhưng hiện tại hấn còn quá nhỏ a, người khác ở độ tuổi này của hấn còn đang chơi bòn đây.

Hạ quân gia mấy năm nay hầu hết thời gian đều bên cạnh hấn, từ mấy năm trước khi Phương Thần biết nói biết học.

Thì Phương Nguyên Soái không còn luôn túc trực bên cạnh hấn nữa, mà hoàn toàn giao lại cho Hạ quân gia dạy dỗ.

Có lẽ đối với người khác cảm thấy, Phương Nguyên Soái cùng Phương Thần cùng tu một loại công pháp.

Như vậy thì Phương Thần theo Phương Nguyên Soái học tập mới đúng, như vậy thì tiến bộ của hấn mới có thể nhanh hơn a.

Nhưng hoàn toàn ngược lại, Phương Nguyên Soái hoàn toàn không biết cách dạy dỗ người khác a, kêu lão dùng vũ lực giải quyết tình hình thì còn được.

Kiên nhẫn dạy dỗ võ công thì không bằng giết lão đi, cho nên Phương Thiên Long lúc nhỏ việc tu luyện của hắn mới tới tay Hạ quân gia, bởi vậy đến phiên Phương Thần thì cũng không khác gì.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bốn năm (3)

“Hạ gia gia, tình huống cơ thể ta thì ta biết, dù cho có luyện đến tối cũng không ảnh hưởng tới cơ thể phát triển, với lại ngài cũng không phải không biết Thái Cực Quyền mà ta sáng tạo cực kỳ thích hợp điều dưỡng cơ thể à?”

Phương Thần mặt không đỏ tím không nhảy, hắn tự quy Thái Cực Quyền trở thành sáng tạo của hắn.

Sau đó mặt không đổi sắc trong lòng thầm đọc! “kiểm tra số liệu”!

- Thân phận: Phương Thần Tiểu thiếu gia nhà họ Phương, Vinh Dự Thân Vương (cháu của đệ nhất Nguyên soái của Đại Hạ đế quốc Phương Lăng Thiên, con trai của đệ ngũ Trần Quốc đại tướng quân của Đại Hạ đế quốc Phương Thiên Long).

- Cảnh giới: Luyện bì viên mãn.

- Công pháp: Chân Long Thần Điển (nguyên đệ nhất tàng).

- Võ học: Cửu Chuyển Chân Long Thể (nguyên nhất chuyển) - Chân Long Cửu Trảo (bán nhất trảo) - Chân Long Cửu Bộ (bán nhất bộ) - Chân Long Thần nhãn (dựa theo cấp bậc của Chân Long Thần Điển hiện tại nguyên Chân Long Thần nhãn) - Cửu Long Hộ Thể (bán nhất long).

- Đánh giá tổng hợp lực chiến: 1,4 (1 điểm lực chiến = 1 Hồ lực).

Phương Thần nhìn bảng số liệu thờ dài, hắn luyện luyện bì viên mãn đã hơn hai tháng rồi, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu đột phá chút nào, làm cho hắn rất khó chịu cùng nôn nóng nhưng cũng hết cách.

Mặc dù không thể đột phá, nhưng kỳ lạ là sức mạnh cơ thể của hắn mỗi ngày đều có gia tăng một chút, mặc dù vẫn chưa đột phá một hồ lực.

Nhưng hắn vẫn cảm giác được mình mạnh hơn cùng cảnh giới một chút, nhất là sức mạnh cơ thể, sau đó mới là sức khôi phục.

Hắn từng thử vài lần rồi, cùng cảnh giới sức mạnh cùng sức khôi phục hắn mạnh hơn người bình thường một điểm.

Một phần có lẽ là công pháp, một phần thì có lẽ là từ lúc sinh ra hắn đã được Nguyên Khí Thiên Địa cải tạo thể chất qua.

Cho nên đánh giá tổng hợp chiến lực của hắn vượt qua 1 rồi, và vẫn đang tiếp tục gia tăng, không biết khi hắn đột phá sẽ như thế nào.

Hắn cảm giác nếu ở cảnh giới này tích lũy càng nhiều, thì khi đột phá chỗ tốt càng lớn, lúc đó đánh giá lực chiến có lẽ sẽ tăng vọt.

Phương Thần cũng muốn mình giống như các tiền bối trong tiểu thuyết đã đọc, ở trong cảnh giới vô địch, hoặc có thể khiêu chiến vượt cảnh giới.

Về phần võ học, bởi vì chỉ có vào cảnh giới luyện cơ, mới có thể đủ điều kiện học tập tầng thứ nhất, hiện tại mọi thứ từ công pháp cho đến võ học, đều nằm ở nguyên trạng thái.

Chính là không thể sự dụng cùng tu luyện, dù sao cảnh giới luyện bì đa số chỉ cần một đơn giản công pháp hoặc võ học, là có thể thông qua gian khổ rèn luyện lên viên mãn.

Nhưng từ luyện cơ trở đi thì đều phải trong chờ vào chân khí cả, bởi vậy đa số mọi người đều từ luyện cơ trở lên mới bắt đầu học tập công pháp, còn trước đó bọn họ tu luyện võ học làm chủ.

Nên người bình thường từ nhỏ luyện tới trưởng thành, để có thể tu tới luyện bì viên mãn ít nhất cần mười năm trở lên.

Nhưng Phương Thần thì chỉ cần thời gian hai năm mà thôi, đây còn là bởi vì người thân thấy hắn còn quá nhỏ tuổi, cho nên hạn chế thời gian tu luyện của hắn rất nhiều.

Nếu không hiện tại hắn có thể đã đột phá luyện cơ từ lâu, mặc dù biết bọn họ quan tâm hắn, làm hắn hết sức bất đắc dĩ, nhưng cũng rất cảm động, cho nên hắn vẫn thuận theo bọn họ an bài.

Từ khi Phương Thần từ Tầng Thứ Các đi ra, hắn làm bộ dành ra thời gian nửa năm sáng tạo một chiêu quyền pháp.

Sau đó cùng gia gia và Hạ quân gia đối chiếu tham khảo, thỉnh giáo bọn họ những thiếu sót bên trong, lúc đầu hấn còn dùng một số chiêu thức sai lầm để lừa dối bọn họ.

Dù sao sáng tạo một chiêu quyền pháp phải dùng thời gian rất lâu, chỉnh sửa sai sót rất nhiều năm mới có thể thành công.

Mà Phuong Thần còn là con nít nữa, hấn chỉ bế quan trong Tàng Thư Các nửa năm!

Cho dù hấn đọc hết tất cả thư tịch cùng võ học trong Tàng Thư Các, cũng không đủ hấn sáng tạo quyền pháp một lần là hoàn mỹ.

Như thế rất dễ làm người khác nghi ngờ, cho nên sau nhiều lần suy nghĩ hấn mới quyết định nhờ gia gia cùng Hạ quân gia trợ giúp hoàn thiện Thái Cực Quyền.

Sau nửa năm làm bộ cải tiến bộ quyền pháp này hơn trăm lần, cả hô hấp pháp môn cũng cải tiến hơn chục lần mới trở nên hoàn mỹ.

Làm cho Phuong Nguyên Soái cùng Hạ quân gia hết sức kinh ngạc, bọn họ không ngờ Phuong Thần thiên phú yêu nghiệt như vậy.

Chỉ dùng nửa năm đã sáng tạo một bộ quyền pháp khá là thâm ảo, cho dù là Phuong Nguyên Soái tới cảnh giới này.

Cũng cảm giác Thái Cực Quyền rất huyền diệu, nếu lão đích thân sáng tạo môn võ học này, ít nhất cũng bỏ ra trên mười năm trở lên mới được.

Đây còn là phải hiểu một chút lý niệm về Thái Cực Lưỡng Nghi mới được, nếu không có chút khái niệm nào về thứ này.

Thì cho lão nhiều thời gian hơn nữa cũng không thể sáng tạo ra môn võ học như vậy, mặc dù lão có thể dành thời gian như vậy sáng tạo ra một môn huyền diệu tiếp cận nó.

Nhưng cũng không còn là Thái Cực nữa, vì hiểu kỳ nên lão cũng vụng trộm tu luyện hai năm, làm cho cảnh giới của lão cũng tiến bộ hai cấp bậc nhỏ.

Việc này chỉ có ba người biết, lão, phu nhân lão cùng với Hạ quân gia, đến Phuong Thần cũng không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bốn năm (4)

Vì có bộ Thái Cực Quyền của hấn, làm cho ba người này được ích lợi rất lớn, nhất là lão phu nhân, khi tu luyện bộ quyền pháp này.

Không chỉ kéo cảnh giới đã lâu chưa từng buông lỏng của bà đột phá.

Còn làm cho ám thương tích lũy mấy chục năm được làm diệu đi rất nhiều, làm cho hai năm nay ám thương trong cơ thể của bà rất ít tái phát.

Không còn phải chịu đựng những cơn đau dằng vặt khi ám thương bộc phát nữa, chiến lực cũng có thể phát huy được năm sáu thành.

Phải biết mấy năm trước bà chỉ phát huy được hai ba thành chiến lực mà thôi, bởi vì mỗi lần bà động thủ, chỉ cần hành động quá mạnh thì lập tức cơn đau kéo tới.

Bởi vậy không thể phát huy quá nhiều sức mạnh, nhưng dù cho như vậy trong Phuong Phủ thì bà chiến lực cũng xếp hàng thứ hai, chỉ thua mỗi Phu Quân của bà thôi.

Mặc dù ám thương không đến mức chuyển biến tốt, nhưng có thể kéo chậm nó chuyển biến xấu, điều này làm cho mọi người càng thương yêu Phuong Thần nhiều hơn.

Bọn họ xem hấn như phúc tinh ông trời ban cho Phuong Gia vậy, mỗi ngày đều dùng ánh mắt nhìn bảo bối quan sát hấn.

Làm cho Phuong Thần cảm giác quái quái, tâm can run rẩy, cục hoa xiết chặt, hấn trong lòng tự nhủ, không phải là gia gia cùng Hạ quân gia có ham muốn đặc biệt chứ.

Bởi vì người này mỗi khi nhìn hấn ánh mắt toát lên chút vẻ hèn mọn, nên làm hấn tưởng lầm, thật bà bọn họ mỗi khi nhìn Phuong Thần.

Trong ánh mắt đều toát ra chút hi vọng, hi vọng hấn lại sáng tạo ra một môn võ học mới nữa, nếu càng sáng tạo một môn võ học có thể trị khỏi ám thương của lão phu nhân luôn thì càng tốt.

Cho nên thần tình mới xuất hiện chút hèn mọn như vậy, cũng may đây chỉ là ý nghĩ trong đầu Phuong Thần thôi, nếu như Phuong lão mà biết được suy

nghĩ của hắn, lão không học máu ba lít không thể.

Hắn không biết cử chỉ vô tâm của hắn, làm cho Phuong Gia tình cảnh nhẹ nhõm hơn rất nhiều, dù sao trước đó mấy năm

Bởi vì mấy người bọn họ ám thương trong cơ thể quá nặng, làm cho cảnh giới rất cao nhưng không phát huy ra bao nhiêu chiến lực.

Bởi vậy trình độ uy hiếp tới các thế lực khác suy yếu rất nhiều, nhưng từ hai năm trước bắt đầu, ba người bọn hắn bắt đầu bộc phát.

Bọn họ thường xuyên ra tay, nhất là có nhiều lần thích khách ghé thăm với số lượng lớn, có vẻ như là mấy thế lực cùng hợp tác thử thăm dò Phuong Gia bọn họ.

Cho nên lần đó ba người cùng nhau bộc phát đại chiến, mặc dù chỉ là thiên về một bên đồ sát, nhưng cũng làm cho những người âm thầm quan sát biết được.

Ba người bọn họ chiến lực đang khôi phục, dù sao tình trạng cơ thể bọn họ đều bị thế lực khác tìm hiểu rõ ràng mười mấy năm rồi.

Cái này cũng vì mỗi năm đều có ngự y từ trong cung tới kiểm tra thân thể của bọn lão, một phần thì là lão Hoàng Đế bày tỏ quan tâm với Phuong lão.

Còn ngầm thì chủ yếu là thăm dò, mặc dù Phuong lão biết, nhưng lão cũng không từ chối, nếu như không để cho ngự y biết tình hình cơ thể của lão,.

Thì rất nhiều người sẽ ngồi không yên, bọn họ sẽ nghĩ rằng bởi vì chiến lực lão tụt quá lợi hại, cho nên mới không dám để ngự y khám.

Lúc đó thì rắc rối liền lớn, phải biết trong đế quốc có biết bao nhiêu thế lực muốn nhìn Phuong gia sụp đổ.

Nhất là có mấy lần Lão Nguyên Soái ra tay, lão diệt đi một số tổ chức sát thủ cỡ lớn, làm cho rất nhiều người hoảng sợ phát hiện.

Phuong Nguyên Soái đã có thể bộc phát bảy thành chiến lực, nhìn như vẫn chưa thể bộc phát toàn bộ, chỉ là bảy thành thôi.

Nhưng hiện tại trong đế quốc cảnh giới của lão là cao nhất rồi, cho dù chỉ bảy thành nhưng cũng đủ để tiêu diệt rất nhiều thế lực.

Phải biết trước đó mấy năm, nhất là cuộc chiến ở hoàng cung, lúc lão đánh với hai vị Nguyên Soái khác.

Bọn họ cảm nhận được dù cho cảnh giới của lão rất cao, nhưng vì ám thương quá nhiều, chiến lực chỉ phát huy được chưa đến một nửa.

Nhưng dù thế vẫn đề lên đánh hai Nguyên Soái khác, thậm chí còn làm hai người kia bị thương nặng, hiện tại lão phát huy ra bảy thành chiến lực.

Mà cảnh giới của lão hình như lại có đột phá nữa, nên làm cho rất nhiều thế lực bắt đầu sợ hãi, từ đó bọn họ bắt đầu từ bỏ việc ám sát Phuong Thần rồi.

Ban đầu bọn họ còn muốn dùng việc này làm cho Phuong lão chịu chút dày vò, nhưng hiện tại lão không chỉ không chịu chút dày vò nào.

Còn cảnh giới tiến mạnh, ám thương cũng chuyển biến tốt, bởi vậy nếu còn tiếp tục phá ám sát thì chỉ gia tăng tổn thất của bọn họ thôi.

Dù sao để huấn luyện ra những thích khách này tốn hao cũng không nhỏ, mà tốn nhiều nhất chính là thời gian.

Nếu trước đây bọn họ còn chịu được, nhưng hiện tại tình hình đế quốc căng thẳng, không còn thời gian cho bọn hắn bỏ xung bình lực nữa.

Bởi vậy tiêu hao vô bổ là điều đáng xấu hổ, làm cho hai năm trở lại đây Phuong Thần hầu như không bị thích khách ghé thăm lần nào.

Dù vậy Hạ quân gia vẫn thường xuyên bảo vệ bên cạnh hắn, ẩn hình hộ vệ bên cạnh không chút giảm bớt, còn có chút gia tăng nữa.

Nhưng vì bọn họ ẩn hình trong bóng tối bảo vệ, nên Phuong Thần không phát hiện, dù sao cảnh giới của hắn kém bọn họ nhiều lắm.

....

Bốn năm, cũng làm cho đế quốc thay đổi liên tục, chính lão Hoàng Đế thân thể cũng càng ngày càng yếu, hiện tại một tuần chưa chắc đã lên triều một lần.

Điều này làm cho thế cục ở Kinh Thành càng hỗn loạn hơn nữa, các thế lực lớn đã rục rịch chuẩn bị, mạch nước ngầm cuộn trào.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Bốn năm (5)

Xa xa ở mấy nơi biên ải, bốn năm này trình độ đại chiến chỉ có nơi mà Trấn Long Quân Đoàn là kịch liệt nhất, thời gian bốn năm chỉ làm cho thú triều có chút giảm bớt mà thôi.

Bởi vì trình độ sinh sản của chúng quá mức nhanh chóng, nhất là côn trùng hệ yêu thú, bọn chúng mỗi ngày đều có số lượng lớn con non sinh ra.

Trình độ trưởng thành của chúng cũng cực nhanh, chúng chỉ cần thông qua ăn thịt đồng loại là có thể mạnh lên cực nhanh.

Cho dù thông qua tàn sát lẫn nhau, nhưng vẫn không làm cho số lượng yêu thú sinh ra giảm bớt chút nào, mà còn bởi vì mấy năm trước lượng lớn yêu thú từ địa vực khác tràn tới nơi này.

Bọn chúng không phải đi ngang qua đơn giản như vậy, bọn chúng dừng lại đây, ngoại trừ mỗi ngày có lượng lớn yêu thú đến tấn công, thì số còn lại định cư tại chỗ, sau đó thì bắt đầu sinh sôi nảy nở ra.

Làm cho số yêu thú tiến một bước kịch liệt gia tăng số lượng, còn may mấy năm này Trấn Long Quân Đoàn đã quen thuộc với tiết tấu tiến công của bọn chúng rồi.

Không còn như ban đầu bị tấn công bất ngờ mà trở tay không kịp, cùng với vật tư từ Kinh Thành vẫn liên tục ổn định cung ứng cho nơi này.

Làm cho quân đoàn càng đánh càng mạnh, mặc dù bởi vì Phương đại tướng có lưu lại tâm nhãn, cho nên Phương Thiên Long không khếch trương số lượng binh sĩ cùng tướng lĩnh.

Tránh để cho người khác cảnh giác với quân đoàn của hắn, nên số lượng binh sĩ mỗi năm đều có thể duy trì như cũ.

Mặc dù bởi vì đại chiến có tổn thất không ít, nhưng trải qua vài lần trưng binh cũng bổ xung trở lại, cứ như thế tạo ra một vòng cân bằng.

Phương Thiên Long cũng trong mấy năm này, dấu điểm đi số lớn tài nguyên, hắn cứ cách vài tháng vẫn thường xuyên thúc giục triều đình gia tăng vật tư.

Nhưng thật tế số lượng quân đoàn hắn tiêu sài không nhiều như vậy, chỉ là hắn làm như vậy để phòng ngừa bất trắc.

Hắn cảm giác lão Hoàng Đế không còn trụ được bao lâu nữa, thời gian tới để quốc chắc chắn sẽ trở nên loạn lạc.

Đến lúc đó trong tay hắn có binh có lương, Phương Gia ổn ổn tọa trấn một phương, chỉ cần Phương gia nuôi nấng Trấn Long Quân Đoàn.

Thì không người nào dám đánh chủ ý lên Phương Gia bọn họ, cho dù có thì bọn hắn cũng có sức chống lại.

Không thể trách hắn tư tâm được, dù sao giữa đế quốc cùng người thân, hắn vẫn cần rằng chọn người thân của mình.

Với lại những vật tư này đều là những gia tộc môn phiệt kia bóc lột từ dân chúng thôi, nếu sau này đế quốc thật chia năm xẻ bảy.

Thì Phương gia sẽ tận lực bảo vệ oan toàn của dân chúng một chút, đây chính là tính toán của Phương Thiên Long trong mấy năm này.

Đừng nhìn hắn thô kệch thật thà, tâm tư bên trong vẫn rất tinh tế, dù vậy hắn vẫn hi vọng lão Hoàng Đế chống cự lâu hơn một chút nữa.

Lúc đó thì hắn có thể tích lũy vật tư tài nguyên nhiều hơn chút, đối với hắn, lão Hoàng Đế trụ càng lâu, thì Phương Gia sẽ càng có nhiều chỗ tốt.

....

Sau khi trải qua một ngày tu luyện, học tập Phương Thần trở về phòng của hắn, bởi vì hắn đã bắt đầu lớn hơn, thích khách cũng không còn ghé thăm nữa.

Cho nên sự tự do của hắn được nói rộng ra rất nhiều, một khi hắn trở về phòng là không còn bị giám sát nữa, mặc dù xung quanh khu vực phòng ngủ của hắn vẫn được một đội hộ vệ bảo vệ.

Kế bên thì là phòng của Hạ quân gia, có thể nói trong phủ nơi ở của hắn được bảo vệ chặt chẽ nhất, ban đầu hắn còn có chút khó chịu, lâu dần cũng quen thuộc.

Từ hai năm trước, khi Phương Thần ba tuổi, hắn bắt đầu được cho ở riêng một phòng, mặc dù trong hơn một năm mỗi tối mẹ hắn vẫn đến cùng hắn ngủ chung.

Chỉ khi mấy tháng trước nàng mới bắt đầu từ từ không ngủ cùng hắn nữa, đây chính là bởi vì gia gia kịch liệt yêu cầu, theo lão thì đàn ông nhà họ Phương phải bắt đầu tự lập từ năm tuổi trở lên.

Không thể suốt ngày nằm trong vòng tay của cha mẹ được, cho nên lão yêu cầu con cháu không được ngủ chung với hắn nữa, mặc dù có chút mất mát nhưng đây cũng hợp ý với Phương Thần.

Bởi vì mấy năm rồi bị mọi người giám thị quá gắt, nên hắn chưa một lần có thể vào quan sát thế giới bên trong Đạo Giới được.

Mặc dù mấy tháng trước mẹ hắn không ngủ chung với hắn ban đêm nữa, nhưng Phương Thần vẫn chưa vội đi vào bên trong.

Bởi vì mỗi tối hắn loáng thoáng cảm giác được gia gia vẫn đang từ xa quan sát hắn, nếu hắn đột nhiên biến mất trong phòng sẽ bị lão phát hiện ngay.

Nhưng gần gần số lần mà gia gia quan sát hắn ban đêm ít dần, từ mỗi đêm quan sát tới sáng, sau đó là cứ cách nửa giờ quan sát một lần.

Đến hiện tại thì cách hai ba giờ mới làm một lần, nếu Phương Thần không làm, thì gia gia hắn dùng thần hồn quan sát phòng hắn, cho nên phòng của gia gia khoảng cách cùng hắn hơn ngàn trượng.

Nhưng vẫn có thể giám sát hắn được, có lẽ nhờ cảm giác của hắn từ nhỏ đến giờ rất nhạy cảm, cho nên từ khi đột phá tới luyện bì viên mãn.

Thì hắn mới có thể cảm nhận được thần hồn của gia gia quét qua người mình, nếu không thì có lẽ hắn đã bại lộ Đạo Giới từ lâu.

Phương Thần quyết định chờ khi nào gia gia không còn dùng thần hồn quan sát hắn nữa, thì hắn mới bắt đầu tiến vào Đạo Giới.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Bị giám thị!

Dù sao theo hắn biết, mỗi lần hắn muốn ra vào Đạo Giới, thì nó sẽ phải tốn rất nhiều năng lượng.

Không phải là không có tổn hao gì khi sử dụng đâu, bởi vậy không thể vừa vào nửa giờ một giờ lại chui ra được.

Như thế rất không đáng cùng rất lãng phí, trong khi Đạo Giới hồi phục năng lượng cũng không dễ, hắn hiện tại cũng chưa biết có cách nào gia tăng tốc độ hồi phục năng lượng của nó không.

Có cơ hội hắn phải thử một chút, nếu không cứ chờ nó tự động hấp thu năng lượng ngoại giới để hồi phục.

Thì sau này hạn chế hắn phát triển sẽ rất lớn, nhất là hắn còn phải chuẩn bị một ít hạt giống thảo dược mới được.

Phương Thần còn muốn thử một ít rau củ bình thường, đem vào Đạo Giới trồng xem như thế nào.

Không biết khi trồng ra thì khác gì với rau củ bên ngoài hay không, đến lúc đó khi vào trong hắn có thể lập tức trồng trọt thử xem.

Trời về ban đêm đêm, Phương Thần chuẩn bị đi ngủ, lúc hắn nằm xuống quả nhiên cảm giác được có gì đó quét qua phòng hắn.

Chỉ tạo nên gọn sóng rất nhỏ thôi, nhưng vẫn bị cảm giác nhạy cảm của hắn phát hiện, và gọn sóng này có hơi thờ quen thuộc của gia gia.

Phương Thần bất đắc dĩ cười khổ, “ngài không thể cho ta chút riêng tư được a, thật là...” hắn lẩm bầm một câu đến bản thân còn không nghe được, sau đó thì yên tâm nằm xuống ngủ.

Hắn biết gia gia đây là bảo vệ mình, mặc dù thời gian này không có thích khách ghé thăm, nhưng cũng không bài trừ đối phương muốn làm cho bọn họ mất cảnh giác.

Cho nên Phương Thần ngoại trừ cười khổ ra, thì hắn cũng không khó chịu, dù sao liên quan đến tính mạng của bản thân, hắn cũng rất coi trọng.

...

Một đêm rất nhanh trôi qua, khi Phương Thần thức dậy, thì hắn cảm thấy kỳ quái, giống như đêm hôm qua có vẻ như gia gia chỉ quan sát hắn hai lần, và khoảng cách giữa hai lần cũng khá lâu.

Phương Thần mặc dù ngủ, nhưng cảm giác vẫn cực kỳ nhạy cảm, chỉ cần gió thổi có lay là hắn lập tức tỉnh ngay, đây là thứ mà hắn tập được trong mấy năm bị thích khách thường xuyên ghé thăm.

Số lần lại bắt đầu giảm xuống rồi, có lẽ qua một tuần nửa tháng nữa chắc chỉ một đêm một lần thôi, khi đó thì không gian hoạt động của hắn sẽ được kéo dài rất nhiều.

“có lẽ nên chuẩn bị một ít hạt giống sẵn sàng được rồi, trước có thể tạm thu vào không gian sau đó tìm cơ hội trồng trọt xem thế nào, hi vọng những gì ta suy đoán là đúng a!”

Phương Thần lẩm bầm một mình, hắn hiện tại có thể tìm chút hạt giống, gia gia đã bắt đầu giảm bớt giám thị hắn rồi.

“nhưng làm cách nào để không có người nghi ngờ đây? Hạt giống rau củ bình thường thì còn có thể qua loa cho xong, nếu hạt giống dược thảo thì không chắc rồi...nên làm thế nào bây giờ?...ai..gánh nặng đường xa a!”

Hắn vò đầu bứt tai suy nghĩ, nếu chỉ cần hạt giống cây trái bình thường, thì hoàn toàn không sao cả.

Chỉ cần hắn bảo muốn trong sân trồng một ít cho vui thì cũng chẳng ai quan tâm làm gì, bởi vì những hạt giống này không đáng giá.

Nhưng hạt giống dược thảo thì khác, cho dù là thảo dược bình thường giá cả cũng không ít đâu, bởi vì trồng thảo dược cần thời gian rất dài.

Mà để có hạt giống của nó cũng phải chờ cây mẹ trưởng thành mới có thể thu hoạch được, cho nên hạt giống thảo dược khó thu hoạch hơn hạt giống bình thường gấp trăm lần.

Đây còn chưa tính là linh dược nữa, thảo dược mặc dù vẫn có chút quý trọng, nhưng nó vẫn chưa nhập giai đầu.

Chỉ có nhập giai thì mới được gọi là linh dược, mà linh dược thì lại phân ra cửu giai, từ nhất giai cho đến cửu giai.

Trong một cuốn cổ tịch *Phương Thần* còn thấy một tin tức, đó là bên trên cửu giai linh thảo còn có cang cao.

Nhưng bên trong không nhắc tới là gì, nhưng theo kinh nghiệm nhiều năm duyệt tiểu thuyết trên mạng, thì bên trên có lẽ là tiên thảo cùng thần thảo rồi.

Dù sao theo cấp bậc cảnh giới mà hắn biết thì quả thật có thần cấp cảnh giới a, như vậy ứng đối với nó cũng có thần thảo chứ.

Đối với *Phương Gia* thì gia cả của hạt giống thảo dược không đáng là gì, cho dù mua số lượng lớn cũng không thành vấn đề, nhưng đối với người khác số tiền vẫn rất cao.

Mà gia gia của hắn rất không thích phí phạm, nếu hắn muốn một ít hạt giống trồng chơi, tám chín phần là gia gia không cho phép.

Bởi vậy hắn phải nghĩ một cách cẩn thận mới được, hoặc có lẽ trước tiên chỉ trồng thử một chút rau củ cây trái bình thường thôi.

Thử nghiệm nó như thế nào, sau đó mới tìm cơ hội trồng thảo dược, nếu trong không gian *Đạo Giới* trồng ra rau quả tốt hơn bên ngoài.

Thì sau đó hắn có thể đem ra ngoài bán, kiếm được tiền của bản thân, thì lúc đó gia gia cũng không cản hắn được.

Dù sao hiện tại hắn mang tiếng là thiếu gia của *Phương gia*, nhưng thật chất trong tay hắn chẳng có đồng nào cả, nghèo lèng keng luôn.

Và nếu không có sự cho phép của gia gia, thì hắn cũng không được vận dụng một đồng trong phủ, bởi vậy cái này cũng là một trong mấy điều hạn chế hắn trong thời gian tới.

Mà rau củ trồng được có bán đi nữa cũng phải tìm được người mua a, mà hắn lại không tiện ra mặt, lỡ may có người hỏi hắn lấy đâu ra đồng rau quả đó thì hắn trả lời thế nào.

Làm cho *Phương Thần* có cảm giác như bản thân hắn là cái giả thiếu gia, người khác làm thiếu gia tiền tài sài không hết, nào phải sợ trước sợ sau như hắn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Thái Cực quyền!

Còn hắn làm thiếu gia mà muốn sài một đồng cũng khó khăn, hạn chế đủ điều, làm cho hắn hết sức khổ bức, nhưng cũng hết cách rồi.

Mặc dù trong nhà, đối với mọi người thì *Phương Thần* là bảo bối, nhưng người nắm quyền vẫn là gia gia a, ai bảo trong nhà gia gia là lớn nhất, với mạnh nhất đâu.

Dù hắn có không muốn thì cũng chẳng dám chống lại gia gia a, cho nên từ mấy năm trước hắn đã suy tính cho mình một cái đường ra rồi.

Nhưng bởi vì bản thân vẫn còn bị quản chế trong phủ, cho nên hắn không có cơ hội thực hiện kế hoạch của mình.

Hiện tại có lẽ ngày đó sắp tới rồi, mặc dù hắn biết cho dù có được ra khỏi phủ, nhưng xung quanh người bảo vệ chắc chắn sẽ không thiếu.

Nhưng đây cũng là một bước tiến lớn a, còn hơn là cả ngày bị nhốt trong phủ, hắn ăn ngọc mặc sường mấy năm, nhưng cả ngày cứ như bị cầm tù vậy.

Nếu không phải mỗi ngày có thị nữ chăm sóc từ a đến z thì *Phương Thần* cứ nghĩ mình là phạm nhân cơ.

Phải nói, từ khi sinh ra tới giờ, đã hơn năm năm, nhưng *Phương Thần* nhớ được số lần hắn ra khỏi phủ chỉ trên đầu ngón tay, tầm bốn năm lần gì đó.

Mấy lần đó là hắn theo mẫu thân về gia tộc ông ngoại, có một hai lần thì đi theo gia gia thăm mấy lão bằng hữu.

Đều hết sức nhàm chán, thăm gia tộc ông ngoại thì còn có chút gì đó mới lạ, đi theo gia gia thăm mấy lão bằng hữu.

Thì bọn họ cả một ngày chỉ đánh cờ, uống trà, phẩm họa, Phương Thần mỗi lần như thế là hắn ngủ tới khi trở về.

...

Rời giường rửa mặt, có sáng thị nữ chờ bên ngoài cho hắn thay quần áo, khi còn nhỏ thì còn không để ý, tới khi dần dần lớn lên thì mỗi lần như vậy hắn vẫn không thoải mái.

Mặc dù chưa đến mức bị coi sạch, nhưng bị mấy nữ nhân trẻ đẹp vây quanh thay quần áo cho mình, dù còn tuổi nhỏ nhưng cũng có chút phản ứng về sinh lý a.

Dù sao bên trong hắn đã là đại thúc rồi a, tính luôn hai kiếp người tuổi tác của hắn cũng đã hơn 30 rồi, đủ làm đại thúc rồi.

Còn may mấy năm này hắn kiểm chế rất tốt, nên không bị các nàng phát hiện, nếu không thì mất mặt lớn, cho dù các nàng khi còn nhỏ từng tắm rửa cho hắn cũng nhìn sạch trơn rồi.

Sau khi chuẩn bị xong tất, thì hắn chuẩn bị tiếp tục luyện quyền như hôm qua, hiện tại sáng sớm, tuyết vẫn còn bay đầy trời, năm nay tuyết rơi có chút nhiều rồi.

Bởi vì là người tu luyện, cho nên Phương Thần sức chịu lạnh vẫn cao hơn người thường rất nhiều, nhưng không vì vậy mà hắn ăn mặc ít.

Dù sao đối với hắn, mặc đồ mùa đông vẫn rất đẹp trai a, cho nên dù không cảm giác có bao nhiêu lạnh, nhưng chỉ vì đẹp trai là hắn mặc đầy như bao người khác.

Thường nói người đẹp vì lụa, không sai chút nào, dù cho hắn đã rất đẹp trai, sau này lớn lên dựa vào túi da này có thể mê đảo bao nhiêu thiếu nữ.

Nhưng Phương Thần vẫn rất coi trọng cách ăn mặc, bởi vậy mẫu thân hắn vì sở thích này mà từ trong Kinh Thành mua lại một tiệm thời trang.

Trong đó bao gồm một đội có mấy vị đại sư, bọn họ chuyên môn phụ trách làm quần áo cho một mình hắn, bởi vậy những quần áo mà hắn mỗi ngày mặc, đều được các vị đại sư nổi tiếng tỉ mỉ thiết kế.

Phương Thần cũng rất hài lòng với tay nghề của bọn họ, cho nên Phương Thần cũng quyết định sau này có cơ hội thì tìm bọn họ, làm cho bọn họ thiết kế mấy kiểu quần áo hiện đại xem như thế nào.

Không biết những kiểu quần áo này bán ra ngoài, thì người ở thế giới này có chấp nhận không nhỉ, mà Phương Thần chỉ ưu tiên cung cấp mấy loại quần áo hiện đại này cho quyền quý thôi.

Đây cũng là một trong mấy cái kế hoạch kiếm tiền của hắn, dù sao hắn không có quyền vận dụng tài chính trong phủ, cho nên hắn phải vận dụng địa vị của gia gia kiếm tiền rồi.

Nếu không có tiền thì cho dù địa vị hắn lại cao, cũng sẽ từng bước khó khăn, không có lợi thì ai thêm giúp người làm gì, bởi vậy mục tiêu đầu tiên của hắn là kiếm cho mình món tiền đầu tiên.

Trải qua nửa ngày trong tuyết luyện quyền, cả người Phương Thần nóng lên, trong cơ thể chân khí lao nhanh, khí huyết sôi trào, cả người lập tức thần thanh khí爽.

Người khác luyện võ học, càng luyện càng mệt, Phương Thần càng luyện càng tinh thần, đây cũng là một ưu điểm của Thái Cực.

Dù sao nói đến Thái Cực ở kiếp trước, nó đại biểu cho dưỡng sinh, chứ không phải dùng để đánh đấm, đa số người luyện Thái Cực chủ yếu là thả lỏng tinh thần, rèn luyện thể chất là chính.

Từ đó kéo theo tuổi thọ gia tăng, mà khi đến thế giới này, bởi vì có chân khí trong người, bởi vậy càng luyện càng tinh thần là vậy.

Phương Thần cũng không biết, ngoại trừ hắn ra, thì trong phủ còn có bốn người cũng mỗi buổi sáng đều học tập hắn luyện Thái Cực.

Trong đó cũng có cả mẫu thân của hắn nữa, nàng mặc dù còn trẻ, nhưng cảnh giới cũng cực cao, chỉ cần nhìn hắn luyện Thái Cực một lần, lập tức biết được chỗ tốt của bài quyền này.

Sau đó thì từ trong tay của Phương Thần lấy đi phương pháp tu luyện, thời gian dài tu luyện cũng làm cho cảnh giới của nàng tăng lên.

Nhất là khi sinh Phương Thần, ngày đó càng nhờ phúc của hắn, làm cho nàng được kế một chút Nguyên Khí Thiên Địa tắm bổ.

Làm cho căn cơ võ đạo của nàng càng vững chắc mạnh lớn, mấy năm này tiến cảnh rất nhanh, mặc dù chưa đột phá đại cảnh giới, nhưng cũng đã nhanh hơn mấy năm trước hầu như gấp ba bốn lần.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Muối!

Nói chung bởi vì Phuong Thần khẳng khái, cống hiến cho người thân hấn một bộ Thái Cực quyền.

Làm cho ngoại trừ cha hấn ra, thì những người còn lại đều được chỗ tốt rất lớn.

Nhưng bản thân tên này lại không biết chút gì, hấn cũng có nghĩ qua gia gia sẽ thử tu luyện Thái Cực quyền một chút.

Nhưng hấn không cho rằng, với cảnh giới cực cao như gia gia, Thái Cực sẽ đem lại chỗ tốt gì.

Dù sao theo suy nghĩ của hấn, thì cảnh giới của gia gia, so với võ sư ở kiếp trước, cho dù là tông sư hay đại tông sư, đều yếu hơn gia gia hấn rất nhiều.

Bọn họ đối mặt với gia gia, có lẽ lão chỉ cần thổi một hơi là bọn họ hóa thành tro bụi mất, dù sao thì chính bản thân Phuong Thần lúc này.

Mặc dù chỉ là luyện bì viên miễn thôi, nhưng hấn mạnh hơn đại tông sư ở kiếp trước rất nhiều, hấn tự tin bây giờ hấn mà trở về địa cầu.

Một mình hấn có thể đánh mười cái đại tông sư, bởi vậy Phuong Thần cứ nghĩ rằng võ học của gia gia hấn cũng rất cao.

Như vậy võ học của những đại tông sư kia cũng sẽ yếu hơn gia gia rất nhiều, đây chính là suy đoán của phuong Thần, nhưng hấn bị lầm lẫn một chút.

Võ sư ở kiếp trước, bọn họ không có công pháp để tu luyện, bọn họ không có sự phân chia về cảnh giới gì cả.

Cho nên bọn họ chỉ có thể đầu nhập tất cả tinh thần vào sáng tạo võ kỹ, bởi vậy cảnh giới võ học của những người này cao hơn gia gia hấn rất nhiều.

Gia gia hấn chỉ chuyên tâm tăng lên cảnh giới, chỉ cần tăng cảnh giới thì cho dù người võ học có xuất thân nhập hóa hơn nữa, ta cũng lấy lực phá xảo, một quyền đập chết mà thôi.

Cho nên võ học ở thế giới này mặc dù phát triển mấy vạn năm, nhưng có rất nhiều thời kỳ vì chiến tranh mà bị đứt gãy, làm cho thất truyền rất nhiều cao cấp võ kỹ.

Bởi vậy có thể cảnh giới người ở thế giới này cao hơn trái đất rất nhiều, nhưng võ kỹ của bọn họ không mạnh.

Dù sao để khai phá sáng tạo ra võ học mạnh mẽ, cần rất nhiều thời gian và công sức sáng tạo cùng chỉnh sửa.

Mà đa số thời gian những người ở thế giới này, chín phần đều đang tu luyện công pháp, chỉ có một phần là tu luyện võ kỹ thôi.

Võ kỹ ở thế giới này, có thể phát huy ra 100% chiến lực của bản thân, đã thuộc loại đỉnh cấp nhất, nhưng võ kỹ ở kiếp trước của Phuong Thần.

Phát huy 100% chiến lực chỉ thuộc loại tam lưu rồi, đây là những võ học mọi người có thể tìm thấy trên mạng, chỉ cần bỏ ra chút thời gian là có thể học được.

150% là nhị lưu chỉ suất hiện ở những tiểu võ quán, 200% là nhất lưu chỉ có đại võ quán mới có, 300% là siêu nhất lưu chỉ có những cổ võ học truyền lại từ xa xưa mới làm được.

500% là tông sư cực kỳ hiếm thấy, 1000% là đại tông sư mỗi một thời đại chỉ suất hiện một bộ như vậy.

Bọn họ không có cảnh giới phân chia, bọn họ chỉ có chút ít sức mạnh cơ bắp mạnh yếu thôi, thứ này chỉ có thể thông qua rèn luyện gian khổ mà mạnh lên.

Cho nên để có thể hơn được người khác, bọn họ bỏ rất lớn tinh lực vào sáng tạo cao cấp võ kỹ, bởi vậy một bản Thái Cực quyền làm dưỡng sinh thôi, cũng mang theo huyền diệu rất lớn.

Nhất là bản Thái Cực này còn kèm theo hô hấp pháp môn, một số chiêu thức cũng có chút khác biệt với Thái Cực bình thường, có thể xưng hô bản Thái Cực này làm một nửa bản gốc rồi.

Mà bản gốc Thái Cực Quyền có thể xem như cổ võ từ xưa truyền lại, dù chỉ có một nửa thôi nhưng uy lực nó cũng rất lớn, mạnh mẽ hơn đỉnh cấp võ kỹ ở nơi này rất nhiều.

Bởi vậy ảo diệu trong đó càng lớn, cho nên mới làm cho Phuong gia mấy người được lợi cực lớn, Phuong lão cũng từng muốn cho con trai lão cũng học

môn quyền pháp này.

Nhưng khổ nỗi Phurong Đại tướng quân quanh năm ở trên chiến trường, thời gian hẳn về nhà không được mấy ngày, mà với tính cách của hắn chưa chắc chịu luyện bài quyền này.

Phurong Đại tướng yêu thích cương mãnh, không thích kiểu võ kỹ nhẹ nhàng yếu đuối như vậy, cho nên Phurong lão cũng từ bỏ tâm tư cho người này học Thái Cực.

Với lại quanh năm đại chiến, làm cho cánh giới của hắn tiến bộ cũng không chậm, cho nên Phurong lão cũng đành thôi.

...

Giữa trưa, là thời gian gia đình bọn họ cùng nhau ăn cơm, bữa ăn ở thế giới này vẫn có chút đơn điệu, mặc dù là Phurong Gia cũng vậy.

Mặc dù có thịt có rau, nhưng nếu Phurong Thần được bình luận, hẳn sẽ nói những đồ ăn này quá nhạt nhẽo.

Bởi vì thiếu muối a, cho dù là Phurong Gia bọn hắn mỗi ngày có thể dùng muối để ăn.

Nhưng không thể sử dụng nhiều, bởi vì muối ăn ở thế giới này rất khó chế tạo.

Bọn họ cũng biết dùng nước biển, phơi nắng cho nước bốc hơi, tạo ra muối.

Nhưng cái khó khăn là để vận chuyển nước biển lên bờ, công sức bỏ ra rất lớn.

Bởi vì trong biển lúc nào cũng có yêu thú lom đom ngoá chùng bọn họ, muốn vận chuyển nước biển, phải có quân đội trấn thủ mới có thể làm được.

Bởi vậy mỗi lần vận chuyển nước biển đều hết sức khó khăn, dù sao nếu cùng yêu thú chém giết.

Máu sẽ lan ra nước biển gần đó, như vậy thì nước biển này không sử dụng được, phải đổi qua một vùng biển khác tiếp tục vận chuyển.

Làm cho mỗi lần vận chuyển chỉ có thể chuyển đi đợt nước đầu tiên, bởi vì sau đó thì mảnh hải vực đó bị máu tươi nhiễm đỏ cả rồi.

Vì thế muối ở thế giới này khá là khan hiếm, người nơi này không biết cách tìm và chế tạo được mỏ muối.

Cho nên giá cả của muối ăn vẫn tăng cao không hạ, thêm nữa dân số đầu người của đế quốc quá lớn.

Cho nên muối có thể bán cho người dân càng thiếu, từ đó giá cả càng cao.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Lẩu!

Những thế lực nắm trong tay muối ăn, bọn họ cũng nhờ từ sự khan hiếm của nó, mà giá cả luôn tăng cao không hợp thói thường, bởi vậy những thế lực này đều giàu nứt đổ vách.

Nhất là nếu quân đội của bọn họ vì vận chuyển nước biển, mà có tổn thất hay bị thương binh lính, thì bọn họ sẽ tìm cái cớ gia tăng giá cả.

Bởi vậy rất nhiều gia đình bình thường, một năm chưa chắc sử dụng muối ăn được mấy lần, chỉ có những ngày quan trọng như năm mới, ngày lễ thì bọn họ mới bỏ được sử dụng một chút muối ăn thôi.

Phurong Thần cũng vì vậy mà cho buôn bán muối, trở thành một kế hoạch làm giàu của bản thân, hắn còn nhớ mang máng cách chế biến mỏ muối.

Lúc đó hắn đọc trên mạng một bài viết tình cờ đọc được, trong đó có chỉ dạy cách lấy muối từ mỏ muối.

Hắn cũng không biết có đúng hay không, và hắn cũng chỉ nhớ vài bước quan trọng thôi, đến lúc đó có lẽ còn phải thử nghiệm mấy lần mới có thể làm được.

Nếu hắn có thể thành công, thì không cần phải sử dụng nước biển làm gì, nếu có thể tìm được mỏ muối thì hắn có thể phát tài rồi, nhưng muốn buôn muối.

Cái này sẽ xúc động lợi ích của các thế lực lớn, hiện tại hắn chỉ là đứa bé, ẩn núp dưới da hổ của gia gia sinh hoạt thôi, nếu không có gia gia thì hắn chả là cái gì cả, quan trọng nhất là hắn không có tiền.

Không có địa vị, không có sức mạnh, càng không có người, muốn buôn bán thứ tài nguyên nhạy cảm như muối này.

Không chỉ dựa vào gia hân là được, mà bản thân hân phải có địa vị, sức mạnh và người rất nhiều, không có quân đội của riêng mình.

Thì có nhiều thứ Phuong Thần không dám mạnh tay làm, nếu chỉ bí mật bán đi chút ít gì đó, kiếm chút tiền tiêu vặt thì còn có thể.

Dù sao thị trường của đế quốc rất lớn, trao tay một chút tài nguyên khan hiếm cũng rất khó bị tra được, mà quá ít thì những người đó cũng không quan tâm.

Chỉ khi nào thả ra số lượng lớn, lúc đó thì là hân đoạt khách hàng của bọn họ rồi, có lẽ ban đầu có thể dùng cách thả ra chút muối này kiếm chút vốn liếng.

Nhưng đây không phải cái Phuong Thần muốn, hân muốn kinh doanh lâu dài, chứ không phải ăn một lần rồi thôi.

Nhất là sau này các kế hoạch tương lai của hân, cần thiết tài chính đầu nhập vào là con số thiên văn, không có những sản nghiệp ngày thu dầu vàng.

Thì không đủ để hân dày vò, cho nên muối Phuong Thần sẽ làm và phải làm, nhưng là phải rất lâu sau đó mới có thể.

Ít nhất phải chờ tới lúc hân trưởng thành, trong tay phải có quân đội mạnh mẽ uy hiếp được người khác.

Làm cho bọn họ có kiên kỵ không dám liều chết cùng hân, thì lúc đó hân mới dám làm được, hiện tại kế hoạch thì có trong đầu.

Nhưng vẫn cứ an phận làm người là được, và hân cũng không vội, chỉ cần đột phá luyện bị là tuổi thọ của hân sẽ bắt đầu gia tăng rồi.

Hân có thời gian để làm những thứ hân muốn, chỉ cần cố gắng giữ gìn cơ thể không bị ám thương, làm cho tuổi thọ bị giảm nhiều là được.

Đây chính là một trong mấy mục tiêu mà Phuong Thần sẽ mỗi ngày phải ghi nhớ, dù sao liên quan tới tính mạng của hân a.

Làm sao có thể không cẩn thận được, nhất là bản thân hân là một người rất sợ chết, kiếp này sinh ra trong gia tộc quyền thế, hân còn chưa hưởng thụ đủ đâu.

...

Một bữa ăn trôi qua rất nhanh, Phuong Thần cảm giác có lẽ tìm thời cơ thích hợp gợi ý cho gia gia làm một món lẩu mới được.

Mấy năm rồi hân chưa được ăn lẩu lần nào, hơn nữa món lẩu cũng là một món hải sản tiên a, theo điều tra của Phuong Thần thì đế quốc chưa từng suất hiện món lẩu.

Dù sao thì để làm món lẩu cũng cần gia vị rất nhiều, nhưng theo mấy năm quan sát, Phuong Thần biết có vài gia vị không có bị người phát hiện.

Trong mấy cuốn thực vật đại cương trong Tầng Thư Các, Phuong Thần có nhìn thấy rất nhiều thực vật có thể dùng làm gia vị cho món lẩu.

Nhưng không ai biết tác dụng của bọn nó, bởi vậy muốn chế thành công món lẩu thì không chỉ hân ra công thức là được, còn phải có gia gia phối hợp mới có thể.

Nếu không thì chỉ có một mình hân không thể lấy tới những gia vị kia, nhất là vì sau này tiếp tục kéo dài thu tiền, những gia vị thêm vào này phải bảo mật mới được.

Phuong Thần không cho rằng đế quốc vì lạc hậu mà không có bản sơn trại đâu, ở đâu có người thì ở đó có cạnh tranh cả.

Cho nên hân tin tưởng chỉ cần món lẩu của mình ra mắt người đời, với vị thơm ngon của món lẩu, buôn bán tất nhiên sẽ tấp nập, lúc đó hân dám chắc trong thời gian ngắn sẽ có người bắt chước.

Lúc đó chỉ cần kiểm soát tốt công thức, thì trong thời gian ngắn không có người vượt qua được bọn họ, Phuong Thần cũng không cho rằng giấu tốt công thức thì ăn no uống ấm.

Trong thời gian ngắn có lẽ không ai chế ra được khẩu vị vượt qua bọn họ, nhưng thời gian sau thì chưa chắc, dù sao những món ăn này đều là người chế ra cả.

Thế giới này người còn nhiều hơn kiếp trước gấp mấy trăm lần, người thông minh càng nhiều, chỉ cần một hai người thiên tài về đầu bếp thôi, cũng rất nhanh có thể sơn trại được món lẩu của bọn họ.

Cho nên ngoại trừ gia vị phải giữ bí mật ra, thì thứ mà Phuong Thần có thể trông cậy vào, để giữ lại khách hàng cho hân, đó là những rau củ hân trồng trong Đạo Giới.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tinh Thạch

Hắn có cảm giác, khi rau củ mà hắn trồng trong Đạo Giới, vị đạo của nó sẽ ngon hơn trồng bên ngoài rất nhiều, nếu không thì cũng không cần phải mở ra một khu đất trống bên trong làm gì.

Thăng thăng trồng bên ngoài có rộng hơn không, bên trong vừa hạn chế diện tích, vừa còn phải tốn ngoài định mức năng lượng của Đạo Giới nữa.

Hơn nữa bên trong chỉ Phương Thần có thể vào, như vậy một mình hắn làm hết mọi việc, sau này Phương Thần có thể rất dài một đoạn thời gian làm nông dân rồi.

Đúng không sai, duy trì rau củ phát triển cần phải tốn thêm năng lượng của Đạo Giới, cho nên Phương Thần mới dám chắc rau củ trồng bên trong hơn xa bên ngoài.

Và đây chính là thứ mà hắn có lòng tin giữ lại khách hàng, đây chính là kế hoạch kiếm tiền đầu tiên của Phương Thần, hắn muốn tìm cơ hội nào đó thuyết phục gia gia làm một nồi lẩu ăn thử.

Phải có nếm thử hiện thực, thì Phương Thần mới có lòng tin thuyết phục gia gia đầu tư, hơn nữa hắn cũng không dám bán thân quản lý, chỉ có thể giao lại cho gia gia tìm người kinh doanh thôi.

Chủ yếu là hắn muốn chia phần a, như vậy thì chỉ cần vài tháng là hắn có vốn để làm những gì hắn muốn rồi, nhưng mà cũng phải tìm cách nào đó.

Để cho những rau củ trong Đạo Giới không bị người nghi ngờ mới được, có lẽ hắn cần phải có một nơi ở riêng rồi, mà nơi ở riêng thì việc phòng vệ là một vấn đề đau đầu.

Hắn dám tin chắc chỉ cần mình đưa ra vấn đề ở riêng là gia gia bác bỏ ngay, nếu hắn không thể đảm bảo khi ra ở riêng có thể đủ sức bảo vệ an toàn cho bản thân, thì đừng hòng có cơ hội bước ra ngoài.

Có lẽ thử xin phép gia gia cho Hạ quân gia cùng đi với hắn có lẽ được, dù sao Hạ quân gia ở Kinh Thành cũng có tiếng tăm rất lớn, nhất là trong quân đội cũng thế.

Nếu lão không cứ khăng khăng một mực muốn hầu hạ gia gia Phương Thần, thì hiện tại lão cũng có thể giữ một chức đại tướng quân chứ chẳng đùa.

Chiến công lão dư thừa, chiến lực cũng mạnh hơn ngũ đại tướng quân hiện tại rất nhiều, dư sức đảm nhiệm chức vị như vậy.

“việc này cần phải suy nghĩ kỹ càng hơn mới được, có lẽ đợi thêm thời gian nữa đi, trước đó cần phải thăm dò rõ ràng công năng của Đạo Giới mới được”: Phương Thần suy tư lâm bầm trong lòng.

Ban đầu hắn vẫn chưa cần phải dùng rau củ của Đạo Giới để bán, mà vẫn dùng rau củ bình thường là được, dù sao trong thời gian ngắn không ai có thể đạo được món lẩu của hắn.

Bọn họ cần thời gian nhất định mới được, trong thời gian đó thì hắn có thể được chia một số tiền, như vậy thì hắn có thể mua lại một trang trại hoặc sơn trang che mắt người ngoài.

Bên ngoài hắn vẫn sẽ mở ra một đại khu đất trống trồng trọt, nhưng hàng cung cấp cho gia gia có lẽ là xuất từ Đạo Giới rồi.

Kiếp trước hắn không phải đầu bếp gì, nhưng đi ăn lẩu cũng không dưới trăm tám mươi lần, chưa ăn qua heo cũng gặp heo chạy a.

Cho nên chỉ cần có đầu bếp nghe theo hắn chỉ dẫn, sau đó chế biến tới khi nào hắn cảm thấy tiếp cận món lẩu kiếp trước là được.

Không cần phải bán thân hắn khổ tâm làm gì, bởi vậy có quyền có thể là muốn làm gì thì làm a, sau đó giao tất cả cho gia gia, ngồi trong nhà chờ chia tiền là được.

...

Trải qua bốn năm dài, Đạo Giới vẫn liên tục hấp thu năng lượng từ ngoại giới bổ xung, cho nên diện tích bên trong cũng mở rộng mỗi ngày.

Hiện tại khu đất có thể trồng trọt đã có bốn mẫu, ao nước cũng đã lớn đúng nghĩa là một cái ao rồi, không còn là một cái vũng nhỏ xíu như bốn năm trước nữa.

Có bốn mẫu đất thì Phương Thần có thể trồng nhiều thứ hơn, hắn dự tính mỗi một mẫu trồng một loại rau quả, ba loại rau một loại trái cây, như thế thì rau ăn lẩu có, món tráng miệng cũng có nốt.

Cứ thế một ngày lại trôi qua, Phương Thần cả ngày vẫn cứ đang suy tư kế hoạch kiếm tiền, trải qua bốn năm tìm tòi, hắn cũng tìm được nguồn năng lượng có thể cấp tốc bổ xung cho Đạo Giới.

Đó là Tinh Thạch, đây là một loại đá năng lượng, chúng trải qua thời gian dài tiếp xúc với năng lượng đất trời, sau đó xảy ra chút biến hóa, làm cho chúng có thể chủ động hấp thu tồn trữ năng lượng.

Sau đó trải qua thời gian dài hấp thu, năng lượng bên trong càng lúc càng nhiều, sau đó thì sẽ trở thành Tinh Thạch, Tinh Thạch cũng chia làm mấy cấp bậc.

Tinh Thạch sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh cấp cùng siêu cấp Tinh Thạch, mỗi cấp bậc năng lượng chênh lệch nhau là gấp mười, giá cả cũng gấp mười gia tăng.

Nhưng mỏ Tinh Thạch cực ít bị phát hiện, nhất là trải qua rất nhiều năm thay đổi, những mỏ Tinh Thạch ở trong lãnh thổ của nhân loại bị khai thác gần hết.

Hiện tại chỉ còn mỏ Tinh Thạch ở những nơi yêu thú sinh hoạt thôi, bởi vậy Tinh Thạch trong đế quốc là một loại tài nguyên quý giá.

Có tiền cũng chưa chắc mua được, dù sao nó cũng đều nằm trong tay của các thế lực lớn, bọn họ chỉ dùng Tinh Thạch để cho cao tăng tu luyện.

Đúng, chính là tu luyện, Tinh Thạch bên trong ẩn dấu năng lượng phong phú, nhất là cực kỳ ôn hòa, cho nên có thể trực tiếp hấp thu tu luyện.

Còn nếu hấp thu từ ngoại giới, thì phải trải qua công pháp tinh luyện mới được, đây chính là khác biệt, bởi vậy nắm giữ Tinh Thạch tu luyện sẽ mau hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đơn vị tiền tệ!

Nếu kết hợp theo với Linh thảo nữa thì tiến bộ sẽ càng mau, bởi vậy đây là một loại tài nguyên chiến lược, gia gia của Phương Thần là Nguyên Soái của đế quốc.

Cho nên lão hàng tháng vẫn được phân phối một chút ít Tinh Thạch, nhưng chỉ toàn là sơ cấp thôi.

Thực ra hiện tại đế quốc đã rất lâu chưa từng suất hiện cao cấp Tinh Thạch rồi.

Hiện tại trung cấp Tinh Thạch đã thuộc loại bảo vật khó cầu, mười năm chưa chắc suất hiện mấy khối.

Cho nên ngoại trừ hoàn chỉnh Tinh Thạch ra, thì còn một loại nữa đó là Toái Tinh.

Năng lượng của Toái Tinh chỉ bằng một phần trăm của sơ cấp Tinh Thạch thôi.

Và số lượng của nó nhiều hơn Tinh Thạch hoàn chỉnh rất nhiều, bởi vì rất nhiều năm trước, khi mà mỏ Tinh Thạch còn rất nhiều.

Lúc khai thác mỏ người xưa bọn họ không để những Toái Tinh này trong mắt, cho nên hoàn toàn bị những lão tổ tông đó bỏ qua.

Hiện tại tới lúc này, Tinh Thạch hoàn chỉnh đã càng ngày càng ít, cho nên mọi người bắt đầu sử dụng Toái Tinh.

Hơn nữa Toái Tinh số lượng cực kỳ nhiều, cho nên nó trở thành một loại cao cấp tiền tệ được lưu thông trong đế quốc.

Tiền tệ của đế quốc có mấy loại, từ thấp đến cao là đồng tệ, ngân tệ, kim tệ cùng Toái Tinh tệ, gọi tắt làm Tinh Tệ.

Mà chỉ có Tinh Tệ có thể dùng cho tu luyện thôi, cho nên đây là một loại tiền cao cấp, chỉ có người có thân phận mới sử dụng loại tiền tệ này để giao dịch.

Và giao dịch thì đều là dùng để mua những món hàng quý giá mới dùng tới, 1 Tinh Tệ= 100 kim tệ, 1 kim tệ = 100 ngân tệ, 1 ngân tệ = 100 đồng tệ.

Đây là giá quy đổi của tiền tệ ở đế quốc, mà một gia đình bình thường với năm người.

Một tháng sinh hoạt chỉ cần 100 đồng tệ là đủ, vị chỉ mỗi người chỉ cần 20 đồng tệ là có thể sống một tháng.

Bởi vậy một Tinh tệ = 10 vạn đồng tệ, tính ra có thể nuôi sống một ngàn gia đình bình thường sinh hoạt một tháng, hoặc một gia đình 5 người sinh hoạt hơn 80 năm.

Đây là giá trị tiền tệ ở đế quốc này, mà Tinh Thạch chính là nguồn năng lượng có thể bổ xung cho Đạo Giới.

Phương Thần biết trong thời gian ngắn, bảo hấn kiểm Tinh Thạch cho Đạo Giới nuốt là đừng mơ rồi, hấn chỉ có thể bắt đầu từ thấp nhất vào tay.

Đó là kiếm đồng tệ, ngân tệ và kim tệ, Toái Tinh Tệ cũng có thể dùng năng lượng bên trong bổ xung cho Đạo Giới.

Nhưng đối với Lâm hiện tại Toái Tinh Tệ không dễ vào tay, nếu xin gia gia thì có lẽ hấn sẽ được cấp cho một ít.

Nhưng một ít đối với đại vị vương như Đạo Giới này, thì chả đủ nhét kẽ răng nó đâu.

Trong tâm Phương Thần tốt nhất là hấn có thể sở hữu một cái mỏ Tinh Thạch luôn.

Như vậy mới có thể cung cấp được cho Đạo Giới bổ xung năng lượng, nhưng hiện tại trong đế quốc những mỏ Tinh Thạch còn có thể khai thác đã rất hiếm có rồi.

Những mỏ này đều nằm trong tay các thế lực lớn cả, đến những mỏ chỉ còn Toái Tinh Thạch thôi thì cũng bị chiếm hết, hoặc bị đế quốc quản lý phân phối cho người có công.

Phương gia chỉ nắm trong tay một mỏ Toái Tinh Thạch khá nhỏ, chỉ đủ cung cấp cho cao tầng Phương Gia một tuần tu luyện một lần thôi.

Muốn mỗi ngày đều có Toái Tinh Thạch tu luyện, chỉ có thể đi mua rồi hoặc trao đổi cùng người khác rồi.

Bởi vậy nếu muốn tìm mỏ Tinh Thạch trong phạm vi lãnh thổ của đế quốc, cái đó thì nghĩ cũng đừng nghĩ rồi.

Phương Thần chỉ còn có thể hướng ánh mắt tới lãnh địa của yêu thú thôi, có lẽ sau này khi hấn tổ kiến được một chi đội quân vô địch.

Hấn có thể thử xâm chiếm một chút lãnh địa của yêu thú, tìm kiếm vài mỏ Tinh Thạch khai thác, lãnh địa của yêu thú mỏ Tinh Thạch có rất nhiều.

Rất phong phú, chất lượng cũng cực cao, dù sao Tinh Thạch là đá thường sinh thành a, trải qua thời gian dài hấp thu năng lượng ngoại giới mà thành.

Như vậy lãnh địa của yêu thú thời gian dài không có dấu chân nhân loại bước vào, trong đó có thể tích lũy biết bao nhiêu Tinh Thạch đâu.

Cái này không có người biết được, nhưng bọn họ biết bên trong có mỏ Tinh Thạch rất nhiều, bởi vậy chiến tranh giữa nhân loại và yêu thú không bao giờ chấm dứt.

Yêu thú thì tấn công nhân loại vì chúng số lượng quá đông, muốn mượn tay nhân loại giảm bớt số lượng yêu thú gia tăng.

Và nếu có thể thì chiếm đoạt lãnh thổ của nhân loại luôn, như vậy không gian sinh tồn của bọn nó có thể gia tăng.

Còn nhân loại thì chiến tranh với yêu thú, vì hi vọng một ngày nào đó có thể chiếm đoạt một chút lãnh địa của bọn chúng, khi đó có thể khai thác mỏ Tinh Thạch mỏ cung cấp tu luyện.

“ai...gánh nặng đường xa a, trước tiên cần phải lập kế hoạch thu được món tiền đầu tiên cái đã, không vội không vội, vội là tội ác cằng nguyên tạo ra sai lầm, muốn không sai lầm thì không thể vội vàng được”

Phương Thần trong lòng tự động an ủi bản thân, khoảng thời gian tiếp theo Phương Thần vẫn tiếp tục sinh hoạt như bình thường.

Mỗi ngày luyện quyền, rảnh thì tìm cách để thuyết phục gia gia.

Buồn chán thì cùng mẫu thân xem ca múa, hấn vì để cho mọi người quen với việc hấn thường xuyên có ý nghĩ kỳ lạ.

Cho nên hấn rất hăng hái lâu lâu chỉ đạo ca múa, hấn dọn một chút ký ức hấn còn nhớ về ca múa hiện đại ra.

Mỗi ngày dọn ra một chút, để cho mọi người quen dần, cho nên khi bọn họ không thấy lạ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Bố cục

Như vậy thì thời gian dài sau khi quen thuộc, những hành động của hấn sau này người khác sẽ không còn nghi ngờ nữa, đây là một trong những cách mà Phương Thần có thể nghĩ ra được.

Và dần dần mọi người trong phủ đều biết, tiểu thiếu gia của bọn họ luôn luôn có những suy nghĩ thiên mã hành không, mặc dù rất nhiều ý nghĩ cổ quái, nhưng cũng rất thực dụng.

Nửa năm sau thì bọn họ không còn cảm giác kỳ quái nữa, mà đã hoàn toàn quen thuộc hành động của Phuong Thần.

Nếu có ngày nào Phuong Thần không có ý nghĩ kỳ quái, thì bọn họ lại cảm giác kỳ quái rồi, bọn họ sẽ nghi ngờ có phải hắn bị bệnh hay không.

Khi Phuong Thần thử vài lần thì yên tâm rồi, quả nhiên cách này có thể thành công, đã đến lúc thuyết phục gia gia rồi, cơ hội đã thành thực ngoài ý muốn tốt.

Sáng sớm, trải qua vận động làm nóng người, hôm nay Phuong Thần không tính toán luyện tới trưa như mọi ngày, hôm nay hắn có phải tìm gia gia bàn luyện nhân sinh một chút.

Nơi gia gia thường ở vào buổi sáng chính là bên cạnh một hồ nước nhỏ, kế bên có nơi dùng để người uống trà.

Mỗi sáng gia gia hắn sẽ đến đây luyện quyền, đây là yêu thích của lão, trước đây chưa có Thái Cực quyền, thì lão mỗi sáng ra đây luyện công, nhưng từ khi có Thái Cực lão đến đây luyện quyền.

Từ khi Phuong Thần bước chân vào khu vực này, lão lập tức phát hiện ra hắn, lão ngại mặt mũi cho nên lập tức thu công không luyện.

Đứng nhìn ao nước xuất thần như đang suy nghĩ nhân sinh thống khổ vậy, thêm sáng sớm sương mù mịt mờ.

Hơn nữa cảnh giới của lão quá cao, làm cho xung quanh bị lão ảnh hưởng theo, từ đó tạo nên cảnh tượng mờ ảo như tiên giáng trần.

Lão cảm giác mình bức cách mười phần, rất là thỏa mãn, lão tin rằng khi cháu lão nhìn thấy bộ dáng của mình lập tức sẽ sùng bái lão ngay.

Trước đây con trai lão còn nhỏ cũng từng nhìn thấy lão như thế này, lập tức sùng bái lão cực kỳ, lão đoán cháu lão cũng sẽ như thế.

Nhưng lão không biết, trong mắt Phuong Thần lão chỉ được cái đẹp mắt thôi a, kiếp trước hắn xem phim ảnh có hàng tá cảnh tượng hoành tráng hơn lão tạo ra nhiều.

Cho nên hắn đã miễn dịch rồi, nhưng hắn biết gia gia yêu thích như vậy, trong lòng thì bùi bùi, nhưng ngoài mặt thì ánh mắt lập tức bốc lên ngôi sao nhỏ.

Quả nhiên gia gia dùng thần thức quan sát biểu hiện của hắn rất là hài lòng, sau đó lão từ từ quay lại từ ái nhìn Phuong Thần.

“tiểu bảo bối, sáng nay tới tìm gia gia có chuyện gì, tên nhà ngươi không có chuyện thì không chủ động tìm gia gia tâm sự một chút a”. lão làm ra dáng vẻ nghiêm túc khiển trách hắn không thường xuyên tìm lão.

Phuong Thần thì trong lòng nhỏ nước bọt, tìm gia gia ngài để ngồi xem ngài đánh cờ giết thời gian à, tốn thời gian vô bổ.

Hắn còn hàng tá việc phải làm đâu, ừ xem xét số đo cùng dáng người của mấy vị thị nữ trong phủ là công việc thiết yếu hằng ngày của Phuong Thần ngoại trừ tu luyện rồi, hắn thật rất bận a....khụ...khụ.

“gia gia, ta phát hiện một món ăn ngon muốn hiếu kính cho gia gia đây”: hắn giả bộ bán manh tranh công với gia gia, mấy năm này hắn luyện về mặt này đã xuất thần nhập hóa rồi, tâm đến sự thành a.

“ồ món ngon a, đâu cho gia gia nếm thử xem nào”: lão lập tức lên hứng thú, phải biết mấy tháng này Phuong Thần tìm được mấy gia vị cùng nguyên liệu cổ quái.

Nhưng lại làm cho thức ăn trong phủ vị ngon hơn, chủng loại cũng phong phú lên, mỗi tháng hắn còn chỉ đạo đầu bếp trưởng trong phủ chế tác một loại món ăn mới.

Trong đó bánh bao nhân thịt chính là món là lão cực kỳ yêu thích, thịt hun khói cũng là món ăn mà mỗi ngày bắt buộc lão phải nếm một lần mới được.

Bởi vậy khi nghe Phuong Thần nói có món ăn ngon là nước bọt lão lại chảy, ban đầu mọi người còn kinh ngạc.

Sau đó thì cảm giác quen dần rồi, dù sao những gia vị món ăn như vậy rất dễ dàng tìm được cùng làm được.

Chủ yếu bởi vì trước đây chưa từng có ai nghĩ phải làm như vậy thôi, và cũng không có ai biết cũng gia vị này còn có thể ăn được.

Nhưng mọi người chỉ cần có kiến thức một chút thì đều gặp qua những loại nguyên liệu này trong thư tịch cả, nhất là mấy loại thư tịch miêu tả về rất nhiều loại cây cỏ quái không biết công dụng.

“một món này ta đặt tên nó là Lẩu”: Phuong Thần hớn hờ kể ra, từ cách làm, nguyên liệu, cho đến cách ăn.

“ồ Lẩu a, nghe có vẻ ngon đấy, tiểu bảo bối, đi, đi cùng gia gia chỉ đạo cho Phuong đầu bếp làm”: lão nghe Phuong Thần miêu tả lập tức hứng thú nổi lên.

Một tay kéo lên Phuong Thần cấp tốc tiến tới nhà bếp, Phuong đầu bếp trưởng là người trong Phuong Gia luôn.

Người này thấp hơn lão Nguyên Soái một cái búi phận, dù vậy tuổi cũng đã hơn sáu mươi, lão đã làm đầu bếp trưởng cho Phuong phủ hơn ba mươi năm rồi.

Hơn nữa được Phuong Thần lo đãi đãi khách về rất nhiều gia vị nấu ăn, làm cho tại nấu ăn của lão mấy tháng này đột nhiên tăng mạnh.

Làm đồ ăn càng lúc càng ngon, sáng tạo món mới càng lúc càng nhiều, dù sao trước đây gia vị nguyên liệu quá ít, muốn sáng tạo cũng không có thứ vào tay.

Vì một ngày này, Phuong Thần đã chuẩn bị từ trước, cứ cách một đoạn thời gian hẳn lại nói phát hiện một loại nguyên liệu nấu ăn mới.

Mà trong đó bảy phần là cần dùng cho làm món lẩu, bởi vậy lúc này hẳn chỉ cần nói cho Phuong đầu bếp cách chế biến là được.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ngửa bài

Những nguyên liệu cần đều đã có sẵn, hơn nữa Phuong Thần còn chỉ đạo hai loại lẩu, một loại là lẩu thịt, một loại là lẩu hải sản.

Thịt cùng hải sản đều thuộc loại yêu thú cả, vị không chỉ thơm hơn, ngon hơn thịt cùng hải sản kiếp trước mấy chục lần, còn cực kỳ bổ dưỡng.

Phuong Thần còn dự định, nếu như trong nồi lẩu này hẳn còn thêm vào thảo dược, vậy thì ăn vào sẽ như thế nào, kiếp trước không phải là không có lẩu nấu kèm thảo dược.

Nhưng vì thảo dược bình thường vị không ngon, chỉ có mấy loại quý giá, như nhân sâm, linh chi các loại, làm cho giá cả quá cao.

Cho nên rất hiếm có nơi nào bán loại lẩu này, chỉ có những nơi cực kỳ cao cấp phục vụ cho những đại lão mới có loại lẩu này.

Đó là bởi vì trái đất kiếp trước trồng trọt mấy loại thảo dược này cần thời gian công sức quá lớn, nếu dùng làm lẩu rất phí của, những thứ thảo dược này công dụng của nó là chữa bệnh a.

Nhưng thế giới này thì khác a, nhân sâm cùng linh chi loại này rất dễ trồng, thời gian phát triển sinh trưởng của chúng cũng nhanh hơn kiếp trước gấp mấy chục lần.

Bởi vậy nếu dùng mấy loại thảo dược này nấu lẩu, giá thành thấp hơn rất nhiều, hương vị cùng bổ dưỡng đều sẽ cao hơn lẩu thường mấy lần.

Hoàn toàn có thể thử nghiệm làm được, như vậy thì khi buôn bán lẩu, Phuong Thần có thể chia nó làm mấy loại rồi.

Lẩu thường, chỉ dùng thịt hoặc hải sản yêu thú cấp thấp, loại hai thì thêm thảo dược cùng thịt yêu thú cấp cao hơn một chút.

Loại thứ ba thì có Linh thảo cùng cao cấp thịt yêu thú thêm vào, đây chính là suy nghĩ của Phuong Thần, như vậy thì có thể cung cấp được cho nhiều tầng lớp khác nhau của xã hội.

Dân thường, người khá giả, người giàu có, đây là ba loại người Phuong Thần muốn tiếp xúc, nhất là người giàu có, đây chính là nguồn chủ yếu hẳn thu hoạch Toái Tinh Tệ.

Quả nhiên trải qua Phuong Thần chỉ đạo, chỉ tốn thời gian hơn hai giờ, trải qua mấy lần điều chế sai lầm, vị đạo không đúng phải nấu lại.

Trải qua thành công thì thời gian cũng vừa đến trưa, vừa lúc ăn cơm, hiện tại mặc dù mùa đông trời qua đã lâu, nhưng thời tiết vẫn còn khá mát mẻ.

Vừa lúc ăn lẩu nóng hổi là quá chuẩn rồi, bởi vậy hôm nay cả nhà Phuong Thần được kiến thức một món ăn mới.

“ ừm, quá ngon, trước đây tại sao không người làm ra món ăn như vậy?” mẫu thân Phuong Thần ngồi kế bên hẳn vừa ăn vừa khen ngon.

Quả nhiên đồ ăn ngon đối với phụ nữ là không có sức chống cự, cho dù là ở thế giới nào cũng vậy, bhai vị lão nhân cũng khen không dứt miệng.

Bọn họ một nhà ăn tận ba phần lẩu, Phuong Thần cũng ăn rất nhiều, hẳn đã rất lâu rồi mới ăn lại món yêu thích của hẳn ở kiếp trước.

Thêm nữa nguyên liệu ở thế giới này tốt hơn kiếp trước rất nhiều, rau quả hoàn toàn là trồng tự nhiên, không có thuốc gì, ăn vào cực kỳ ngon ngọt.

Thịt cũng là thịt yêu thú, không chỉ dinh dưỡng mà độ thơm ngon của nó cũng hơn kiếp trước rất nhiều, món lẩu này so sánh với món lẩu ở kiếp trước ngon hơn gấp bội.

Phuong Thần tự tin, khi món lẩu này đem ra buôn bán, thì sẽ rất được khách hàng hoan nghênh, Phuong Thần cũng hỏi thăm Phuong đầu bếp trưởng.

Nếu cho lão nếm thử thì lão phải cần một chút thời gian mới có thể thử ra những gia vị có trong này, sau đó cần một chút thời gian mới có thể chế ra một loại lẩu giống như vậy.

Nghe tới đây Phuong Thần có chút yên tâm rồi, đây là Phuong đầu bếp ở Kinh Thành cũng cực kỳ có tiếng tăm.

Mà lão còn phải cần ít nhất nửa tháng thời gian mới có thể đạo bản được món này, như vậy những đầu bếp kém hơn thì sẽ cần thời gian dài hơn nữa.

Như vậy thì cũng còn thời gian để Phuong Thần chuẩn bị nguyên liệu tốt hơn, để tránh khách hàng trượt đi, hiện tại cần phải thuyết phục gia gia kinh doanh tiệm lẩu mới được.

“gia gia, ta có chuyện muốn nói với ngài”: bữa ăn vẫn chưa kết thúc, nhưng đã đi đến hồi cuối.

Mọi người đã ăn chín phần no rồi, cho nên Phuong Thần quyết định tại thời điểm này bàn chuyện với gia gia hần.

Phuong lão nghe cháu mình nói chuyện, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hần thì bất giác giật mình, sau đó trong lòng thì cao hứng.

Cháu mình trưởng thành sớm a, lão vui mừng nhìn thấy điều này, lão quyết định chỉ cần Phuong Thần không đưa ra yêu cầu quá đáng, lão sẽ chấp nhận trợ giúp hần, lão đặt đĩa xuống bàn nhìn kỹ hần.

“có thể”: lão gật đầu ra hiệu Phuong Thần có thể tiếp tục nói.

“gia gia, ngài thấy món ăn này nếu phổ cập rộng rãi khắp Kinh Thành thì như thế nào?": Phuong Thần không vội vào thẳng chủ đề, mà hần cần hướng dẫn dòng suy nghĩ của gia gia mình đến cái hần muốn.

“ừm, cả Kinh Thành, vậy có nghĩa là tất cả mọi người có thể nếm được món này a?": Phuong lão hơi chút giật mình.

Lão cảm thấy món này, cùng với vài món trước đây Phuong Thần sáng tạo đều rất có thị trường, nhất là lão biết mấy món này giá cả nguyên liệu chế biến cũng không mắc.

Cho dù sử dụng một số nguyên liệu quý giá một chút, thì một gia đình bình thường một tháng vẫn có thể ăn một lần.

Nếu chỉ sử dụng nguyên liệu rẻ thì một tuần một lần vẫn không có vấn đề, lão tin mọi người sẽ rất hoan nghênh mấy món ăn mới lạ này.

Mặc dù mấy món trước khá dễ làm, dễ dàng bị người khác bắt chước, nhưng món lẩu này thì hơi khó một chút, nếu dùng nó để trấn tràng thì có thể kéo theo rất nhiều người ăn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Thành công

“ý nghĩ này khá tốt, món lẩu này cùng với mấy món trước đây cũng rất tốt, đều có thể có rất nhiều người ưa thích ăn... ồ có phải ngài muốn Phuong gia chúng ta kinh doanh loại đồ ăn này a?”

Phuong lão bỗng nhiên phản ứng lại, lão lập tức hiểu cháu mình sắp yêu cầu trợ giúp gì rồi, vẻ mặt mỉm cười như có thâm ý nhìn Phuong Thần thật kỹ.

Phuong Thần chột cười khổ trong lòng, quả nhiên bị nhìn thấu a, chỉ với một câu hỏi thôi đã bị gia gia đoán được rồi, quả nhiên gừng càng già càng cay không sai chút nào.

“ngài đã đoán được, vậy ngài cảm thấy Phuong gia chúng ta đủ sức trải rộng khắp Kinh Thành hay không?": hần không hỏi là gia gia có chấp nhận làm cái này hay không.

Mà hỏi hần Phuong gia có thể bao trọn Kinh Thành hay không, bởi vì hần từ câu hỏi cùng vẻ mặt của gia gia lập tức biết gia gia đồng ý rồi, không cần phải hỏi lại.

“không có vấn đề, thực chất mặc dù gia tộc chúng ta chỉ kinh doanh vài chục năm, mà còn bị rất nhiều người chèn ép, nhưng chúng ta sở hữu rất nhiều tài sản cố định, bởi vậy nếu mở vài chục tiệm đồ ăn khắp Kinh Thành không là vấn đề, còn về người thì càng không cần phải lo lắng, Phuong gia chúng ta nuôi rất nhiều người trong mọi lĩnh vực, muốn người có người, muốn địa bàn có địa bàn, thậm chí mấy thành thị xung quanh mở ra thêm vài trăm tiệm ăn

uống như vậy cũng không vấn đề, người quá coi thường gia tộc chúng ta rồi con trai”

Mẫu thân hắn ngồi bên cạnh đột nhiên vỗ đầu hắn cười nói, nàng tưởng chuyện gì quan trọng, chỉ mở một ít tiệm ăn uống, thật sự không cần phải cha ra mặt làm gì.

Bản thân nàng từ khi được gả vào Phung gia, cha mẹ ruột của nàng từng tặng cho nàng rất nhiều bất động sản.

Hiện tại mặc dù chỉ cho người khác thuê lại để làm ăn thôi, nhưng một tháng cũng thu vào con số rất lớn.

Chỉ đừng nói bản thân Phung gia cũng có tài sản rất không lồ, dù không so sánh được với mấy đại gia tộc kia.

Nhưng trong đế quốc cũng nằm trong hàng ngũ đỉnh cấp gia tộc a, có thể Phung Thần tên này trước giờ rất ít tìm hiểu cận kề về thông tin của Phung gia.

Và cũng không có ai nói cho hắn biết những chuyện này, bởi vậy làm cho hắn có chút lẩn, hắn vẫn cho rằng mở một chuỗi quán ăn bao trọn Kinh Thành là một việc rất khó.

Nhưng hiện tại xem ra hoàn toàn ngược lại với suy nghĩ của hắn rồi, Phung Thần nghe mẫu thân nói chuyện mà mồm há to ra, trong lòng ngàn vạn con dê chạy loạn.

Nếu không phải hiện tại có người lớn ngồi tại đây, không thì hắn sẽ lập tức dâng lên ngón giữa của mình.

Nãy nãy ngồi nhìn ba người bàn luận mà cảm giác buồn cười, bà cảm thấy có vẻ như trước đây bọn họ cũng lẩn rồi.

Bọn họ cứ nghĩ rằng Phung Thần đọc thư tịch trong Tầng Thư Các nửa năm, hắn sẽ biết được một chút tình hình đơn giản của Phung gia bọn họ.

Nhưng có vẻ như nhầm rồi, đứa cháu này hoàn toàn không biết Phung gia bọn họ có bao nhiêu không lồ a.

Quả thật Phung Thần trong Tầng Thư Các, hắn chưa từng đọc qua một nội dung nào có liên quan tới Phung gia của hắn.

Hắn chỉ quan tâm tới những thư tịch có tiên quan tới lịch sử bí văn cùng võ học là chính, dù sao hắn chỉ mới đọc được thư tịch bên trong một nửa thôi.

Còn rất nhiều tri thức hắn vẫn chưa đọc được, bởi vậy cũng còn thiếu sót rất nhiều, Phung Thần quyết định thời gian tới cần phải bổ xung tri thức một chút mới được.

“ chuyện này đơn giản thôi, nhưng kinh doanh món này người cần phải có cách phòng ngừa người khác đoạt đi mới làm ăn mới có thể làm lâu dài, người đã nghĩ tới cách gì chưa?”

Phung lão không vội không chậm từ tốn hỏi, theo lão thấy mặc dù mấy món ăn này rất tốt bán, nhưng cũng rất nhanh bị người bắt chước làm.

Đến lúc đó mở ra quá nhiều tiệm cũng không tốt lắm, có nguy cơ thua lỗ rất cao, cái lão muốn là Phung Thần phải có cách gì đó giữ lại khách hàng.

“ gia gia ngài trước cứ chuẩn bị mở tiệm đi, chỉ cần cho ta một tháng, một tháng sau ta sẽ cho gia gia một câu trả lời vừa ý”: Phung Thần chột tở ra thần bí, hắn cười cười trả lời.

Phung lão nghe Phung Thần trả lời có chút ngoài ý muốn, xem ra đứa cháu này đã có chuẩn bị sẵn mọi thứ rồi a, đến cả việc bị người khác đoạt mất làm ăn cũng đã nghĩ tới rồi.

Với số tuổi như vậy quả thật không dễ dàng, càng ngày lão càng đối với cháu mình hi vọng càng cao, lão rất chờ mong tương lai Phung Thần có thể chơi ra hoa dạng gì.

“ được vậy cứ theo ý người mà làm, Hạ lão, thông báo cho mấy vị trưởng lão theo ý hắn làm đi”: Phung lão cũng không truy hỏi kỹ càng, lão quay sang nói với Hạ quân gia phía sau phân phó.

Thông báo cho trưởng lão của Phung gia, chủ yếu là lão muốn cho bọn họ chút ngon ngọt, dù sao mấy tháng trước lão đã có hành động, hạ bệ một vài vị đại lão trong gia tộc.

Thu lại quyền lợi của bọn họ, hiện tại trong Phung gia có rất nhiều người lòng dạ bất an, lo sợ không biết ngày nào tới bản thân bị sờ tới.

Bọn họ không ngờ mấy chục năm không quan tâm gia tộc Gia chủ, lại trong thời gian ngắn tiếp quản đại đa số quyền hành của gia tộc.

Làm cho rất nhiều người có chút tiểu tâm tư lập tức vượt một toáng mồ hôi lạnh, bọn họ cảm giác trước đây bản thân như mấy thăng hê vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Một thành chia phần

Hiện tại khi Gia chủ ra tay bọn họ mới biết được, trước đây Gia chủ vẫn ngầm nắm đại đa số quyền lực trong gia tộc.

Nhưng lão không biểu hiện ra ngoài thôi, lúc trước một số người nhảy nhót lợi hại, đến bây giờ nhìn lại cảm giác bản thân buồn cười cỡ nào.

Một số lại âm thầm may mắn, trước đây vì còn kiên kỳ danh vọng của Gia chủ trong đế quốc, cho nên trong lòng có chút tâm tư nhưng chưa dám chân chính hành động.

Nhờ vậy mà cứu bọn họ một cái, không đến mức quyền lực trong tay bị thu sạch, trải qua lần này thanh tẩy quyền lực trong gia tộc.

Làm cho Phương gia ngưng tụ trước đây chưa từng có, nhưng cũng làm cho rất nhiều người trong gia tộc lo sợ bất an.

Bởi vậy lần này cơ hội tốt thu thập lòng người một cái cơ sao lại không làm, cho nên Phương lão quyết định gia việc này cho mấy vị trưởng lão đến làm, điển hình đánh một gậy cho một miếng thịt a.

“vậy gia gia, có thể hay không từ tiền lời sau này chia cho ta một ít a?” Phương Thần thấy chuyện đã thành, hẳn vẫn có chút ngượng ngùng hỏi thăm một chút, không hỏi không được a.

Đây là mục đích chính của hắn lần này a, hắn cũng không dám tham nhiều, dù sao hắn chỉ cho ra một chút sáng tạo món ăn, còn lại mọi thứ đều là người khác làm.

Kiếp trước tài sản tri thức cũng có giá trị nhất định, người khác sử dụng tri thức của bản thân cũng cần trả phí a, hiện tại hắn muốn áp dụng chiêu bài này của kiếp trước.

Mặc dù nơi này không phải kiếp trước, nhưng hắn cũng hi vọng nhờ cái này kiếm chút thu nhập mới được, nếu không hắn cũng không bỏ công sức ra trừ bị lâu như vậy.

“ừm, có thể mỗi tháng cho ngươi một thành tiền lời”. Phương lão cười cười trả lời, trước đó lão đã đoán được mục đích thật sự của cháu mình rồi, hiện tại chính là chờ hắn hỏi đến cái này đây.

Mặc dù có chút buồn cười, nhưng lão cũng không làm khó Phương Thần, lập tức quyết định cho hắn một thành tiền lời mỗi tháng.

Hồ...Phương Thần nhẹ nhàng thở ra một hơi, hẳn sợ gia gia không đồng ý thôi, cũng may gia gia vẫn rất thông tình đạt lý a, nhất là một thành tiền lời vẫn còn cao hơn dự đoán của hắn một chút.

“được gia gia, một thành đã đủ, hơn nữa ta còn có chuyện yêu cầu gia gia trợ giúp một chút”. Phương Thần hoàn toàn thỏa mãn với một thành tiền lời.

Dù sao chỉ cần Phương gia buôn bán mấy món ăn này thành công, thì hắn chỉ cần ngồi nhà thu tiền chia hoa hồng là được, hắn không phải bận tâm gì cả mọi thứ có người khác lo xong.

Thật nếu cho hắn bản thân kinh doanh, hắn chưa chắc trong thời gian ngắn có thể làm được bao trùm toàn thành, cho dù là có sự trợ giúp của Phương gia.

Nhưng nếu toàn bộ giao cho Phương gia làm chủ, thì mọi thứ sẽ được tiến triển nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa quy mô cũng không hề hơn tự thân hắn làm đến mấy lần trở lên.

“nói đi chuyện gì?” Phương lão đang rất vui vẻ, lão cảm giác cháu mình là thiên tài, lão cảm giác được nếu lần này Phương gia vận hành tốt, thì tài chính thiếu hụt của Phương gia sẽ được giải quyết.

Từ mấy năm trước, tài chính của Phương gia mỗi năm đều đang thiếu hụt, toàn bộ phải từ ngân khố của gia tộc bổ xung.

Nếu cứ tiếp tục như thế thì tài nguyên tu luyện của mọi thành viên trong gia tộc phải bị rút nhỏ đi rất nhiều.

Để tránh việc tiếp tục thâm hụt tài chính như vậy, nhưng nếu mấy món ăn này gia tộc có thể làm được lung đoạn thị trường.

Thì tài nguyên cho gia tộc tu luyện có thể không giảm phần tăng, hiện tại lão càng nhìn Phương Thần càng thỏa mãn.

Liên đới theo lão càng cảm kích con dâu mình, sinh cho Phương gia một tiểu thiên tài ưu tú như vậy, còn con trai lão thì bị lão hoàn toàn quên đi.

“ừm, gia gia, ta muốn có một trang viên ở riêng, càng rộng càng tốt, ta muốn trồng chút thảo dược cùng rau quả”. Phương Thần có chút thấp thòm hỏi dò.

“không được, quá nguy hiểm rồi”. Phương lão chưa kịp nói gì, thì bên cạnh nãy nãy cùng mẫu thân Phương Thần đồng thanh phản đối.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Phương Thần ra ở riêng, không có gia gia bảo vệ, an toàn rất không có bảo đảm, phải biết mấy năm trước hai người ngày nào cũng lo sợ Phương Thần bị ám sát.

Thời gian đầu còn ăn không ngon ngủ không yên, cứ sợ ngủ xong tỉnh lại con trai cùng cháu trai bị thích khách ám sát thành công, nhiều lúc nằm mơ gặp toàn ác mộng.

Cho dù là thời gian gần đây thích khách không còn ghé thăm nữa, nhưng đối với hai người chỉ có ở trong phủ mới là an toàn nhất.

“chỉ vì lý do muốn trồng chút rau quả thảo dược hoàn toàn không đủ, cho gia gia cái lý do thuyết phục mới được”: Phương lão không lập tức phản đối, mà ánh mắt thâm thúy nhìn kỹ cháu mình nói.

“phu quân” “cha”: nài nỉ cùng mẫu thân nghi hoặc gọi, nhưng nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Phương lão cũng không nhiều lời thêm nữa.

Mà cùng nhau chờ đợi Phương Thần cho ra giải thích làm bọn họ hài lòng mới thôi, hơn nữa trong lòng hai người quyết định, cho dù câu trả lời có thể nào cũng không thể đồng ý được.

“quả nhiên không dễ như thế a, có lẽ phải bày ra cho gia gia chút hàng mới được”: Phương Thần cũng bắt đầu dĩ trong lòng than nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Gấp mười

Hắn biết quả nhiên không dễ qua ải như thế, với độ coi trọng của mọi người đối với an toàn của mình, thì việc cho phép hắn ra ở riêng là điều thiên phùng dạ đàm.

Cũng may hắn có chuẩn bị từ trước, mặc dù chưa chắc đủ để thuyết phục mọi người, nhưng cũng có hi vọng rất lớn.

Phương Thần thần bí từ trong trữ vật giới chỉ của hắn, đem ra vài loại rau quả cùng thảo dược kỳ lạ, chúng nó to lớn tươi tốt hơn rau quả thảo dược cùng loại rất nhiều.

Ba người bọn họ nhìn thấy Phương Thần lấy ra mấy thứ này thì nghi ngờ, đồng thanh nói ra nghi vấn, bọn họ không biết mấy thứ rau quả này cho liên quan gì tới việc Phương Thần thuyết phục bọn họ:

“đây là?”

“gia gia, ngài ném thử cây thảo dược này xem thế nào?": Phương Thần không trả lời, mà hắn cho gia gia ném thử trước thảo dược.

Phương lão mặt đầy nghi vấn, nhưng lão cũng không vội hỏi thăm, lão tiếp nhận thảo dược từ tay cháu mình, sau đó nhìn kỹ, lão lập tức tràn ngập kinh ngạc.

Phải nói mấy chục năm lão ném qua không biết bao nhiêu dược thảo cùng Linh thảo, quý giá cũng không thiếu, nhưng lão chưa từng gặp phải cây Linh chi nào lớn như vậy.

Đúng đây là một cây linh chi, mặc dù nó được gọi là Linh chi nhưng không thuộc Linh dược, nó vẫn còn là dược thảo bình thường thôi.

Cho dù vạn năm Linh chi cũng không thoát khỏi phạm trù bình thường dược thảo, nhưng độ quý hiếm của vạn năm Linh chi lớn hơn thất giai Linh thảo trở lên.

Cứ không phải bình thường dược thảo thì thua cho Linh chi đâu, chỉ thuộc tính của chúng có chút khác nhau rất lớn, cho nên mới bị phân chia như vậy thôi.

Gốc Linh chi này không chỉ lớn, lão còn từ nó tỏa ra chút hương thơm nồng nặc, điều này lão chưa từng gặp trước đây.

Cây Linh chi này mặc dù niên đại không cao hơn mười năm tuổi, nhưng bản chất của nó đã vô hạn tiếp cận nhất giai linh thảo rồi.

Một khi Linh chi mà tiến vào nhất giai Linh thảo, thì cho dù chỉ mười năm tuổi thôi giá trị của nó cũng vượt qua tam giai Linh thảo bình thường.

Hơn nữa khi lão dùng khí huyết cảm nhận dược lực của gốc Linh chi này, thì điều làm cho lão cảm giác khó tin, là dược lực của gốc Linh chi này mạnh mẽ tương đương với trăm năm Linh chi.

Phải biết trăm năm thậm chí ngàn năm Linh chi lão ném qua vô số lần, vạn năm Linh chi lão cũng từng ném qua ba lần.

Bởi vậy được lực mạnh yếu của chúng lão hoàn toàn có thể đo đạc được, đây mới là điều làm lão hết sức kinh ngạc.

Bất kỳ thảo dược hoặc Linh dược nào, được lực của bản thân nó đều phụ thuộc vào niên đại mà chúng sinh trưởng, thời gian chúng sinh trưởng càng lâu, thì được lực ẩn chứa càng phong phú.

Nhưng lão chưa bao giờ gặp qua, được lực lại cao hơn niên đại nhiều như vậy, mà nhiều một cách không bình thường, mà là gấp mười lần.

Lão quay sang nhìn cháu mình không nói gì, nghi vấn trong lòng càng lúc càng nhiều, lão vẫn chưa vội hỏi thăm, mà ánh mắt chú ý vào mấy loại dược thảo cùng rau quả khác trên tay Phương Thần.

Không chờ Phương Thần nói gì lão lập tức đoạt qua dùng khí huyết đo được lực, quả nhiên mấy vị thảo dược khác cũng không ngoại lệ.

Toàn bộ đều là mười năm niên đại, được lực lại so với niên đại cao gấp mười, đến cả rau quả cũng thế, mặc dù chúng không có được lực.

Nhưng dinh dưỡng phong phú hơn rau quả bình thường gấp mười lần, có vài loại trái cây vô hạn tiếp cận Linh thảo luôn.

Hơn nữa hình thể của chúng đều rất to lớn, lớn hơn rau quả bình thường gấp ba lần, hơn nữa khi lão thử ăn một loại trái cây, thì lão cảm giác được vị ngon của nó cũng được phóng đại gấp mười lần.

Phương lão trải qua mấy chục năm sóng to gió lớn, có việc gì là lão chưa từng gặp, chuyện quái dị trên đời lão cũng không thiếu gặp, cho nên khiếp sợ cùng kinh ngạc lập tức ổn định lại.

Lúc này lão đang suy đoán Phương Thần đưa cho lão ném thử mấy thứ này để làm gì, và hẳn từ đâu có loại đồ vật này.

Hỏi suy nghĩ chút thì lão đã có đáp án cho mình, nhưng vẫn còn một vài nghi vấn lão không đoán ra được.

“tiểu bảo bối, nói cho gia gia, có phải người định dùng mấy loại rau quả này dùng để trấn tràng cho tiệm lẩu đúng không?": lão đem phán đoán của mình hỏi ra.

Phương Thần kinh ngạc, sau đó cũng bình thường, dù sao mọi người đều biết hắn đang thuyết phục gia gia mở tiệm lẩu, mà hắn suất ra đồ vật toàn bộ có liên quan tới món lẩu này.

“đúng vậy, gia gia, ngài nói nếu loại rau quả này dùng cho ăn lẩu, hơn nữa kết hợp với yêu thú thịt, thì vị ngon sẽ phóng đại ít nhất gấp mười lần, cho dù sau này có người bắt chước chúng ta bọn họ cũng không tìm ra được loại rau quả như thế này đâu, như thế thì chỉ có thể bị khách hàng từ bỏ thôi, một khi đã bồi dưỡng lên được khẩu vị của khách hàng, thì chỉ có những món ngon ngang bằng món lẩu của ta, bọn họ mới sẽ tiếp thu, còn nếu vị ngon thua kém quá nhiều, có thể bọn họ chỉ ăn một lần là bỏ qua thôi, bởi vậy nếu món lẩu sài những nguyên liệu này thì khách hàng chỉ có thể càng ngày càng nhiều, không có chuyện càng ngày càng ít đâu”

Phương Thần thấy gia gia hỏi, lòng tin mười phần hưng phấn giải thích, hẳn tự tin loại rau quả này bất cứ ai ăn vào cũng đều khen không dứt miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Luyện Dược Sư

Dù sao đây là rau quả hẳn trồng từ trong Đạo Giới đem ra, chúng đều được Đạo Giới dùng thiên địa năng lượng nuôi nấng, làm sao rau quả bình thường có thể so sánh được.

Phải biết cho dù là thập giai Linh thảo, chúng chỉ có thể bị động từ từ hấp thu năng lượng từ ngoại giới, hơn nữa hấp thu tốc độ cực chậm, số lượng năng lượng chúng hấp thu cũng cực ít.

Cho nên mỗi loại thảo dược hoặc Linh thảo thời gian trưởng thành của chúng rất dài, còn rau quả bình thường.

Chúng càng không có thể bị động hấp thu năng lượng ngoại giới, chúng chỉ có thể hấp thu dinh dưỡng từ lòng đất mà thôi.

Cho nên thời gian sinh trưởng của rau quả nhanh hơn thảo dược nhiều lắm, nhưng tác dụng của chúng lại khác nhau hoàn toàn, giá trị cũng kém cực xa.

Nhưng trong Đạo Giới thì hoàn toàn khác biệt, cho dù hẳn trồng bất cứ loại thực vật gì, thì chúng đều được Đạo Giới vận dụng năng lượng nuôi nấng.

Bởi vậy chúng phát dục không chỉ tốt hơn ngoại giới gấp mười, làm cho hình thể to lớn, năng lượng sung túc cũng làm cho chúng lớn lên cực nhanh, không còn bị thời gian hạn chế nữa.

Dinh dưỡng cùng được lực bên trong cũng cao hơn ngoại giới trồng gấp mười lần, gần một tháng này Phương Thần vụng trộm đi vào Đạo Giới hai lần.

Một lần hấn vào chủ yếu tìm hiểu không gian bên trong, hơn nữa hấn có chuẩn bị một ít hạt giống trước, cho nên lần đó hấn sẵn tiện trồng một ít rau quả cùng thảo dược.

Lần thứ hai là hấn vào để thu hoạch rau quả cùng thảo dược để chuẩn bị thuyết phục gia gia, hơn nữa lần đầu tiên khi vào Đạo Giới, Phương Thần còn nhận được một chức nghiệp đã thất truyền từ lâu.

Đó là Luyện Dược Sư, trong Đạo Giới truyền cho Phương Thần phương pháp luyện dược, mặc dù không có phương pháp luyện đan, nhưng theo Đạo Giới thông báo cho hấn.

Thì khi hấn Luyện Dược có thành tựu nhất định, đủ điều kiện thì hấn sẽ được nó truyền cho phương pháp luyện Đan.

Bởi vậy Phương Thần rất chờ mong về tương lai, hấn từ trong cổ tích biết được, đan dược đối với người tu luyện như bọn họ gia tốc rất lớn.

Mặc dù luyện dược cũng có rất nhiều phương thuốc giúp gia tăng tốc độ tu luyện, nhưng vẫn không bằng ăn đan dược, thường nói cắn lag là vô địch là thế.

Bởi vậy đạt được luyện dược được điển xong, Phương Thần càng bức thiết trồng ra số lớn dược thảo để luyện tập.

Bởi vậy hấn càng phải ra sức thuyết phục gia gia cho hấn ra ở riêng mới được, bởi vậy hấn mới mạo hiểm lộ tẩy bí mật đem một chút thứ tốt ra cho gia gia xem.

“gia gia, ngài có phải kỳ quái mấy thứ này ta từ đâu mà có a, đây chính là cháu ngài tự trồng được, mấy tháng trước ta từng xin Hạ gia gia một ít hạt giống, sau đó ta từ trong hậu viện gieo xuống sau đó mấy tháng sau đây chính là thành quả”

Phương Thần không chờ gia gia hỏi hấn, hấn lập tức báo lên, hơn nữa chuyện này cũng không cần giấu diếm làm gì, quả thật trước đó hấn có từng hỏi xin Hạ quản gia một chút hạt giống.

Vì số lượng không nhiều nên chả có ai chú ý tới làm gì, Hạ quản gia đứng cách đó không xa cũng hết sức kinh ngạc, Phương Thần không nhắc đến lão cũng suýt chút nữa quên việc này.

“nhưng nếu trồng ở hậu viện thì không thể làm cho chúng nó trở thành như thế này được?”: Phương lão không có nghi ngờ gì, nhưng lão nghi hoặc là tại sao những rau quả cùng dược thảo này sinh trưởng kỳ lạ như vậy, trước đây hậu viện lão cũng từng cho người trồng trọt một ít cây cối, nhưng không có khác thường như vậy a.

“gia gia, thật ra một năm trước, trong lúc ta đang ngủ, trong mơ có một lão thần tiên truyền cho ta một bộ luyện dược đại điển, hấn nói là ta có một luyện dược thiên phú vạn năm khó gặp, hấn trong lúc du lịch ngang qua vị diện này đột nhiên phát hiện ta, vị thần tiên gia gia kia nổi lên lòng yêu tài cho nên truyền cho ta một chút phương pháp luyện dược, nếu sau này có thành tựu, ta có thể đi đến vị diện cao cấp hơn tìm hấn, trong đó có rất nhiều phương pháp luyện dược, rất nhiều phương pháp bồi dưỡng dược thảo, làm cho dược lực của chúng cao hơn niên đại của bản thân gấp mười lần, sau đó vì ta cũng có kế hoạch muốn kinh doanh món lẩu này, cho nên ta thử dùng cách bồi dưỡng thảo dược bên trong, lấy ra bồi dưỡng rau quả thử xem, không ngờ là có thể làm được, nhưng kiến thức cao thâm hơn thì phải chờ tinh thần lực của ta mạnh hơn thì mới có thể giải tỏa tri thức càng cao cấp, hiện tại chỉ có một số dược phương đơn giản thôi, phương pháp vun trồng cũng chỉ có thể làm đến dược thảo mười năm tuổi, muốn bồi dưỡng càng cao niên đại, cũng phải chờ ta giải tỏa mới được, thật ra món lẩu này mấy tháng trước ta đã sáng chế ra rồi, nhưng vì thuyết phục gia gia hiện tại mới đem nó ra”

Phương Thần tự biên một cổ sự hấn tự cho là hoàn hảo một ít nói ra, hơn nữa căn cứ những gì hấn đang nắm giữ mà biên ra.

Quả thật Đạo Giới truyền cho Phương Thần chức nghiệp luyện dược sư này, bên trong có rất nhiều phương pháp trồng trọt cùng bồi dưỡng dược thảo.

Nhưng bởi vì hấn trồng chúng trong Đạo Giới, cho nên không cần đến thời, nhưng nếu dùng khối tri thức này đối phó với người khác thì hoàn toàn có thể đủ thuyết phục bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Kinh hỉ

Thế giới này thần tiên trong mộng truyền công không hiếm thấy, trong cổ tích còn có nhiều trường hợp thần tiên luân hồi chuyển thế sang kiếp khác nữa.

Mặc dù bọn họ khi luân hồi đã mất hoàn toàn trí nhớ kiếp trước, nhưng công pháp kiếp trước tu luyện vẫn được mang theo.

Hơn nữa mỗi khi có thần tiên chuyển thế thành công, thì khi bọn họ vừa chào đời, thiên địa dị tượng rất to lớn.

Bởi vậy Phương Thần biên cổ sự thần tiên gia gia trong mộng dạy hấn luyện dược hoàn toàn có thể tin được.

Quả nhiên ban đầu thần sắc bốn người đều có nghi ngờ, nhưng khi nghe Phương Thần kể lại thì lập tức tin hơn phân nửa.

Dù sao thủ đoạn thần kỳ như vậy chỉ có thần tiên mới làm được a, trước đây trong đế quốc không phải không từng có người muốn trồng ra được thảo có được lực cao hơn số tuổi của nó.

Nhưng tất cả đều thất bại, nhưng nếu chuyện này là do thần tiên làm ra thì bọn họ hoàn toàn tin tưởng có thể.

Dù sao thủ đoạn của thần tiên không phải phạm nhân bọn họ có thể hiểu được, mỗi một cảnh giới đều có chút thủ đoạn mới, nhất là những cảnh giới càng về sau, thủ đoạn thông thiên càng nhiều.

“ừm, cháu ngoan, việc này chỉ có mấy người bọn ta biết thôi, không nên nhắc lại việc này với người khác a, người muốn một nơi rộng lớn để trồng trọt được thảo hoàn toàn không thành vấn đề...lão Hạ, từ lãnh địa của gia tộc trích ra một mảnh gần nhất cho Thần nhi, hơn nữa cho Long Doanh chuyển đại bản doanh thủ hộ xung quanh nơi đó.... Còn bên trong thì điều một nửa Thân Vệ Quân của ta ngày đêm thay phiên bảo vệ Thần nhi an toàn, phải một ngàn gia nhân cho Thần nhi toàn quyền điều khiển, gia tộc vô điều kiện cung cấp hạt giống cho Thần nhi trồng trọt...ừm nếu mấy lão già kia có ý kiến gì, thì nói với mấy lão đến đây mà nói chuyện với ta”

Phương lão cũng là người quyết đoán, lão lập tức gia tăng độ coi trọng với cháu mình lên gấp mười lần, không phải lo lắng tính mạng hấn an toàn.

Mà lão coi trọng chức nghiệp sau này của hấn, Luyện Dược Sư a, đã bao nhiêu năm rồi chưa từng suất hiện.

Đế quốc toàn bộ đều là lang băm cả, không từng suất hiện một cái ra đáng Luyện Dược Sư, nếu đế quốc có Luyện Dược Sư tọa trấn.

Thì người bạn già của lão cũng không chịu tội mấy chục năm như vậy, rất nhiều tướng lĩnh cũng không vì án thương quá nhiều mà tuổi còn trẻ đã chết sớm.

Phải biết mấy chục năm này dưới tay lão có rất nhiều tướng lĩnh vì vậy mà chết rất sớm, làm cho lão có rất nhiều tiếc nuối.

Hiện tại cháu của lão sau này có thể trở thành duy nhất Luyện Dược Sư của đế quốc, làm sao lão có thể không coi trọng được.

Thật chất Phương Thần còn đánh giá thấp giá trị của một Luyện Dược Sư, hấn mặc dù biết đế quốc hiện tại ngoài hấn ra không có Luyện Dược Sư thứ hai, nhưng hấn vẫn không coi trọng điều này.

Phương Thần nghe gia gia phân phó cho Hạ quân gia mà tròn mắt ngoác mồm, hấn biết được di chuyển một quân doanh đại biểu cho cái gì.

Một quân doanh nhất là Long Doanh nằm trong tay Phương Nguyên Soái thì ý vị càng khó tả, trong đế quốc, ngoại trừ ngũ đại quân đoàn, ngũ đại thân vệ quân, thì còn một vài quân doanh kinh khủng.

Mấy quân doanh này là đỉnh cao chiến lực của đế quốc, nếu như đế quốc có nguy cơ hủy diệt, thì mấy quân doanh này sẽ lập tức xuất chiến.

Còn ngày thường, bọn họ hầu như đều chìm đắm trong tu luyện, chỉ có những vị tướng lĩnh cấp cao, mới có thể biết được mấy chi quân doanh này tồn tại.

Phương Thần cũng vì là cháu đích tôn Phương Gia, cho nên hấn mới có thể từ trong Tầng Thư Các biết được mấy chi quân đội này.

Long Doanh chính là một trong số đó, phải nói Long Doanh chính là tuyển chọn những cường giả mạnh nhất trong Trấn Long Quân Đoàn gia nhập vào.

Nhân số bọn họ không nhiều, hầu như chỉ bảo trì ở mười vạn người thôi, có thể nói ngoại trừ Thân Vệ Quân ra.

Thì Long Doanh mới là chi quân đội mạnh nhất trong tay Phương Nguyên Soái, Trấn Long Quân Đoàn vẫn kém hơn Long Doanh mấy cấp bậc.

Hơn nữa Long Doanh hầu hết đều chỉ tuyển chọn người trẻ tuổi gia nhập, nếu số tuổi vượt qua chỉ có thể trở về Trấn Long Quân.

Hoặc cảnh giới phù hợp thì có thể xin gia nhập Thân Vệ Quân, bởi vậy mười vạn quân của Long Doanh lúc nào cũng bảo trì trung bình độ tuổi rất trẻ.

Cảnh giới lại cao, có nhiều tướng lĩnh hầu hết đều xuất ra từ trong Long Doanh cả.

Bởi vậy Phương Nguyên Soái điều Long Doanh đến bảo vệ Phương Thần, làm cho bản thân Phương Thần hết sức kinh ngạc.

Đến cả nãi nãi cùng mẫu thân đứng bên cạnh cũng giật nảy mình, bọn họ càng hiểu rõ Long Doanh hơn Phương Thần rất nhiều.

Bởi vậy sự kinh ngạc của bọn họ đối với quyết đoán của Phương lão càng lớn hơn Phương Thần.

“vâng, Lão gia”: Hạ lão quân gia dù cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng không chậm trễ chút nào lão tuân mệnh, sau khi lĩnh mệnh Hạ lão quân gia lập tức ra khỏi phòng.

Lão cần đi truyền đạt mệnh lệnh của Lão gia tới quân doanh, thật Long Doanh mặc dù đối với rất nhiều người là một bí ẩn, rất ít người biết vị trí đóng quân của nó.

Nhưng thật ra Long Doanh đóng quân cũng không xa Phụng Gia là mấy, dù sao Phụng Gia vì diện tích rộng lớn, mà sau lưng giáp với một khu rừng. Mặc dù bên trong không có yêu thú gì, chỉ có một ít dã thú thôi, nếu có yêu thú xuất hiện thì sẽ lập tức bị giết đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chuẩn bị

Dù sao nơi này cũng là Kinh Thành, làm sao cho phép yêu thú xuất hiện nơi này được, hơn nữa khu rừng này mấy chục năm trước chính là đất phong của Phụng Lão.

Do diện tích đất phong quá lớn, tài chính lúc đó của Phụng gia cũng không nhiều, bởi vậy khu rừng này được giữ lại đến bây giờ.

Bởi vì khu rừng này hiếm thấy có người đi vào, dù sao cũng là đất phong của Phụng Lão, không có sự cho phép của Lão thì không ai dám xông vào.

Hơn nữa bên trong cũng không có thứ gì quý giá cả, cho nên Long Doanh chính là đóng quân ở trung tâm khu rừng này.

Hạ quân gia từ trong phòng đi ra, Lão Bí Mật vận khởi thân pháp né tránh những người trong phủ sau đó tiến vào sâu trong rừng.

Bởi vì nơi này bên trong có bí mật, cho nên hạ nhân bị cấm vào, không phải là không tin bọn họ, mà càng ít người biết thì càng tốt.

Dù sao quân đội giống Long Doanh như vậy, chính là phòng tuyến cuối cùng của đế quốc, cũng có thể là ám kỳ để chọc cho đối thủ một đao.

Bởi vậy mấy đời Hoàng đế trước đều yêu cầu phải giữ bí mật cho mấy chi quân đội này, cũng giống như đệ ngũ quân đoàn vì Phụng Lão là vị thứ năm nguyên soái mới được thành lập.

Long Doanh cũng như vậy, Long Doanh chỉ mới được thành lập chưa đến 20 năm, nhưng chiến công của chi quân đội này thì có rất nhiều.

Nhất là những hành động bí mật, như xâm nhập vào vị diện đối địch, thăm dò tin tức, hoặc tập kích khu quân sự của đối phương, thậm chí là nhận những nhiệm vụ ám sát quan chức cao cấp.

Bọn họ đều có làm, ngũ đại quân đoàn chủ yếu chỉ là phòng thủ không cho địch nhân thâm lấn lãnh thổ của đế quốc thôi, còn mấy chi quân đội như Long Doanh mới là chủ công.

Và cũng là phòng tuyến cuối cùng của đế quốc, bởi vậy mấy chi quân đội này đối với đế quốc là cực kỳ quan trọng, tất cả những chi quân đội này đều được hành động một cách bí mật.

Phụng Thần thấy chuyện phát triển vượt ngoài ý muốn của hắn, đến hiện tại hắn vẫn không hiểu lắm, vì sao gia gia lại thay đổi lớn như vậy.

Hắn đến giờ vẫn chưa phát hiện ra, từ lúc hắn nói cho mọi người hắn được tiên nhân truyền cho Luyện Dược thuật, thì giá trị bản thân của Phụng Thần lập tức tăng cao gấp trăm lần.

Nhưng bản thân Phụng Thần thì đến hiện tại vẫn còn hồ đồ, mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra, nghĩ mãi không rõ nên Phụng Thần cũng không nghĩ nhiều nữa.

....

Từ phòng ăn trở về, trên đường đi Phụng Thần vẫn còn có chút không thể tin được, không ngờ sự việc thuận lợi tới như vậy.

Hắn còn chuẩn bị vài khâu giải thích nữa a, nhưng hoàn toàn không cần dùng tới, nhưng dù sao mục đích của hắn đã đạt thành, hiện tại chỉ cần chờ cho Phụng Gia hành động là được.

Dù sao muốn làm một đồng lớn quán lâu bao trọn Kinh Thành thì không phải trong thời gian ngắn là có thể.

Nhất là đầu bếp cùng nhân viên phục vụ, trước khi trở về Phụng Thần đã đưa cho gia gia một bản chỉ dẫn làm như thế nào.

Hắn hầu như bưng nguyên một cái cách quản lý của nhà hàng ở kiếp trước cho gia gia tham khảo, dù sao hiện tại chỉ có một mình Phụng đầu bếp biết nấu món lẩu này thôi.

Bọn họ cũng cần thời gian giáo dục cho một số đầu bếp khác cách làm món này, cùng với vài món ăn khác nữa, cho nên cần thời gian ít cũng một tuần.

Sau đó là cần phải sửa chữa cửa tiệm, huấn luyện một chút tiểu nhị, những tiểu nhị này có trách nhiệm chỉ dẫn cho khách hàng cách ăn mấy món này.

Dù sao mấy món này lần đầu tiên xuất hiện ở thế giới này a, không có người chỉ dẫn cho bọn họ, thì rất có thể bọn họ không biết cách ăn như thế nào.

Bởi vậy cần có người tiểu nhị này kiêm chỉ dẫn cho khách hàng là điều cần thiết, hơn nữa Phung Thần trong bản chỉ dẫn có yêu cầu rất cao về cửa tiệm.

Một là phải rộng rãi thoáng mát, ít nhất cũng phải cao ba tầng lầu trở lên mới được, nhất là những địa điểm phồn hoa.

Hắn yêu cầu thấp nhất phải có thất tầng trở lên, hơn nữa phải có một số căn phòng xa hoa chuẩn bị cho những quyền quý kia, mỗi lầu có thể chứa ít nhất một trăm bàn trở lên mới được.

Mỗi bàn ít nhất phải có thể ngồi năm người trở lên, bởi vì Phung Thần thông qua dân số của đế quốc mà định ra như vậy.

Dù sao dân số của đế quốc cũng quá nhiều đi, theo Phung Thần thì một lầu mỗi lần tiếp khoảng 500 khách trở lên là vừa đủ.

Một cửa tiệm có ba đến năm lầu trở lên, theo Phung Thần tính toán thì, một bàn như vậy một ngày có thể tiếp mười lượt khách trở lên.

Hắn dự tính cho buôn bán 24/24 giờ luôn, Kinh Thành là nơi dưới chân Thiên Từ, cho nên cực kỳ phồn hoa.

Đêm cũng như ngày, ngày cũng như đêm, hầu như lúc nào cũng tấp nập cả, bởi vậy nếu kinh doanh 24/24 thì số lượng đầu bếp cùng tiểu nhị phải gia tăng gấp đôi.

Để có thể bao trọn cả Kinh Thành, thì ít nhất cũng phải có trên vạn tiểu nhị, cùng trên ngàn đầu bếp mới được.

Trong thời gian ngắn tìm đủ người đủ điều kiện mà Phung Thần đề ra cũng không đơn giản chút nào, bởi vậy thời gian cho Phung Thần có thể càng dài hơn một ít.

Bọn họ có thể thay phiên ca ngày cùng ca đêm, hơn nữa nguồn cung cấp nguyên liệu cũng phải nắm trong tay mới được.

Phung Thần không muốn Phung gia bọn họ chưa kinh doanh được mấy ngày, thì nguồn cung cấp bị người khác cản trở mà đoạn hàng.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Dự định

Thịt yêu thú thì hoàn toàn không cần, bởi vì Trấn Long Quân Đoàn chính là kinh doanh buôn bán thịt yêu thú để gia tăng quân phí a.

Cho nên bàn về thịt chất lượng cao Phung Thần không chút lo lắng, hắn lo lắng chính là rau quả cùng gia vị.

Những thứ này chỉ có một số ít là Phung Gia có nắm trong tay thôi, bởi vậy Phung Thần đề nghị gia gia trước khi kinh doanh.

Cần phải đem tất cả những tài liệu cần làm mấy món ăn này nắm trong tay mới được, như vậy thì tay cầm mới không bị người khác nắm.

Phung Thần không cho rằng đế quốc này lạc hậu hơn kiếp trước nhiều, cho nên không có gian thương đâu.

Ngược lại gian thương càng nhiều hơn kiếp trước mấy lần, thêm nữa đế quốc luôn luôn có chiến tranh treo trên đầu.

Bởi vậy chỉ cần là cơ hội kiếm tiền, những gian thương kia còn có thể điên cuồng lớn mật hơn người ở kiếp trước rất nhiều.

Phung Thần cho dù chưa có cơ hội ra ngoài, nhưng hắn vẫn từ trong miệng của hạ nhân trong phủ biết một chút tin tức bên ngoài.

Mỗi ngày đều có vài vụ thương nhân vì chút tiền lời mà buôn bán hàng cấm bị bắt giam, hoặc có thương nhân liều mạng làm ăn với thổ phi bị giết hàng hóa bị đoạt.

Hoặc có người vì chút tiền mà đồ sát cả nhà một thương nhân nào đó, mỗi ngày hắn đều nghe không dưới mấy chục vụ như vậy.

Dù sao thế giới này vũ lực vì tôn a, cảnh giới thấp mà nắm trong tay tiền tài lớn, thì qua ngày mai rất có thể sẽ phơi thây hoang dã.

Hơn nữa có tiền thì có thể mua tài nguyên để tu luyện, sau đó cảnh giới tăng lên, như vậy làm sao không thể làm cho mọi người điên cuồng được.

Bởi vậy Phung lão phái hai chỉ quân đội cao cấp nhất trong tay lão bảo vệ Phung Thần, không chỉ phòng bị thế lực đối địch với Phung gia.

Còn phòng bị những dân chúng điên cuồng kia, bọn họ có thể vì chút tài nguyên tu luyện mà vứt bỏ nhân tính đi.

Mặc dù chỉ là số ít so với nhân số của Kinh Thành, nhưng nhân số của Kinh Thành là bao nhiêu, ít nhất hơn ba trăm triệu người.

Hơn nữa lưu lượng người từ các thành trì khác ghé qua Kinh Thành mỗi ngày cũng không ít, như vậy chỉ 1% của ba trăm triệu người điên cuồng thôi.

Thì con số cũng rất khổng lồ, trong đó rất có thể cũng sẽ xuất hiện rất nhiều người có cảnh giới cao, bởi vậy Phương lão mới phải phái nhiều người như vậy bảo vệ Phương Thần.

Nếu như Phương Thần không phải được tiên nhân truyền cho Luyện Dược Thuật, thì có lẽ lão chỉ phái một nửa Thân Vệ Quân bảo vệ hắn là đủ.

Nhưng bản thân hắn đã học được Luyện Dược Thuật thì khác rồi, hơn nữa chuyện này sau này tất nhiên không thể dấu được tai mắt của người khác.

Mà lão cũng không có ý định giữ bí mật này, bởi vậy gia tăng quân đội bảo vệ Phương Thần là điều cần thiết.

....

“ai... Cuối cùng cũng hoàn toàn, hiện tại có thể chú tâm tu luyện một thời gian ngắn trước khi chuyển đến nhà mới rồi”: Phương Thần về tới trong phòng ngủ người lên giường lập tức than nhẹ nói.

Quả thực mấy tháng này vì tìm cách thuyết phục gia gia làm hắn mệt hết sức, thời gian dành cho tu luyện cũng không nhiều, chỉ có thể tu luyện một buổi sáng.

Còn lại tất cả thời gian còn lại đều dùng cho việc trồng trọt, bởi vì không thể chỉ trông rỗng biển ra đồ vật, cho nên hắn phải bắt tay vào từ mảnh đất trồng hậu viện.

Bởi vậy hầu hết thời gian hắn đều dùng đến nơi này, quả nhiên giống như Phương Thần đoán trước đó, nước trong Đạo Giới tưới cho thực vật bên ngoài.

Không chỉ xúc tiến tốc độ lớn lên của chúng, mà còn thúc đẩy chúng sinh trưởng to lớn tươi tốt hơn bình thường rất nhiều.

Mặc dù vẫn không bằng được trong Đạo Giới, nhưng nếu so với thực vật bình thường thì độ ngon, dinh dưỡng đều cao hơn ít nhất gấp 3 đến 5 lần.

Bởi vậy sau nhiều lần suy tính, Phương Thần quyết định trong Đạo Giới chỉ có thể dùng trồng những loại dược vật hoặc Linh thảo quý thôi.

Còn rau quả cung cấp cho việc kinh doanh tiệm lâu của Phương gia, thì chỉ cần dùng nước trong Đạo Giới trồng ra là đủ rồi.

Đến lúc đó hắn có thể nói với gia gia, trông trọt hàng loạt với số lượng lớn, chất lượng bị giảm xuống ít nhất một nửa, như vậy càng có vẻ thuyết phục hơn.

Chứ vẫn bảo trì cao hơn mười lần thực vật bình thường, thì cũng quá kinh thế hãi tục rồi, hơn nữa trông bên ngoài có càng nhiều chỗ tốt hơn nữa.

Thứ nhất là trong không gian Đạo Giới cũng có hạn, để cung cấp một ngày sản lượng cho Kinh Thành tiêu thụ, thì có chút khó làm rồi, hơn nữa chỉ có một mình Phương Thần có thể ra vào.

Lúc đó bản thân hắn phải kiêm việc trông trọt, thu hoạch cùng với vận chuyển, như vậy không chỉ tốn thời gian, công sức, còn dễ dàng bị phát hiện nữa.

Và quan trọng nhất, đó là nếu làm như thế tiêu hao năng lượng của Đạo Giới sẽ cao rất nhiều, lúc đó tiền lời hắn nhận được khi chia phần lãi hàng tháng chưa chắc đã bù lại đâu.

Lúc đó thì cái được không bù được cái mất rồi, hoàn toàn không có lời chút nào, bởi vậy trong Đạo Giới Phương Thần quy hoạch chỉ trồng những loại quý hiếm, niên đại cao thôi.

Hơn nữa cho dù là trông bên ngoài chất lượng so với Đạo Giới giảm phân nửa, nhưng so với rau quả tốt nhất trên thị trường thì đã là vượt xa rồi.

Bởi vậy hoàn toàn đủ để nắm giữ tất cả khách hàng không bị người khác cướp đi, hiện tại hắn cần chờ nhà mới của mình xây dựng.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Luyện cơ

Dù sao nơi mà gia gia cho hắn hiện tại vẫn là đất hoang thôi, cần có thời gian để cho người xây lên cho hắn một cái sơn trang mới.

Mặc dù thế giới này không có kiến thức cùng công cụ trợ giúp việc xây dựng như kiếp trước, nhưng bởi vì mỗi người cơ thể đều mạnh hơn người kiếp trước nhiều.

Làm cho tiến độ kiến tạo kiến trúc cũng nhanh không kém, hơn nữa xây dựng đều dùng gỗ làm tài liệu, không cần giống như kiếp trước xây bằng xi măng, cần thời gian cho nó khô lại.

Bởi vậy nếu người nhiều hơn, thì một tòa sơn trang ở thế giới này, kiến tạo còn có thể nhanh hơn kiếp trước đội xây dựng một chút.

Nhưng dù vậy thời gian cần thiết có lẽ cũng phải tốn nửa tháng trở lên, hiện tại có gấp cũng không được, còn may để món lẩu này ra mắt người khác cũng cần khá thời gian.

Rồi để người khác có thể thành công đạo món ăn này, thời gian cũng phải trôi qua mấy tháng, lúc đó thì với năng lực thúc đẩy sinh trưởng thực vật của Linh Thủy trong Đạo Giới.

Thì Phương Thần có thể hoàn toàn làm được, nước ở trong Đạo Giới này, Phương Thần gọi nó là Linh Thủy.

Đất trồng thì hẳn gọi là Linh Thổ, hơn nữa mấy tháng này mặc dù bản thân Phương Thần rất bận rộn.

Không có bao nhiêu thời gian tu luyện, nhưng cảnh giới của hắn vẫn tăng lên, hơn nữa là đột phá đại cảnh giới.

Từ luyện bị thì vẫn còn xem như là người bình thường, nhưng bắt đầu từ luyện cơ trở lên, thì có thể toán làm lực sĩ rồi, chỉ cần bước vào luyện cơ cảnh giới.

Thì sức mạnh cơ thể sẽ tăng vọt, đến lúc này đã có thể bắt đầu xem như không còn là người bình thường nữa rồi.

Hơn nữa không chỉ vậy, từ luyện cơ bắt đầu, thọ nguyên của một người đã bắt đầu có tăng lên rồi, hơn nữa những cảnh giới này chỉ cần chăm chỉ tu luyện, tài nguyên tu luyện đầy đủ, thiên phú tốt một chút.

Thì hoàn toàn có thể tu một mạch từ luyện bị cho tới luyện gân cảnh, từ luyện cốt trở đi, thì phải bắt đầu thực chiến mới được, không cần phải đánh nhau sinh tử đâu.

Chỉ cần luận bàn, quyền quyền đến thịt, nói đúng hơn thì từ luyện bị cho đến luyện cốt, nếu muốn tu luyện nhanh thì phải chịu đòn.

Bởi vì bốn cảnh giới này hoàn toàn dùng cho cường hóa cơ thể, mấy cảnh giới sau cũng liên quan tới cường hóa cơ thể, nhưng nó lại không cần dựa vào tác động ngoại giới.

Nếu Phương Thần không nhờ có Thái Cực Quyền trợ giúp, thì có lẽ hắn cũng phải tu luyện giống người khác.

Đó là tìm đối thủ quyền quyền đến thịt, từ đó đoán luyện cơ thể của mình, quá trình này không chỉ dài lâu, còn rất nhàm chán cùng thống khổ.

Nằm trên giường Phương Thần kêu gọi bằng thuộc tính ra nhìn, mặc dù tiến bộ của hắn đã cực nhanh rồi, hiện tại cùng lứa tuổi như hắn còn đang chơi bùn đây.

Có lẽ đại gia tộc thì vừa mới bắt đầu cho bọn họ tắm thuốc đánh chắc căn cơ thôi, thiên tài nhất có lẽ cũng vừa đạt đến Luyện bị sơ kỳ thôi.

Nhưng bản thân hắn đã cao hơn cùng lứa một đại cảnh giới, không chỉ như vậy căn cơ của hắn còn sâu dày hơn người khác mấy chục lần.

Hiện tại sức mạnh cơ thể Phương Thần không thua kém Luyện cơ hậu kỳ chút nào, hắn hoàn toàn có thể dựa vào vũ kỹ trợ giúp vượt cấp mà chiến.

Hơn nữa chân khí trong cơ thể Phương Thần của cũng cực kỳ tinh thuần, lại còn liên tục bất kể ngày đêm tự động tu luyện nữa.

Người khác một ngày chỉ có thể tu luyện vài canh giờ, nhưng Phương Thần một ngày không phí một giây nào cả.

Nhưng tốc độ này vẫn làm cho Phương Thần không hài lòng lắm, nếu mấy tháng này không bận việc, làm cho thời gian tu luyện bị rút ngắn đi nhiều, thì có lẽ hiện tại hắn không chỉ Luyện cơ sơ kỳ thôi.

- Thân phận: Phương Thần Tiểu thiếu gia nhà họ Phương, Vinh Dự Thân Vương (cháu của đệ nhất Nguyên soái của Đại Hạ đế quốc Phương Lăng Thiên, con trai của đệ ngũ Trấn Quốc đại tướng quân của Đại Hạ đế quốc Phương Thiên Long).

- Cảnh giới: Luyện cơ sơ kỳ.

- Công pháp: Chân Long Thần Điển (đệ nhất tầng).

- Võ học: Cửu Chuyển Chân Long Thể (nhất chuyển) - Chân Long Cửu Trảo (nhất trảo) - Chân Long Cửu Bộ (nhất bộ) - Chân Long Thần nhãn (dựa theo cấp bậc của Chân Long Thần Điển hiện tại nhất chuyển Chân Long Thần nhãn) - Cửu Long Hộ Thể (nhất long).

- Đánh giá tổng hợp lực chiến: 3 (bình thường luyện cơ sơ kỳ lực chiến chỉ một điểm) (1 điểm lực chiến = 1 Hổ lực).

Chiến lược của hắn bị đánh giá là 3, ngang bằng với Luyện cơ hậu kỳ bình thường, công pháp vũ kỹ của hắn cũng chính thức có thể vận dụng.

Chúng đã bắt đầu bước đầu thể hiện uy lực của thần công rồi, mặc dù vì vướng phải chân khí trong cơ thể Phương Thần còn quá ít, cho nên uy lực giảm mạnh, đánh cũng không đánh ra mấy lần.

Nhưng cho dù bị suy yếu nhiều, cũng dư sức trợ giúp Phương Thần vượt cấp chiến đấu, hắn hiện tại cùng cảnh giới một đánh mười không thành vấn đề.

Dù bị hạn chế trong phù, nhưng bản thân hắn không thiếu người bồi luyện, bởi vậy kinh nghiệm chiến đấu mặc dù vẫn chưa thật sự thấy máu.

Nhưng không đến mức là tiểu bạch, Phương Thần hiện tại có thể phát huy bảy tám thành chiến lược của bản thân rồi.

Phải biết một người, bọn họ chưa chắc có thể phát huy trăm phần trăm chiến lược bọn họ có, trải qua kinh nghiệm tích lũy mới từ từ nắm giữ được.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Long Doanh

Những cường giả kinh nghiệm chiến đấu phong phú, càng có thể phát huy 120%, 150% thậm chí 200% chiến lược của bản thân nữa.

Mà bản thân Phương Thần, thì hắn chưa từng thấy máu a, chỉ luận bàn với người trong phù thời, bọn họ ra tay với hắn cũng vì thân phận, cùng với tuổi tác của hắn còn quá nhỏ mà không dám mạnh tay.

Cho nên thực chiến kinh nghiệm Phương Thần có được tiến một bước giảm nhỏ, vậy mà đã có thể phát huy bảy tám thành chiến lược đã rất khó được rồi.

Dù sao hiện tại bản thân Phương Thần chỉ mới năm sáu tuổi thôi, còn rất nhỏ, bởi vậy hắn có muốn thấy máu, giết người cũng không ai cho phép hắn cả.

Hiện tại cảnh giới Luyện cơ này, điều Phương Thần cần phải làm, đó là rèn luyện cơ nhục của bản thân thật mạnh, cơ nhục càng mạnh, thì đại biểu cảnh giới càng cao càng dễ đột phá.

Lúc này chân khí trong cơ thể Phương Thần, phạm vi vận chuyển chủ yếu của nó ở những cơ nhục quan trọng của hắn.

Như hai tay hai chân là chính, còn lại những bộ vị khác chân khí vận chuyển chỉ một phần nhỏ thôi, đây chính là Phương Thần tận lực điều khiển làm ra.

Như vậy thì tốc độ cường hóa cơ nhục của hắn sẽ tăng lên mấy lần, chỉ cần cường hóa cơ nhục đến cực hạn.

Thì sẽ đột phá lên cảnh giới tiếp theo càng dễ dàng, hơn nữa chiến lược cũng sẽ càng cao hơn người cùng cảnh giới.

Phải biết những người khác ở cảnh giới này, bọn họ không dám cường hóa cơ nhục đến cực hạn mà bản thân có thể chịu đựng.

Bởi vì tài nguyên tiêu hao quá khủng bố, hơn nữa tiêu hao thời gian cũng càng bị kéo dài ra, nhưng nếu Phương Thần có thể làm được.

Mặc dù thời gian bị hắn kéo dài một chút, nhưng căn cơ vững chắc, thì tiềm lực sẽ được phóng đại hơn nhiều.

Chiến lược của hắn sẽ càng ngày càng mạnh hơn cùng cảnh giới nhiều, như vậy hắn có thể bảo trì thời gian dài có thể vượt cảnh mà chiến.

Hơn nữa ngoại trừ tốn thời gian cùng tài nguyên nhiều ra, thì còn một chỗ tốt nữa, đó là tích lũy càng sâu dày thì đột phá đại cảnh giới càng dễ dàng hơn người khác.

Tài nguyên thì có Phương gia đằng sau chống lưng, hắn hiện tại cảnh giới thấp nên không thiếu tài nguyên tu luyện.

Thời gian thì quả thật hắn thiếu một chút, nhưng thật sự tiến cảnh của hắn nhanh hơn cùng lứa mấy trăm lần rồi.

Bởi vậy tính toán ra tốc độ đột phá cảnh giới của Phương Thần vẫn là cực nhanh, dù sao lúc hắn sinh ra, được Thiên Địa Chi Lực tẩy lễ cũng không phải trung cho đẹp rồi thôi.

Bản thân hắn tốc độ tu luyện đã nhanh hơn người khác gấp mười lần, công pháp càng là tự động vận chuyển ngày đêm không nghỉ.

Chỉ vì hắn muốn sau này có thể đi càng xa hơn, nên căn cơ đánh càng vững chắc, tích lũy cũng càng nhiều.

Bởi vậy mấy năm tu luyện hắn chỉ vừa mới đột phá Luyện cơ sơ kỳ thôi, nếu không vì như vậy thì bây giờ hắn ít nhất cảnh giới cũng cao hơn hiện tại một đại cảnh giới rồi.

Bản thân Phương Thần luyện Thái Cực Quyền, môn quyền pháp này càng chú trọng rèn luyện cơ nhục của bản thân, bởi vậy tốc độ tu luyện còn có thể thêm một bước gia tăng.

Hắn định vị cho bản thân tới khi sơn trang xây dựng xong, bản thân hắn phải đột phá tới Luyện cơ trung kỳ mới được.

...

Trong lúc Phương Thần đang nằm trên giường, nhìn về bảng số liệu của bản thân mà cảm thán, thì Hạ đại quân gia đã tiến gần tới vùng trung tâm khu rừng.

Từ tầm mắt của Hạ lão, lão nhìn thấy xa xa thông qua thần thức, lão cảm giác được phía trước bắt đầu xuất hiện một màn sóng trong suốt, đang ngăn phía trước đường đi của lão, trong tay lão đột nhiên xuất hiện một tấm phù kỳ lạ.

Khi lão cầm tấm phù này dán lên trên tấm màn mỏng vô hình này, thì tấm phù lập tức biến mất, sau đó trước mặt lão đột nhiên xuất hiện một lối đi.

Cảnh tượng bên trong lối đi cũng khác hoàn toàn với cảnh vật xung quanh này, như là hai thế giới khác nhau vậy.

Hạ đại quân gia không chút bất ngờ, cứ như là lão đã gặp cảnh tượng này rất nhiều lần trước đây, lão lập tức không chút do dự bước chân đi vào, bên tai lão bắt đầu loáng thoáng nghe được tiếng ồn ào.

Giống như có hàng vạn người đang đại chiến vậy, khi lão bước vào thì tấm màn mỏng vô hình này khôi phục như lúc ban đầu.

Nếu như lúc này có trận pháp đại sư ở đây, thì lập tức sẽ biết đây chính là một đại hình trận pháp, một loại chương nhãn trận pháp, còn kèm theo rất mạnh lực phòng ngự cùng cách âm.

Nếu không có chìa khóa ra vào, thì sẽ vị chương nhãn của trận pháp dẫn dắt đi vòng qua chỗ khác, và chìa khóa chính là tấm phù lúc này Hạ lão xuất ra kia.

Khi Hạ lão xuất hiện, thì lập tức có vài đạo thần thức lập tức quét qua người lão, khi nhận ra khí tức của lão thì lập tức thu trở về.

Hạ lão quân gia đi vào sâu, xuất hiện trước mắt lão là một tòa đại hình quân doanh, diện tích của nó cũng rất rộng lớn.

Nơi này đình đài lầu các đều có, đây chính là Long Doanh, một trong những chi quân đội mạnh nhất, bí ẩn nhất của đế quốc.

Giữa trung tâm thì có một đại hình quân trường, nơi này chính là sân huấn luyện của tòa quân doanh này, các binh sĩ mỗi ngày đều sẽ tập trung tới đây huấn luyện.

Cho dù bọn họ mỗi người cảnh giới đều đã rất cao, nhưng huấn luyện quy định mỗi ngày trước đây trong quân đội cũ cũng không hề buông xuống.

Quả thật đến cảnh giới bây giờ của những binh lính này, thì huấn luyện mỗi ngày không có quá nhiều tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Tranh Vị Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.